

Λογοτεχνικό Δελτίο

μηνιαία έκδοση πεζογραφικού λόγου
Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης
τεύχος 8^ο και 9^ο – Απρίλης/Μάης 2020

Οι μήτρες της Αμαλίας

Το συμβούλιο του Στέμματος συνεδρίαζε επί μακρόν. Τις τελευταίες ημέρες στο ελληνικό βασίλειο διαδόθηκαν σε πολλαπλές εκδόσεις ερμηνειών και υποκειμενικών κρίσεων τα υπό εξέταση δεδομένα που ταλάνιζαν την κοινωνική ισορροπία. Τα σύνολο του πληθυσμού περιέφερε στα χείλη τα όσα διαδραματίζονταν στην κλίνη του βασιλικού ζεύγους με επίκεντρο την προοπτική διαδοχής στην κληρονομική διαχείριση του τόπου. Επιστήμονες, κληρικοί, διοικητικοί υπάλληλοι, έμποροι και βιοπαλαιστές αγωνιούσαν με ειλικρίνεια και αγνότητα προθέσεων για τα τεκταινόμενα στα κλειστά παραθυρόφυλλα του βασιλικού ανακτόρου. Τα στόματα, ραμμένα καθώς ήταν με πονηριά και εν πολλοίς υποκριτική αδιαφορία όσων απελευθέρωναν δίχως αιδώς, επέτρεπαν στη φαντασία να καλπάζει προς άγνωστες κατευθύνσεις. Ήτο τέτοιο το μάκρος των βημάτων αυτής ώστε όριζε το επίπεδο συνομιλιών που λάμβαναν χώρα καθημερινά σε επίσημα και ανεπίσημα κέντρα ειδησεογραφίας. Διότι, ο μέσος πολίτης της ελληνικής πραγματικότητας είχε μεταμορφωθεί σε προάγγελο κατασχευασμένων, ιδιοτελώς, ειδήσεων και ενημερώσεων. Δίχως το βάρος των γραμμάτων επί την κεφαλήν και με περισσό το θάρρος της γνώμης διαλαλούσε ηδονικούς παλμούς στην εικονοποιία του ανδρικού μορίου και της αδυναμίας του βασιλέως να σπείρει τον διάδοχο. Από την πλευρά τους, οι γυναικείες γλώσσες ήτο τα μάλα εκδικητικές. Με λεπτεπίλεπτη φρασεολογία κρεμούσαν στα μανταλάκια της πρωινής μπουγάδας την στέργα βασιλίσα η οποία από σκοπιμότητα δεν φύτρωνε τον σπόρο στη μήτρα της για να μην βλαστήσει η Ελλάς το μεγαλείο του παρελθόντος όντας βουτηγμένη στα μεσαιωνικά αποστεωμένα πρότυπα του γερμανικού οίκου των Όλντενμπουργκ. Μα, και οι γραμματικοί αυλοκόλακες με τις υπεύθυνες θέσεις και την πολιτιστική προπαίδεια ανταγωνίζονταν τους λαϊκούς στα δρώμενα της αντιβασιλικής προπαγάνδας. Μόνιμα στεφανωμένοι στις παρασκηνιακές συγκρούσεις και τις πολυλογίες των διαβουλεύσεων επί παντός επιστητού είχαν προσαρμοστεί στα δεδομένα διασπάθισης το δημοσίου βίου με τις αντίστοιχες παρεμβάσεις τους. Η επιστήμη υποτάσσονταν στα δικά τους μέτρα και σταθμά με την αντικειμενικότητα να υποκαθίσταται απ' τους φατριαστικούς κύκλους νομής της εξουσίας. Στο πρόσωπο του Όθωνα αντίκριζαν το θεσμό με ημερομηνία λήξεως όση ώρα τα κελεύσματα των Εγγυητριών δυνάμεων θάπευαν με ευγένεια τα κάλλη φιλοδοξιών και ιδεωδών, ανταποκρινόμενες στο παιχνίδι διαμοίρασης των πλεονεκτημάτων τα οποία το ανεξάρτητο βασίλειο προσέφερε αφειδώς στον ελεήμονα και μονίμως επαναστατημένο λαό.

Ο Όθων, αμούστακο πειραματόζωο στα χέρια επιτήδειων καιροσκόπων, αναζητούσε σεβασμό και αναγνώριση σε ασταθές περιβάλλον εμποτισμένο με αντικρουόμενα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, επιχειρώντας να υψώσει το κατακερματισμένο ανάστημα της χώρας στις νέες ατραπούς της ιστορίας. Εξερχόμενη η τελευταία απ' τα πρόωρα συντρίμια μιας Αυτοκρατορίας σε έκπτωση διάβαινε επιπόλαια την ρεαλιστική πραγματικότητα της επιβίωσης και των αβάσιμων οραματισμών ανασύστασης ένδοξης μνήμης. Σε καιόμενους βατήρες ορθοποδούσε ο νεαρός βασιλιάς καλύπτοντας την άνευρη φύση του μέσα στους αλαλαγμούς των ταγών της εξουσίας. Η θρησκευτική κατοχύρωση της ορθόδοξης πίστης υπήρξε το πρώτο βασικό συστατικό κοινωνικής αποδοχής κατά την διάρκεια παζαρέματος του θρόνου στις ευρωπαϊκές αυλές. Το δεύτερο, εξίσου σημαντικό συνθετικό στοιχείο, αναγνωρίζονταν στην αναγκαιότητα κληρονομικής διαδοχής του βασιλικού οίκου. Από τις πρώτες μέρες που το θερμένο στα πούπουλα του βαυαρικού οίκου των Βίττελσμπαχ πέλμα του ερωτοτρόπησε με το γυμνό σώμα της ψωροκώσταινας Ελλάδας, ξεφουρνίζαν οι σύμβουλοι και τα υπηρεσιακά κέντρα λήψης και διεκπεραίωσης των κατευθυντήριων αποφάσεων, για την επιτακτικότητη καλλιέργειας ενός μύθου, σχετικά με την απελευθέρωση των υπόδουλων ελλήνων, μύθο τον οποίο η διαδοχή του στέμματος σε βάθος χρόνου ήταν σε θέση να υπηρετήσει. Ο λαός διψούσε για τον διάδοχο, με τους «προστάτες» του

βασιλέα να τον ενημερώσουν εγκαίρως για τα αισθήματά προκαλούνταν στις αβάσιμες και εν πολλοίς ψευδείς του. Σε ΄είνον καθρεφτίζονταν η επικοινωνιακή δύναμη διαδόσεις. Μετά από λίγη ώρα περισυλλογής ανασήκωσε του θεσμού, στη φαντασιακή του θέσμιση, και η αξία της τα γλωσσικά σχήματα που είχαν αφυδατωθεί στεγνωμένα ατομικής επιθυμίας στα αχαρτογράφητα νερά του στο στόμιο και αναφώνησε ψιθυριστά στον εαυτό του «Θα μέλλοντος αναγνωρίζοντας εαυτόν ενεργά συμμετοχο στις εφαρμόσω τις πλέον εξελιγμένες ιατρικές μεθόδους. Η μόνη ελπίδα για την σωτηρία μου εναπόκειται στην

Στα πρώτα χρόνια ζωής του νεοσύστατου ελληνικού επιστημονική κοινότητα. Οι υψηλές απαιτήσεις του θρόνου κράτους τέθηκε ως πανεθνικός στόχος η επιβίωση του επιβάλλουν αποφασιστικά μέτρα». πεινασμένου λειψάνου ανάμεσα στις συμπληγάδες Χαμόγελα σκέπασαν με ενθουσιασμό τη σκέψη του. Στη ρομαντικών απολήξεων και αυτοκέφαλων συμφερόντων. Τα δεξίωση που ακολούθησε προς τιμήν του ξεχείλιζαν όμματα ωστόσο των λαϊκών ήτο στραμμένα ολημερίς στα αβροφροσύνες και αποθεωτικά σχόλια προς τιμήν του μυστικά που εξυφαίνονταν φευγαλέα στον βασιλικό οίκο. βασιλικού θεσμού απανταχού της γης. Τις φιλοφρονήσεις Κάθε χρόνος παρουσίας του Όθωνα στον βασιλικό θώκο διαδέχονταν κύματα φόβου, γλείφοντας το σκεβρωμένο προσμετρούνταν στην ωριμότητα της ηλικίας και την πρόσωπο του βασιλιά. Το τι μέλλει γενέσθαι εξαρτιόταν αλματώδη αποσύνθεσή της καθώς το ζήτημα του διαδόχου από την προθυμία της Αμαλίας και την ικανότητα της επικρέμονταν σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω απ' την κεφαλή επιστήμης να ενισχύσει τις προσπάθειες του θρόνου για της δύσμοιρης πατρίδος. Οι πατριδοκάπηλοι όλων των μακροζωία. Πριν προλάβει να επιστρέψει ο Όθων στην αποχρώσεων έσπευσαν να προτείνουν λύσεις στο Ελλάδα τα νέα είχαν διαδοθεί με ταχύτητα φωτός. ενδεχόμενο αδιεξόδου τεκνοποίησης και την υφιστάμενη Εξάλλου, απαραίτητος συνδετικός κρίκος των βασιλικών καρατόμηση του θρόνου. Ήδη είχαν προηγηθεί αποστολές αυλών ήτο η συντήρηση πολυάριθμης ομάδας συμβούλων, στο εξωτερικό με επισκέψεις κομματικών αντιπροσωπειών η παραμονή των οποίων στα υφάσματα της εξουσίας ήτο προκειμένου να διερευνηθούν προϋποθέσεις και άρρηκτα δεμένη με την κολακεία της κοινής γνώμης. Όσο δυνατότητες. Ο Όθων ήτο ενήμερος των όσων λάμβαναν η τελευταία γεύονταν τα μεθεόρτια της κλειδαρότρουπας χώρα στη σκηνή του θεάτρου με την αυλαία πεσμένη. Ήτο τόσο οι ίδιοι μετατρέπονταν σε αναπόσπαστο διάυλο καθημαγμένος στο βάθος της αβεβαιότητας, εξαιτίας των επικοινωνίας μεταξύ βασιλέα και λαού.

καθημερινών υποχρεώσεων ανάμεσα στην τακτοποίηση Ο Όθων επέστρεψε από το πολύμηνο ταξίδι του στη δημόσιων υποθέσεων και ιδιωτικών εκκρεμοτήτων. Ο Βαυαρία και στο λιμάνι του Πειραιά αναμένονταν η βασιλεύς ολοένα υποτάσσονταν στα αλλεπάλληλα καθιερωμένη απόδοση τιμών με στρατιωτικά αγήματα δημοσιεύματα του Τύπου. Μάταια επιχείρησε να παραταγμένα κατά μήκος της προκυμιάς. Θα χαλιναγωγήσει συμφέροντα τα οποία προσωποποιούσαν τις ακολουθούσε τέλεση θείας λειτουργίας στο παρεκκλήσι του κυριαρχικές ταυτίσεις μέσα από την έγκριτη πένα Αγίου Σπυριδώνος με πλήθος κόσμου να παρακολουθεί υπαλληλίσκων, οι οποίοι με τη σειρά τους καρπώνονταν από κοντά τα διαδραματιζόμενα γεγονότα αναμένοντας τις τον επιούσιο άρτο με μυθεύματα και ανήθικες ιστορίες. επίσημες εξαγγελίες. Ωστόσο, οι εξελίξεις εμβόλισαν τις

Υπήρξε τέτοιου μεγέθους η διασπορά αναληθειών και επιθυμίες ενός ολάκερου λαού και τα εθιμοτυπικά τεχνικά διαμορφωμένων ειδήσεων ώστε θορυβήθηκε άπασα πρωτόκολλα. Το τελετουργικό μεταβλήθηκε άρδην. Από η γηραιά ήπειρος. Τα αντανάκλαστικά της μοναρχίας χωρίς πολίτες του ελεύθερου βασιλείου συνέρρεαν στο κινητοποιήθηκαν άμεσα. Δεν θα επιτρέπονταν το όνομα λιμάνι του Πειραιά. Χιλιάδες κόσμου πλημμύρισε απ' άκρη της βασιλικής τιμής να υπονομευτεί από την αδυναμία σ' άκρη το χώρο. Γυναίκες με λουλούδια στα χέρια τεκνοποίησης ενός εκ των μελών της. Ζητήματα τα οποία ετοιμάζονταν να ράνουν το βασιλιά. Ζητωκραυγές και θέτονταν ευθαρσώς στις κατ' ιδίαν συζητήσεις. Σε μία εξ τραγούδια γιορτής έστησαν εύθυμο σκηνικό στο πέραςμά αυτών, προσκεκλημένος στην οικογενειακή εστία της του. Εις μάτην διετάχθησαν οι χωροφύλακες όπως Βαυαρίας, πατήρ και υιός αφού αντάλλαξαν απόψεις για επιβάλουν την τάξη. Η βασιλική άμαξα επί τροχάδην θέματα που ταλάνιζαν την Ευρώπη και δη την πορεία της απομακρύνθηκε από το λιμάνι όση ώρα η μπάντα του ναυτικού παιάνιζε ατάραχα στο δικό της σκοπό και ο «Γιέ μου, διανύεις μία κρίσιμη περίοδο ευθύνης σε μητροπολίτης Αθηνών χοροστατούσε στο εκκλησίασμα. νευραλγικό πόστο της βασιλικής οικογενείας. Θα σε Καθώς η βασιλική άμαξα ξεμάκρυνε μία λέξη κι ένας ρωτήσω ευθέως και άνευ ενδοιασμών. Υπάρχει πρόβλημα καημός ξεπήδησε απ' τα στήθη του λαού «διάδοχο» και σαν αντίλαλος χάιδευε το τρεμάμενο πέος του βασιλέα.

«Πατέρα, με όλο το σέβας στο πρόσωπό σας, επιτρέψτε Ο τελευταίος, μόλις βρέθηκε στα ανάκτορα κάλεσε μου όπως αποφύγω να θίξω ζητήματα που άπτονται της έκτακτη σύσκεψη των συμβούλων του. οι δημοσιογράφοι, σχέσης με την σύζυγό μου Αμαλία» γραφιάδες πολυτελείας με στοιχειώδεις γνώσεις αλφαβήτου «Και στην τακτική μας αλληλογραφία αποφεύγεις να και γραμματικής, είχαν στήσει καρτέρι. Συχνά πυκνά απαντήσεις. Δεν θα επιτρέψω να σέρνεται το όνομα μας κάποιος ξεπρόβαλε στα τυφλά και έδινε επ' αμοιβή στα ευτελή χείλη ανταγωνιστών. Επιχαιρούνται για την πληροφορίες για όσα συζητιόνταν στις κλειστές αίθουσες. έλλειψη ειδήσεων ως προς αυτό το ζήτημα» Σύντομα, οι επιτετραμμένοι ανταποκριτές του Τύπου «Πατέρα, εάν είναι θέλημα Θεού θα αποκτήσουμε σύντομα άδειασαν από τάλαρα και οι πληροφοριοδότες διάδοχο και θα καθαρθεί η σπιλωμένη τιμή του ευγενικού εξαφανίστηκαν ως δια μαγείας. Εντός του συμβουλίου η ατμόσφαιρα υπήρξε ασήκωτη. Ο βασιλιάς ήτο αμίλητος έχοντας σκύψει πάνω από έγγραφα και φακέλους.

«Ζητώ να αποταθείτε σε ειδικούς επιστήμονες του ιατρικού έχοντας σκύψει πάνω από έγγραφα και φακέλους. συλλόγου. Γνωρίζω προσωπικώς για τις εξαίρετες Κρατούσε σημειώσεις και ανά εξάψεις στιγμών έσπρωχνε υπηρεσίες ελλήνων γυναικολόγων. Φυσικά, θα στραφώ στις το βλέμμα του στους παρευρισκόμενους. Εξέταζε στωικά τις επιλογές του. Άπαντες οι παρευρισκόμενοι παρέστεκαν Ο Όθων έμεινε σκεπτικός. Ήταν αδιανόητο να ζητήσει γαντζωμένοι στις νευρικές κινήσεις του Όθωνος, όπως επισήμως την παρέμβαση των ειδικών προκειμένου να σωματοποιούνταν στον ακανόνιστο βηματισμό του λυθεί ο «γόρδιος δεσμός» της τεκνοποίησης. βαδίσματός. Τα άνω άκρα σε ρόλο θηριοδαμαστή «Είμαι γνώστης επίσης των παρασκηνιακών πεπραγμένων επέτειναν τις έντονες πιέσεις που βίωνε ο βασιλιάς στον αντίπαλων πολιτικών ομάδων οι οποίες στο όνομά του εσωτερικό αθέατο κόσμο. Οι συγκρούσεις ξέφευγαν από μοναρχικού θεσμού χτίζουν τις καριέρες τους» τον έλεγχο του αποκτώντας σάκρια και οστά στους «Ομοιάζω πατέρα με δέσμιο κατάδικο παρά με βασιλέα απότομους μορφασμούς του προσώπου. Μετά από ώρα ανεξάρτητου κράτους. Για να διατηρηθούν στο ακέραιο οι αβεβαιότητας ο Όθων στάθηκε στήλη άλατος ενώπιον εύθραυστες κοινωνικές ισορροπίες παραμένω παρατηρητής συμβούλων και εκπροσώπων του Στέμματος. Τους κοίταξε των όσων μηχανοραφούνται στον κοινωνικό περίγυρο» βαθιά στα μάτια έναν προς έναν. Αγκομαχούσε η φωνή να «Για την τιμή και την υπόληψη του θρόνου, ζητά την σταθεί στο ύψος των περιστάσεων.

«Κύριοι, από μακρό χρόνο ταλανίζει την βασιλική οικογένεια μία ατυχής συγκυρία. Συγκυρία, λέγω, διότι

Ο Όθων παρέστειε ασάλευτος. Μέσα του είμαι πεπεισμένος πως η ατεκνία της βασιλίσσης Αμαλίας αντιπαλεύονταν από τη μία πλευρά το ένστικτο επιβίωσης εξαρτάται από πολλαπλούς εξωγενείς παράγοντες οι οποίοι του στέμματος και από την άλλη πλευρά ο σάλος που θα επενεργούν με αρνητικό τρόπο στην πολυπόθητη

τεκνοποίηση. Η μετάβαση, εξάλλου, απ' τα ψυχρά κλίματα απαγορευόταν δια νόμου ήτο η προφορική μετάδοση. Και ο Όθων κατέστη εαυτὸν ενεργὸ μέρος των της γερμανικῆς ζωῆς στα θελκτικὰ παράλια της πλασματικῶν ιστοριῶν. Ἀπὸ στόμα σε στόμα οἱ λαϊκοὶ σε πειραματισμῶν. Πρῶτ' καὶ βράδυ με ἀπόσταση δώδεκα ἡμιόλουστος Μεσογείου ἐπηρέασε καθοριστικὰ τὸν καφενέδες, πλατείες, ἐκκλησίες καὶ γειτονιές μετέδιδαν, ὡρὼν ὑπὸ τὴν παρουσία συμβούλων ἰατρῶν καὶ ὀργανισμό μας. Δεδομένου, παράλληλα, τῶν ποικίλων μεγεθύνοντας τα, ὅλα ὅσα φύλαγαν ὡς ἐπτασφράγιστο νοσηλευτικὸ προσωπικὸ ἐκσπερμάτῳν σε γυάλινα δραστηριοτήτων τις ὁποῖες ἔχομε ἀναλάβει με χαρὰ πρὸς μυστικὸ οἱ αὐλικοὶ. δοχεῖα. Εἰζετάζονταν ἐνδελεχῶς οἱ ὀρχεῖς πρὶν καὶ μετὰ τὴ

ὄφελος του ἔθνους, ἔχουμε καταπονηθεῖ ψυχὴ τε καὶ «Στήνουν ἀπόγονο με ξόρκια καὶ διαβολικὰ σύνεργα. διαδικασίᾳ. Για το σκοπὸ αὐτὸ εἶχε διαμορφωθεῖ ἐιδικὴ σώματι» Ἐχουν ἐπιστρατεύσει μάλιστα ἀπ' τὰς Εὐρώπας» δὴλωναν αἰθουσα με κλινოსιενάσματα. Τὰ σπερματικὰ υγρὰ, στὴ

Ήταν γεγονός, η βασίλισσα Αμαλία ανέλαβε ποικιλία με βεβαιότητα ορισμένοι εξ αυτών. πρωτοβουλιών οι οποίες σχετιζόνταν με τη θέση της «Μέχρι και ιτηνιάτρους κινήτοποίησαν μήπως η μήτρα της οποία απασχολούνταν η Αμαλία. Με μικρές δόσεις γυναίκας στην ελληνική κοινωνία. Ίδρυσε συλλόγους Αμαλίας αγαλλιάσει» σχολιάζαν επικριτικά άλλοι. κατάπινε από τον οισοφάγο προκειμένου να αναπλάσουν το αλληλοβοήθειας και στήριξης γυναικών», επέβλεπε «Να δεις που θα μας ανακοινώσουν διάδοχο έτοιμο καταπονημένο στομάχι. Στο τέλος του πρώτου μηνός ο επιμορφωτικά σεμινάρια ατομικής υγιεινής και διαμόρφωσε ενήλικας» χαχάνιζαν σιωπητικά τρίτοι. Όθων είχε αποστραγγιστεί γεμίζοντας πέντε ολόκληρα

το πλαίσιο για την ποιοτική αναβάθμιση της ελληνίδας. Η προσωπική ζωή του βασιλικού ζεύγους είχε υποπέσει δοχεία με λευκό πηχτό υγρό. Η δε Αμαλία σχεδόν οικοκυράς στα πρότυπα της δυτικής Ευρώπης. Δεδομένου στις αγωνίες των μαζών οι οποίες κάλυπταν πρόχειρα και κατάκοπη από την κολπική αιμορραγία και τις εντερικές των δέσμιων παραδόσεων και της κουλτούρας που επιφανειακά την παρασιτική τους παρουσία στο σώμα της επιπλοκές είχε ήδη απολέσει αρκετό σωματικό βάρος. Στο κληροδοτούνταν και καθόριζαν, από γενιά σε γενιά, τη δημόσιας ζωής. Μάταια ο φιλοβασιλικός Τύπος τέλος της καθημερινής επαναλαμβανόμενης διαδικασίας μοίρα των θήλεων πλασμάτων του τόπου, η παρέμβασή της προσπαθούσε να στρέψει το ενδιαφέρον του αναγνωστικού ήτο αφυδατωμένη και εξαντλημένη. «Όλα είχαν καλώς κριθείκε πρωτοποριακή για τις αντιλήψεις της εποχής. Από κοινού σε έτερα θέματα της επικαιρότητας. Εν τω μεταξύ σχεδιαστεί και υλοποιηθεί» σύμφωνα με τα λεγόμενα του κοντά και η μέριμνα για την ανατροφή των παιδιών όπως ακολούθησαν συσκέψεις επί συσκέψεων εξειδικευμένο ιατρικού συμβουλίου. Τα μέλη του τελευταίου και η φροντίδα για τις άπορες οικογένειες. Το όνομά της ιατρικού προσωπικού του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου αλληλογραφούσαν με ομολόγους των στους βασιλικούς συνδέθηκε με την συνολική αναμόρφωση προγραμμάτων Αθηνών. Η τελευταία λέξη στην γυναικολογία και τη οικους Αγγλίας, Γαλλίας και Ισπανίας με αποτέλεσμα οι μαθητείας. Ένα πρόγραμμα καθημερινών εκδηλώσεων, γονιμοποίηση έφερε το βάρος της επιστημονικής ευθύνης. οδηγίες που λάμβαναν, συχνά αντικρουόμενες, να επισκέψων και συναναστροφών πλημμύριζε την ενέργεια Σχεδιάστηκαν προσεκτικά οι λεπτοί χειρισμοί που θα προκαλούν έντονες αντιπαραθέσεις μεταξύ των πολλές της Αμαλίας. υιοθετούνταν στην συγκεκριμένη περίπτωση. Απομόνωσαν φορές ενώπιον των έκπληκτων βλεφάρων της βασιλίσσας

«Αμαβάνοντας υπόψη την αναγκαιότητα όπως λάβει χώρα την Αμαλία στην κεντρική κάμαρα του βασιλικού οίκου. και του υπηρετικού προσωπικού. Ολοένα κατέφθαναν νέα προπαιδεία κληρονομικής διαδοχής προς εξασφάλιση Διέταξαν σειρά προμηθειών σε γάζες και λογίων λογίων σκευάσματα ευεργετικά για τον σκοπό τον οποίο έθεσαν εξ βιωσιμότητας του Στέμματος, προσοικαλώς άμεσα σύγκληση χημικά παρασκευάσματα. Ειδικοί διατροφολόγοι αρχής τα οποία και προσμετρούταν στο καθημερινό ιατρικού συμβουλίου εξεχουσών προσωπικοτήτων της συνόδευσαν την αποστολή, προερχόμενοι από το πρόγραμμα της Αμαλίας.

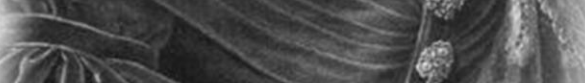
επιστημονικής κοινότητας. Το εν λόγω συμβούλιο θα εξωτερικό, συμμετέχοντας ενεργά στην προμήθεια Το χρονοδιάγραμμα εντατικής προετοιμασίας είχε συγκληθεί υπό άκρατη μυστικότητα. Τα πορίσματα και η ενδεδειγμένη διατροφική αγωγή καθ' όλη τη διάρκεια ολοκληρωθεί. Με την έναρξη του δεύτερου σταδίου εμπλοκή με τη βασιλική οικογένεια θα τεθούν υπό την της θεραπείας. Κρόκοι αυγού αναμειγμένοι με ωμό εργασιών ο Όθων και η Αμαλία θα προχωρούσαν σε αιγίδα του Υπουργείου Υγιεινής και Πρόνοιας. Αποτελεί μοσχαρίσιο κρέας και άφθονα υγρά εμπλουτισμένα με συνουσία για να εξεταστούν επιτόπια οι πρόοδοι του εθνικού συμφέρον να διατηρηθεί το εγχείρημα υπό άκρατη φυτικές ίνες αποτελούσαν αναπόσπαστο τμήμα του εφαρμοζόμενου προγράμματος. Πράγματι, στις εννέα μυστικότητα των συμβαλλόμενων μερών. Παράλληλα, καθημερινού γεύματος, με εναλλαγές στις ποσοτικές πρωινή της πρώτης του Οκτώβρη ο βασιλιάς αναθέτω στον υπουργό Εσωτερικών Υποθέσεων τη δόσεις. Πίστευαν πως η, εν λόγω, αγωγή με την παράλληλη παρουσιάστηκε στην κάμαρα της Αμαλίας. Για πρώτη συγκρότηση αντίστοιχου συμβουλίου με εκπροσώπους του χρήση από ρίζες λαχανικών και πολτοποιημένης τρούφας φορά εδώ και ένα μήνα συναντούσε την βασίλισσα. Ήτο κλήρου και της ορθοδόξου εκκλησίας. Είμαι βέβαιος πως μανιταριού θα επέδραναν υπέρ της κινητοποίησης των εξασθενημένη. Αφουγκράστηκε την παρουσία του. Υπό τα πολλά δαιμόνια έχουν καθυποτάξει την ευζωία στον τόπο. ωοθηκών. Τα μπάνια σε καυτό νερό ήτο απαραίτητο άγρυπνα βλέμματα της επιστήμης ο Όθων προετοίμασε το Διότι κύριοι, οφείλω να σας υπενθυμίσω πως στον βασιλικό συμπλήρωμα. Μία επιτροπή εμπειρογνομόνων επέβλεπε πέος του όπως εισέλθει στον κόλπο. Βρέθηκε αντιμέτωπος θεσμό ανταποκρίνονται οι βλέψεις και τα οράματα του τις διεργασίες και κάθε τόσο αναπροσάρμοζαν τις με ένα αποτρεπτικό θέαμα αιμάτων ογκών και ένα αιδόιο Έθνους προς ευόδωση. Απ' τη μακροβιότητα του θρόνου κατευθυντήριες οδηγίες. Κάθε μέρα οι υπεύθυνοι ιατροί σπαρασσόμενο από εκκρίσεις εξογκωμένων οιστρογόνων. εξαρτάται εν πολλοίς η ικανοποίηση των ελληνικών μετρούσαν το άνοιγμα του αιδείου σε πλήρη διαστολή Τα ρουθούνια αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στη νεκρική ιδανικών»

προτού χορηγηθούν βρεγμένες γάζες στο εσωτερικό του πομπή μυρωδιών που εκπορεύονταν από το στόμιο του

Ο Όθων εξαντλημένος εναπόθεσε εαυτόν στή δερμάτινη κόλπου. Η Αμαλία επί ώρες υπέφερε τα πάνδεινα. Με κόλπου. Με την ημιλιπόθυμη Αμαλία να μην αισθάνεται πολυθρόνα της στρογγυλής τραπέζης. Πρώτος έλαβε το ειδικά ενέσιμα σκευάσματα βοτανολογίας εισχωρούσαν στη την συνουσιαστική πράξη, παρά μόνο το σωματικό λίπος λόγω ο αντιβασιλέας και υπεύθυνος συντονισμού, μήτρα τόνους υγροποιημένων φαρκμάκων μέσα από τα που επιβλήθηκε απότομα στην κοιλιακή της χώρα, το πέος Αριστείδης Παπαδάκης. οποία προσδοκούσαν, πειραματικά, την διάνοιξη των εισήλθε στο πεδίο αλλοτινής ηδονής. Βοηθοί βαστούσαν
«Αξιότιμε βασιλεύ! Το Έθνος σάς οφείλει τη ζωή και την στενών περασμάτων αυτής καθώς θεωρούσαν πως η ψηλά και ανοικτά τα κάτω άκρα της βασιλίσσας. Μόλις αξιοπρέπειά του. Ταςσόμαστε αναφανδόν υπέρ της αδυναμία τεινοποίησης οφείλονταν, μεταξύ άλλων, στα ολοκληρώσε ο Όθων και απομακρύνθηκε του σώματος οι αποφάσεώς σας» τοιχώματά της που δεν επέτρεπαν τα σπερματοζωάρια να γιατροί ανάγκιασαν την Αμαλία να καταπιεί ένα ολόκληρο

Ακολούθησε κύκλος επευφημιών και σύσσωμη η ηγεσία ακολούθησαν την ρέουσα πορεία. περί τη βασιλεία εξέφρασε την αμέριστη στήριξη στον θεσμό. Με προεξάρχοντα τον Όθωνα εξήλθαν της αιθούσης. Τα βλέμματα όλων όσων εγκολπώνονταν την αγωνία του Έθνους καρφώθηκαν μεμιάς στο πρόσωπο του βασιλέα. Δίχως να προβεί σε δηλώσεις εξαγγελίες κατευθύνθηκε στα άνωθεν διαμερίσματα των ανακτόρων προκειμένου να ενημερώσει για τις αποφάσεις του την Αμαλία. Ακολούθησαν στιγμές αλλοφροσύνης εκ μέρους της βασίλισσας. Ο κραυγές απόγνωσης διαπερνούσαν το ασφυκτικά φυλασσόμενο βασιλικό περιβάλλον. Μάταια ο Όθων επιχείρησε να υπερικεράσει τις αντιστάσεις και την προσηλωμένη άρνησή της. Στο τέλος, όταν τα δάκρυα και οι λυγμοί αφυδατώθηκαν, υπέκυψε. Ήτο ματαιοπονία να αναμένει αναγνώριση και σέβας της θέσεώς της. Μοιραία θα ανταποκρίνονταν στις αποφάσεις του συζύγου της. Ένας κρυφός πόθος για τεκνοποίηση επέβαλε, ενδόμυχα, την θέλησή του. Αποφασισμένη να υποστεί οποιονδήποτε εξευτελισμό προς όφελος του θρόνου εισέπνευσε βαθιά. Γδαρμένη ψυχικά επανακάμπτοντας, ωστόσο, στην αυτοκυριαρχία της αγάλλισε τον Όθωνα. Οι τρυφερές στιγμές που ακολούθησαν προετοίμασαν το έδαφος για την πειραματική έκθεσή της στον ορθολογισμό της επιστήμης.

Ο αντιβασιλικός Τύπος καρφώθηκε της κατ'άλληλης ευκαιρίας προκειμένου να πλάσει ιστορίες και μυθώματα σχετικά με την ερωτική ζωή του βασιλικού ζεύγους. Οι λέξεις που δημοσιεύτηκαν ντράπηκαν ενώπιον των σικηνικών αναπαραστάσεων καθώς με τόλμη και θράσος περιγράφονταν στις στήλες ημερήσιας κυκλοφορίας. Ο νόμος περί «προσβολής των θεσμών του πολιτεύματος» ενεργοποιήθηκε. Πλέον των μισών εντύπων ειδησεογραφίας απαγορεύτηκε η κυκλοφορία. Ωστόσο, εκείνο το οποίο δεν

πηχναίους τίτλους στα πρωτοσέλιδά τους εναντίον του Όθωνος ενοχοποιώντας τον ως υπεύθυνο της ατενίας. Το πέος του περιφέρονταν καθημερινώς στο μεγαλύτερο μέρος του Τύπου. Η αδυναμία του σπέρματος θεωρήθηκε αρμόδια για τη μη γονιμοποίηση της Αμαλίας. Η τελευταία λάμβανε, ερήμην της, χάρη και αποκαταστάθηκε στην υπόληψη των κυριών της υψηλής κοινωνίας. Ειδικοί και μη, όλων των κατηγοριών απολάμβαναν χώρο στις στήλες των εφημερίδων προκειμένου να εκθέσουν τις

δοχεία. Εξετάζονταν ενδελεχώς οι όρχεις πριν και μετά τη διαδικασία. Για το σκοπό αυτό είχε διαμορφωθεί ειδική αίθουσα με κλινικοσιεπάσματα. Τα σπερματικά υγρά, στη συνέχεια, μεταφέρονταν προσεκτικά στην αίθουσα στην οποία απασχολούνταν η Αμαλία. Με μικρές δόσεις κατάρπινε από τον οισοφάγο προκειμένου να αναπλάσουν το καταπονημένο στομάχι. Στο τέλος του πρώτου μηνός ο Όθων είχε αποστραγγιστεί γεμίζοντας πέντε ολάκερα δοχεία με λευκό πηχτό υγρό. Η δε Αμαλία σχεδόν κατάρπινε από την κολπική αιμορραγία και τις εντερικές επιπλοκές είχε ήδη απολέσει αρκετό σωματικό βάρος. Στο τέλος της καθημερινής επαναλαμβανόμενης διαδικασίας ήτο αφυδατωμένη και εξαντλημένη. «Όλα είχαν καλώς σχεδιαστεί και υλοποιηθεί» σύμφωνα με τα λεγόμενα του ιατρικού συμβουλίου. Τα μέλη του τελευταίου αλληλογραφούσαν με ομολόγους των στους βασιλικούς οίκους Αγγλίας, Γαλλίας και Ισπανίας με αποτέλεσμα οι οδηγίες που λάμβαναν, συχνά αντικρουόμενες, να προκαλούν έντονες αντιπαράθεσεις μεταξύ των πολλές φορές ενώπιον των έκπληκτων βλεφάρων της βασίλισσας και του υπηρετικού προσωπικού. Ολοένα κατέφθαναν νέα σκευάσματα ευεργετικά για τον σκοπό τον οποίο έθεσαν εξ αρχής τα οποία και προσμετρούνταν στο καθημερινό πρόγραμμα της Αμαλίας.

Το χρονοδιάγραμμα εντατικής προετοιμασίας είχε ολοκληρωθεί. Με την έναρξη του δεύτερου σταδίου εργασιών ο Όθων και η Αμαλία θα προχωρούσαν σε συνουσία για να εξεταστούν επιτόπια οι πρόοδοι του εφαρμοζόμενου προγράμματος. Πράγματι, στις εννέα πρωινή της πρώτης του Οκτώβρη ο βασιλιάς παρουσιάστηκε στην κάμαρα της Αμαλίας. Για πρώτη φορά εδώ και ένα μήνα συναντούσε την βασίλισσα. Ήτο εξασθενημένη. Αφουγκράστηκε την παρουσία του. Υπό τα άγρυπνα βλέμματα της επιστήμης ο Όθων προετοίμασε το πέος του όπως εισέλθει στον κόλπο. Βρέθηκε αντιμέτωπος με ένα αποτρεπτικό θέαμα αιμάτων όγκων και ένα αιδοίο σπαρασσόμενο από εκκρίσεις εξογκωμένων οιστρογόνων. Τα ρουθούνια αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στη νεκρική πομπή μυρωδιών που εκπορεύονταν από το στόμιο του κόλπου. Με την ημιλιπόθυμη Αμαλία να μην αισθάνεται την συνουσιαστική πράξη, παρά μόνο το σωματικό λίπος που επιβλήθηκε απότομα στην κοιλιακή της χώρα, το πέος εισήλθε στο πεδίο αλλοτινής ηδονής. Βοηθοί βασιτούν φηλά και ανοικτά τα κάτω άκρα της βασίλισσας. Μόλις ολοκλήρωσε ο Όθων και απομακρύνθηκε του σώματος οι γιατροί ανάγκασαν την Αμαλία να καταπιεί ένα ολόκληρο δοχείο σπέρματος το οποίο προκάλεσε επαναλαμβανόμενες αποφράξεις εμέτου. Ώρες μετά την απόπειρα οι ιατροί συσκέφτηκαν παρουσία του βασιλέως. Θα ανέμεναν τα αποτελέσματα των δόκιμων προσπαθειών. Ωστόσο, στο τέλος του μήνα η αρνητική εξέλιξη προκάλεσε εννευρισμό και θλίψη στο βασιλικό ζεύγος. Ο Όθων αποφάσισε, δίχως να ανασταλούν οι επίσημες εργασίες, να εφαρμόσει εναλλακτικό σχέδιο το οποίο του εκμυστηρεύτηκε η βασίλισσα Σοφία της Αυστρίας. Μια πρόταση βγαλμένη από το χρονοντούλαπο μεσαιωνικών δεισδαιμονιών. Περιελάμβανε μαύρη μαγεία και δεήσεις σε υπερφυσικές δυνάμεις προκειμένου να βλαστήσει ο καρπός στη μήτρα της Αμαλίας.

Στο μεσοδιάστημα η κοινή γνώμη άρχισε να μεταστρέφεται. Τα κατασκευασμένα, σύμφωνα με τα κομματικά συμφέροντα, ειδησεογραφικά κέντρα παρήγαγαν και κοινοποιούσαν μαζί με νέες ερμηνείες για την ατενία του βασιλικού θρόνου. Μετά την απόρριψη του βασιλέα όπως συγκατατεθεί υπέρ της μείωσης του φόρου στον καπνό και περιορίσει τον αντίστοιχο στην εισαγωγή χαρτιού για το τύπωμα εφημερίδων, σύσσωμος ο εμπορικός κόσμος των Αθηνών και η δημοσιογραφική/εκδοτική κοινότητα στράφηκαν με πηχυαίους τίτλους στα πρωτοσέλιδα τους εναντίον του Όθωνος ενοχοποιώντας τον ως υπεύθυνο της ατενίας. Το πέος του περιφέρονταν καθημερινώς στο μεγαλύτερο μέρος του Τύπου. Η αδυναμία του σπέρματος θεωρήθηκε αρμόδια για τη μη γονιμοποίηση της Αμαλίας. Η τελευταία λάμβανε, ερήμην της, χάρη και αποκαταστάθηκε στην υπόληψη των κυριών της υψηλής κοινωνίας. Ειδικοί και μη, όλων των κατηγοριών απολάμβαναν χώρο στις στήλες των εφημερίδων προκειμένου να εκθέσουν τις

απόψεις των. Οι μύθοι ει νέου χόρευαν στο δικό τους πολιτικής ζωής και σημαίνουσών προσωπικοτήτων της και ο ήχος των κυμάτων προσευχή για την ημέρα που ρυθμό. Οι ασθενικοί όρχεις του βασιλέως και το διοίκησης προκάλεσαν κύμα εξελίξεων οι οποίες καταφθάνει στα σώματα μας. ελαχιστοποιημένο διαμέτρημα του φαλλού θεωρήθηκαν εκτονώθηκαν στην κίνηση της 3^{ης} Σεπτεμβρίου 1844 και επαρκή αίτια για το αδιέξοδο στο οποίο είχε περιέλθει το την επιτακτική παραχώρηση Συντάγματος ει μέρους του Στέμμα. Στους καφενέδες, τα ανέκδοτα σχετικά με την Όθωνος. Ο τελευταίος, απομονωμένος στα υπόγεια ερωτική συνένρεση του ζεύγους έδιναν τη θέση τους στις διαμερίσματα των ανακτόρων διαπίστωσε με τρόπο οικτρό πρόστυχες μαρτυρίες επίδοξων εραστών οι οποίοι την απώλεια των ηγίων τη χώρας.

περιέγραφαν με περισσή αυτοπεποίθηση τα Λαϊκοί και στρατιωτικοί στασίασαν με αίτημα την «ιατορθώματά» τους στις επαφές τους με ιερόδουλες τις συνταγματική κατοχύρωση της μοναρχίας και την οποίες φόρτωναν γονιμοποιημένα ωάρια, έως ότου οριοθέτηση των εξουσιών. Πράγματι, το Σύνταγμα εξαφανιστούν από προσώπου γης. Τα κεράσματα και οι καθόρισε τις σχέσεις μοναρχίας και Έθνους. Στις διατάξεις προπόσεις στην υγεία της ανδρικής τιμής συνόδευαν του αναγνωρίζονταν η τριαδική διχοτόμηση της εξουσίας τραγούδια και περιπαικτικά σχόλια για το βασιλικό θεσμό

που ολοένα κατρακυλούσε στα κοινωνικά πρότυπα. Ο Όθων απέπεμφε το ιατρικό συμβούλιο. Στη θέση του προήγαγε τους εκκλησιαστικούς φορείς, απελπισμένος καθώς ήταν, οι οποίοι επιδόθηκαν σε έναν μαραθώνιο δειήσεων και παρακλητικών ύμνων στα σύμβολα της ορθοδοξίας. Μέχρι και το στάδιο του εξορισμού με τη μήτρα της Αμαλίας και την αδυναμία τεκνοποίησης. Μετά την κατοχύρωση του Συντάγματος και την προτάθηκε στον βασιλέα, αρνούμενος, ωστόσο, να συναίνεσει κατηγορηματικά. Έλαβε σοβαρά υπόψη του την παραπαίουσα κοινή γνώμη. Ο αντίκτυπος του ακάθαρτου πνεύματος από το οποίο διακατέχονταν ο βασιλικός θρόνος συγκλόνιζε τα ψυχικά του θεμέλια. Ωστόσο, η κλίβανο και τις εναγώνιες προσπάθειες να επανέλθει απ’ τα άρνηση δεν ήτο εφικτό να διαγραφεί από τη σκέψη σωματικά και ψυχικά ερείπια, όπως την κατάντησαν ορισμένων κύλων. Υπό την επιρροή συλλογικής μανίας ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών απέστειλε ιερείς, σε κάθε γωνιά του ελεύθερου ελληνισμού όπως ξορκίσουν τα δαιμόνια τα οποία ανακάθισαν στο σώμα του λαού. Συμπληρωματικά, διαμοιράζονταν αγιασμένα εικονίσματα του βασιλέως με τα της συζύγου, βασιλίσσης Αμαλίας όπως παρηγορηθεί το ποίμνιο για την αδυναμία γονιμοποίησης της βασιλικής μήτρας. Ένας υπερφίαλος ενθουσιασμός και μία ακατάλληπτη παραφροσύνη εγκαθιδρύθηκαν πανηγυρικά στα ελληνικά δεδομένα της περιόδου. Στα ενδότερα των ανακτόρων, ο Όθων δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει και εκπροσώπους παραθρησκευτικών δογμάτων. Σμήνη από δέσμες χρυσού ξεθάφτηκαν απ’ τα χρηματοκιβώτια του Στέμματος προκειμένου να χρηματοδοτηθούν λογίων-λογιών κομπογιαννίτες που κατέφθαναν στη θύρα του ελληνικού βασιλείου. Ζουμί από βρασμένα φίδια, δέρματα ψαλιδισμένων αρουραίων, ουρές σκυλιών και δόντια από μαύρες γάτες ανακατεύονταν στα επιτακτικά κελεύσματα του μέλλοντος χρόνου. Και κάθε μήνα η απογοήτευση των προσπαθειών ολοένα φούσκωνε, στοιβάζοντας προθέσεις, όνειρα και φιλοδοξίες στους καθημερινούς εξευτελισμούς του Τύπου και των πικρόχολων σχολίων των ευρωπαϊκών αυλών. Ο Όθων σε ολικό αδιέξοδο και η Αμαλία παρ’ ολίγον να αποδημήσει σε αλλοτινούς κόσμους, με τους αλλεπάλληλους πειραματισμούς να κλονίζουν ανεπανόρθωτα την υγεία της.

Όλο αυτό το διάστημα η βασιλική επικουρία των υποθέσεων είχε μετατεθεί στον έλεγχο και χειρισμό επιτροπής ειδικών συμβούλων. Εκείνοι με τη σειρά τους μηχανορραφούσαν με κομματικές φατρίες εξυηρετώντας συμφέροντα υμετέρων, προκαλώντας επιπλέον νέες αντιθέσεις σε κοινωνικό επίπεδο. Στο όνομα της κοινωνικής ισορροπίας αποκρύπτονταν επιμελώς ο σκαιώς τρόπος τον οποίο μετέρχονταν η επιτροπή για την ικανοποίηση δαιδαλωδών εξυηρετήσεων. Τα ταμεία του κράτους παρέμεναν ερμητικά λεηλατημένα παρά τις μεταρρυθμίσεις, προς ενίσχυσής των, τις οποίες εισηγήθηκε ο Όθων. Τα έργα υποδομών, η διανομή γαιών, η ρύθμιση κανόνων εμπορίου έστεκαν γράμμα νεκρό στην αβουλία των ιθυνόντων. Τα δάνεια της ανεξαρτησίας έπνιγαν σαν θηλιά στο λαιμό τις αναπτυξιακές προοπτικές της χώρας. Στους καφενέδες το πρwί και τα χαμαιτυπεία τις βραδινές ώρες εξυφάνονταν σχέδια ανατροπής του θρόνου. Σε αυτά συμμετείχαν πολίτες όλων των ταξικών ομαδοποιήσεων. Έμποροι και μεταπράτες, πλοιοκτήτες και αξιωματικοί του στρατού, διπλωμάτες, τραπεζικοί υπάλληλοι και δημοσιογράφοι υπό την φρενιασμένη έκθεση των λαϊκών υποδαύλιζαν τον βασιλικό ρόλο στα πολιτικά τεκταινόμενα. Η δυσαρέσκεια από την κακοδιαχείριση της κεντρικής εξουσίας σε συνδυασμό με σειρά μέτρων όπως η οικονομική φορολογική αφαίμαξη, οι αθρόες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, οι περικοπές στις μισθοδοτικές απολαβές και η ξεσπάθωση της τοκογλυφίας, η οποία περιδιάβαινε τις συναλλαγές στο παρασκήνιο των αγοραπωλησιών, πυροδότησε αντιδράσεις εναντίον του βασιλέα. Παράλληλα, παράνομες οργανώσεις αγωνιστών της επανάστασης με τη στήριξη επιφανών παραγόντων της

Στο ακροτελεύτιο άρθρο του όριζε την υποχρέωση του μονάρχη να διασφαλίσει την φυσική διαδοχή του θρόνου. Στην αδυναμία τήρησης αυτού ο μονάρχης θεωρούνταν έκπτωτος. Η εν λόγω διάταξη απέρρεε από την προηγηθείσα εντατική ενασχόληση της ελληνικής κοινωνίας Μετά την κατοχύρωση του Συντάγματος και την υποχώρηση στις αιτιάσεις των στασιαστών ο Όθων ανάμεσα στα έλατα της Πάρνηθας. Με την Αμαλία στον επίδοξο θαυμαστοποιοί, καθυστέρησε, ακόμη, δεκαοκτώ χρόνια έως ότου αφήσει οριστικά την αυλαία στο καφενείο Ελλάς και περάσει στο χρονοντούλαπο της λήθης.

Αντώνης Χαριστός

Αγρόπνια

Χρωστώ μια αγρόπνια και μια ημέρα διάφανη για το σώμα μου. Να θρηνήσω για τις αποτυχημένες ηδονές, τις παραγκωνισμένες επιθυμίες και τις ανεκλάλητες χαρές. Σιωπή να προσφέρω στα γυμνά σώματα που κρέμονται στα περβάζια των παραθύρων. Σώματα δίχως να τ' αγγίζει ο ήλιος, πάντα με την πλάτη στο εσωτερικό του σπιτιού. Ηλιο να δώσω εκεί που άλλοτε έδινα νερό στις ανυδρίες μου.

«Το σώμα νερό, η ψυχή ήλιο» ουρλιάζει κάποιος ανέλπιστα μέσα μου. Να αυξήσω την ένταση των σιωπών για να αντικρύσω πού έχω πονέσει, πού έχω σφάλει, πού βλασταίνει ο φόβος, από πού κελαρύζουν οι επιτυχίες μου. Έτσι, πιο εύκολα θα μπορώ να χαρτογραφήσω στο ολόγραμμα μου, το εσωτερικό μου σώμα. Τις αναρίθμητες φωνές που με οδηγούν σε μύριους δρόμους να τρυγήσω και με χέρια άδεια να έρθω να σε βρω.

Η αγρόπνια αυτή μας ανήκει όπως τα στροβιλιζόμενα σώματα μας: ψάχνουν δικαίωση μακριά από την περίμετρο του κόσμου τούτου και τους φράχτες τ' ουρανού που όλο και στενεύουν.

Η αγρόπνια έφτασε στο τέλος της. Τα όποια όρια, που στενόμουαλα φορέσαμε, έχουν πλατειάσει...έγιναν θάλασσα

Δημήτρης Αθανασέλος

Τò πόνεο, ή μπλόφα κι ή έκκλησία

Στά φοιτητικά χρόνια, άρχες δεκαετίας τοῦ ’80, ἔκανα κάποια μεροκάματα σέ μία χαρτοπαικτική λέσχη, γιά νά βγάλω χαρτζιλίκι. Ἡ δουλειά ἦταν ἀπαιτητική καί κουραστική, μέ ξενύχτι καί λίγα λεφτά. Εὐτυχῶς ὑπῆρχαν καί τὰ φιλοδωρήματα, πού σέ κάποιες περιπτώσεις ἦταν ἀρκετὰ μεγάλα. Σέρβιρα ποτά, καφέδες, ἀναψυκτικά. Κάποιες φορές μ’ ἔστελναν νά τοὺς φέρω τσιγάρα. Ἦμουν τὸ παιδί γιά ὅλες τίς δουλειές.

Παρά τίς δυσκολίες τῆς δουλειᾶς, βρῆκα μεγάλο ἐνδιαφέρον στὴν παρατήρηση τῆς συμπεριφορᾶς καί τοῦ χαρακτήρα τῶν χαρτοπαικτῶν. Ἦταν ἀπίθανη ἐμπειρία. Μεγάλο σχολεῖο. Ὅφειλω νά ὁμολογήσω ὅτι ἤμουν πολὺ ἀγαπητὸς καί ὅλοι τους μοῦ συμπεριφερόταν ἄφογα. Βέβαια οἱ τύποι πού σύχναζαν ἐκεῖ, δὲν ἦταν καί ὅ,τι καλύτερο ὑπῆρχε στὴν κοινωνία. Ὅμως ἀνάμεσά τους ξεχώρισα δυὸ-τρεῖς μέ τοὺς ὁποίους καί συζητοῦσα περισσότερο καί κυρίως μέ τὸν «κύριο» Τάκη, τί κύριο δηλαδή, μακαρίτη ἐδῶ καί χρόνια...

Ὑπῆρχε μεταξύ τους καί ἡ κυρία Ἴρινα. Μιά μυστηριώδης κυρία, ἀπροσδιόριστης καταγωγῆς, προχωρημένης ἡλικίας, παχουλή, φτιασιδωμένη, κακοβαμμένη καί στολισμένη πάντα μέ ἄπειρα χρυσὰ κοσμήματα. Εἶχε ἐκρηκτικὸ ὑπεροπτικὸ χαρακτήρα, ἦταν ἐριστική, ἀγενῆς καί συμπεριφερόταν σὰν νά τῆς χρωστοῦσαν ὅλοι. Μιλοῦσε συνεχῶς στὸ καρέ, θέλοντας νά ἐκνευρίσει τοὺς ἀντιπάλους.

«Δὲν τὴν λένε Ἴρινα» μου εἶπε κάποια μέρα ὁ Τάκης. «Κατάγεται ἀπὸ μία ἀάμπλουτη ἐβραϊκὴ οἰογένεια τῆς πόλης. Τὸ ὄνομά της εἶναι Ἑσθήρ Ἐλιάου. Πρόσεχε την. Εἶναι ἀπρόβλεπτη» συνέχισε.

«Καί γιατί τὸ παίζει γερμανίδα;» ρώτησα τὸν Τάκη. «Τὶ γιατί ρέ Χρηστάκη; Ἔτσι γιὰ ξεκάρφωμα» ἀπάντησε.

Ἔνα βράδου γινόταν πολὺ χοντρὸ παιχνίδι. Πῆγε ἀργά. Ἐγὼ ἀπὸ δίπλα, πάντα σέ ἐτοιμότητα. Στὸ τέλος ἡ κυρία δὲν εἶχε φύλλο. Τὸ εἶδα. Ἐπρεπε νά πάει πάσο. Ἀντὶ νά πάει «πάσο», πῆγε «μέσα». Ἀρχισε νά τοὺς ἀπειλεῖ ὅλους. Ἄλλαξε φύλλα ζητώντας κέντα. Δὲν πῆρε καλὸ φύλλο. Ξανὰ δὲν πῆγε πάσο, θέλοντας νά δείξει ὅτι τοὺς κερδίζει ὅλους μέ τὸ «τίποτα». Συνέχισε νά φωνάζει γιὰ νά ἐκνευρίσει τοὺς ἀντιπάλους. Κάποιοι εἶπαν πάσο. Ὁ ἓνας πού ἔμεινε πῆγε «ρέστα». Μὲ τὰ ἄσχετα «λιμά» της, τὸν ἀκολούθησε λέγοντας «θὰ σέ σβήσω». Τὰ λεφτὰ πάνω στὸ τραπέζι ἦταν πάρα πολλά. Μείναμε ἄφωνοι ὅλοι, περιμένοντας νά ἀνοίξουν τὰ φύλλα.

«Φοῦλ του ἄσσου μέ δεκάρια, ἐγώ. Ἐσὺ τί ἔχεις;» εἶπε ὁ ἀπέναντι.

«Νὰ μὴ σέ νοιάζει» εἶπε ἡ κυρία καί ἔκρυψε τὰ φύλλα της. Ἡ μπλόφα τῆς κυρίας ξεθώριασε.

Τὸ παιχνίδι τελείωσε. Ἀρχισε πάλι νά φωνάζει, λέγοντας ὅτι τὴν κλέψανε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄκουγε. Ἐφυγε βρίζοντας καί δὲν ξαναπάτησε στὴ λέσχη. Ὁ ἀπέναντι μάζεψε τὰ χρήματα. Ἦταν πάρα πολλά. Ἐδωσε καί σέ μένα μεγάλο φιλοδωρήμα....

Τὸ τελευταῖο διάστημα, μέ τὴν ἔξαρση τῆς ἐπιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μοῦ ἔφερε συνειρμικὰ στὸν νοῦ τὴν κυρία Ἴρινα καί τὴν τελευταία φορὰ πού τὴν εἶδα στὴν λέσχη.

Ὅταν ξεκίνησε ἡ ἐξάπλωση τοῦ ἰοῦ, ἡ ἐκκλησία θὰ μποροῦσε νά ὑπακούσει στὶς ὁδηγίες τῶν ἐπιστημόνων καί τῆς πολιτείας καί νά κλείσει τίς ἐκκλησίες, ὅπως ἀκριβῶς καί ἡ κυρία Ἴρινα τότε, θὰ μποροῦσε νά πάει πάσο ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀντὶ ὅμως νά πράξει τὸ αὐτονόητο, ἡ ἐκκλησία ἔδειξε ἀλαζονικὴ καί ὑπεροπτικὴ συμπεριφορὰ, φροντίζοντας νά δείχνει σὲ ὅλους ὅτι βρίσκεται σὲ θέση ὑπεροχῆς. Μάλιστα δέ, προέτρεπε ἀνθρώπους νά κοινωνοῦνε λέγοντας ὅτι μέσω τῆς κοινωνίας δὲν μεταδίδεται ὁ ἴος, ἐνῶ κάποιος «ιεράρχης» διαλαλοῦσε ὅτι βρῆκε τὴν θεραπεία γιὰ τὸν ἰό, χρησιμοποιώντας ἀγιασμὸ σὲ σπρέι!

Οἱ μέρες περνοῦσαν, τὰ κρούσματα τῆς νόσου πολλαπλασιαζόταν καί ἡ ἐκκλησία ἐξακολουθοῦσε νά μιλάει σὰν νά βρισκόταν ὑπεράνω τῆς πολιτείας, ὑπεράνω

του νόμου, υπεράνω της έπιστήμης. Θα μπορούσε να από την επιφάνεια του τοίχου που ακουμπούσε το γυμνό ανεβονιατεβαίνει με αγωνία καθώς τα μάτια του μαλακώσει την ρητορική της και να άποσυρθεῖ από τὸν δέρμα της. Αλλά αδυνατούσε να κουνηθεί κι έτσι αφέθηκε τραντάζονταν από το γαύγισμα. στο να αφουγκράζεται την σιωπή της πόλης που κοιμόταν. Το σκυλί Λαμπραντόρ της σκιούλας υπολόγιζε η Ζέτα, Η ματιά της στριφογύρισε στο δωμάτιο εξερευνητικά λες να είναι μεταξύ επτά και οκτώ ετών. Ο υπολογισμός της και το αντίκριζε για πρώτη φορά. Την προσοχή της αυτός την οδήγησε στην διαπίστωση πως αν η εν λόγω τράβηξε μια σκούλα πολλαπλών χρήσεων που φωτογραφία ήταν σύγχρονη της ημερομηνίας κατασκευής χρησιμοποιούσε για τα ψώνια της από τότε που της σκιούλας, τότε σήμερα οκτώ και οκτώ ίσον δεκάξι, το δημοσιεύτηκε ο καινούργιος νόμος (που συνιστούσε Λαμπραντόρ στη φωτογραφία θα έχει πιθανότατα μεταβεί απαραίτητως την αντικατάσταση τους). Ήταν πεπεισμένη σε άλλους, υπερφυσικούς κόσμους. Ανατρίχιασε. ότι με πρόφαση την προστασία του περιβάλλοντος από τις Συγχύστηκε με τον εαυτό της όταν του επέτρεπε να κάνει πλαστικές σκιούλες, πολλοί επιτῆδαιο επιχειρηματίες στον αριθμητικούς και χρονολογικούς συλλογισμούς και να τους πλανήτη κερδοσκοπούσαν. Σχημάτισε ένα μορφασμό, συνδέει αυτόματα με το θάνατο, τον θάνατο που έβγαινε αλλά δεν αναλύθηκε στη διαδικασία να κρίνει στο αποτέλεσμα της πράξης στο μυαλό της.

Ακόμη και όταν ή πανδημία του κορωνοϊού ὥθησε την έκκλησία να παίζει τὰ «ρέστα» της, δὲν βρέθηκε συσχετισμὸς σοβαρῶν ἀνθρώπων στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἀποφασίσει τὰ αὐτονόητα. Οἱ ἐκκλησίες ἔπρεπε νὰ εἶχαν κλείσει πρὸ πολλοῦ γιὰ νὰ μὴν διασπαρεῖ ὁ ἰός, ἐνῶ ἡ κοινωνία ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀπαγορευθεῖ. Ἐπρεπε νὰ ἀντιληφθοῦν ἐγκαίρως ὅτι ἡ εὐθύνη ἀπέναντι στοῦ κοινωνικὸ σύνολο καὶ στὴν δημόσια ὑγεία, εἶναι ἀπείρως μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν εὐθύνη λειτουργίας ἐνὸς καταστήματος, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ ἔχει θρησκευτικὸ μανδύα.

Κάποιοι δὲν κατάλαβαν ὅτι ἡ πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ οὔτε προσφέρεται γιὰ παιχνίδια ἐξουσίας οὔτε ἀποτελεῖ εὐκαιρία γιὰ συσπείρωση ποιμνίου. Ρίσκαραν, σὰν σὲ παρτίδα πόκερ, παίζοντας τὰ «ρέστα» τους καὶ ἔχασαν πανηγυρικά, ὅπως ἀκριβῶς ἔχασε καὶ ἡ κυρία Ἔρικα τότε.

Καὶ εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους, πὼς ὅταν ἀνοίγουν τὰ φύλλα, τὰ ἄσχετα «λιμὰ» δὲν κερδίζουν ποτὲ τὸ «φουλ του ἄσσου»....

Χρήστος Πολατίδης

(*) *Τὰ ὀνόματα τῆς ἱστορίας εἶναι φανταστικά*

Η σκούλα

Η Ζέτα ανοίγει τα μάτια στο σκοτάδι. Από την ηλικία των εφτά ετών κατά την οποία άρχισε να πηγαίνει στο Δημοτικό, με κάποια διαδικασία που φαίνεται να λειτούργησε υποσυνείδητα, κατάφερε να ξυπνά ελάχιστα λεπτά πριν από το κουδούνισμα του ξυπνητηριού. Επíteυγμα πολύ εξυηρητικό καθώς είχε την απαραίτητη ώρα για την αναγκαία επανάληψη στην ορθογραφία και στους μεθόδους υπολογισμού των πράξεων για τα μαθηματικά. Από τότε που πέρασε στο Πανεπιστήμιο αυτή η βολική συνήθεια την εγκατέλειψε σχεδόν τελείως και εμφανιζόταν περιστασιακά και με μεγαλύτερη συχνότητα τις περιόδους των εξεταστικών.

Σήμερα ήταν μια μέρα στην οποία το «ξυπνητήρι» της αναστήθηκε εξ ων συνετέθη. Πετάρθηκε από το κρεβάτι τρομαγμένη και καθώς πήγε να σηκωθεί μπλέχτηκε το αριστερό της άκρο με το σεντόνι. Μετά από πάλη λεπτών κατάφερε να το απελευθερώσει από την μορντό κουβέρτα, γεγονός που δεν την έσωσε από το να ξαπλωθεί φαριδιά πλατιά στο πάτωμα. Πάλι καλά, τα γρήγορα αντανάκλαστικά της λειτούργησαν με επιτυχία και την προστάτευσαν από το να κοπανήσει τον εγκέφαλό της στο πάτωμα καλυμμένο με φθινό μουσαμά.

Την αμέσως επόμενη στιγμή ένιωσε χαρά, τη χαρά που πυροδοτείται από το ένστικτο της επιβίωσης όταν γλιτώνεις από κάποιο ατύχημα δίχως απώλειες. Το επόμενο λεπτό, όμως, άρχισε να παρατηρεί το μπλεγμένο της άκρο στο σεντόνι και αισθάνθηκε εντελώς ηλίθια.. Αισθάνθηκε εκτεθειμένη από την ηλιθιότητα που αισθάνεται κανείς όταν λειτουργεί γρήγορα και χωρίς να σκέφτεται τις συνέπειες, παρακινούμενος από την εσωτερική φωνή που γεμίζει απότομα τις φλέβες- με αδρεναλίνη.

Με κινήσεις απαλές ξέμπλεξε το μακρωμένο της άκρο και υψώθηκε εαυτόν απότομα γραπώνοντας με μανία το ξυπνητήρι. Προτού απλώσει τα βλέφαρά της στην σάρκα του, σα να είχε τυφλωθεί από κάποιο αόρατο φως, έστρεψε το κεφάλι της προς τα πίσω. Έπειτα, ρούφηξε μια βαθιά ανάσα και με αποφασιστικότητα κοίταξε την ώρα: 5:23 π.μ.

«Τι στο καλό; Είμαι σίγουρη πως δεν διανύουμε εξεταστική περίοδο, ναι ναι είναι αρχές Νοέμβρη» υπενθύμισε στον εαυτό της. Με αποστροφή αποδέχθηκε την ιδέα ότι έπρεπε να διαβεί το υπόλοιπο της ημέρας με λίγες ώρες ύπνου και κουρασμένη να αντιμετωπίσει τις υποχρεώσεις που πλησιάζουν απειλητικά.

Κάθισε ξανά στο κρεβάτι της εννευρισμένη και αφού ταίριαζε τα σεντόνια και τις κουβέρτες, ακούμπησε την πλάτη της στον κρύο τοίχο. Φρονούσε ενστικτωδώς ότι αν έμενε για πολύ σε αυτή τη θέση το πιθανότερο να πάγωνε

Η ματιά της στριφογύρισε στο δωμάτιο εξερευνητικά λες να είναι μεταξύ επτά και οκτώ ετών. Ο υπολογισμός της και το αντίκριζε για πρώτη φορά. Την προσοχή της αυτός την οδήγησε στην διαπίστωση πως αν η εν λόγω τράβηξε μια σκούλα πολλαπλών χρήσεων που φωτογραφία ήταν σύγχρονη της ημερομηνίας κατασκευής χρησιμοποιούσε για τα ψώνια της από τότε που της σκιούλας, τότε σήμερα οκτώ και οκτώ ίσον δεκάξι, το δημοσιεύτηκε ο καινούργιος νόμος (που συνιστούσε Λαμπραντόρ στη φωτογραφία θα έχει πιθανότατα μεταβεί απαραίτητως την αντικατάσταση τους). Ήταν πεπεισμένη σε άλλους, υπερφυσικούς κόσμους. Ανατρίχιασε. ότι με πρόφαση την προστασία του περιβάλλοντος από τις Συγχύστηκε με τον εαυτό της όταν του επέτρεπε να κάνει πλαστικές σκιούλες, πολλοί επιτῆδαιο επιχειρηματίες στον αριθμητικούς και χρονολογικούς συλλογισμούς και να τους πλανήτη κερδοσκοπούσαν. Σχημάτισε ένα μορφασμό, συνδέει αυτόματα με το θάνατο, τον θάνατο που έβγαινε αλλά δεν αναλύθηκε στη διαδικασία να κρίνει στο αποτέλεσμα της πράξης στο μυαλό της.

Η πλαστική σκούλα πολλαπλών χρήσεων είναι κυλήσει στις 8:30 πμ. Ντύθηκε γρήγορα και βγήκε στον ήσυχο, ακόμα, δρόμο πόρτας, σαν φάντασμα που προσπαθεί να κρατηθεί από το της μεγαλούπολης. Ήταν ακριβώς 9:00 πμ όταν έφτασε στο λευκό φόντο της. Παρατηρεί με περιέργεια την φάτσα του Pet shop για να αγοράσει τροφή για το παπαγάλάκι της, χαρούμενου κουταβιού Λαμπραντόρ που απεικονίζεται και ο νυσταγμένος ακόμη υπάλληλος, που φαίνεται να μην πάνω στην επιφάνειά της. Ξάφνου έχει την δυνατή είχε προλάβει να ξυπνήσει υπό το βάρος της καφεΐνης, της παρόρμηση να ελέγξει την ημερομηνία παρασκευής και με ψιθύρισε ευγενικά «Καλημέρα». Έπειτα την κατεύθυνε στον γρήγορο βηματισμό την αποκαθλώνει από το πόμολο, διάδρομο με τις τροφές για πτηνά και της πρότεινε με βαστώντας το φάντασμα στα χέρια της για μια στιγμή σαν αυτοπεποίθηση μία καινούργια μάρκα τροφών, που στοργική μητέρα. «Χμμ, ενδιαφέρον» ψιθυρίζει «Ημ. Παραγωγής της «απαραίτητα για την ανάπτυξη της ομιλητικής ικανότητας των παπαγάλων». Η Ζέτα κατενθουσιάστηκε και δέχτηκε Της ήρθε αβίαστα τότε η ανάμνηση του σκυλιού που είχε με χαρά την πρότασή του για τη συγκεκριμένη μάρκα. όταν ήταν μικρή. Καμιά σχέση με τη φινέτσα του Έτεινε τα λεφτά και πλήρωσε. Ξαφνικά περιμένοντας τα Λαμπραντόρ. Ο Γιούκι ήταν ένα μπάσταρδο σκυλί με ρέστα ο πωλητής με ένα φαρδύ χαμόγελο της λέει κομμένα αυτιά. «Ήταν όμως το σκυλί της», υπενθύμισε «Δεσποινίς, ξέχασα να σας πω! Μαζί με κάθε αγορά στον εαυτό της. Και το είχε αγαπήσει στ’ αλήθεια. Το είχε συσκευασίας της συγκεκριμένης μάρκας ζωοτροφών εντοπίσει ο πατέρας της ένα βράδυ μέσα σε μια σκούλα δίνουμε δώρο μια προωθητική πλαστική σκούλα στο κάδο σκουπιδιών να κλαψουρίζει και το μετέφερε σπίτι. πολλαπλών χρήσεων!»

Ήταν τόσο φοβισμένο στην αρχή που δεν σταματούσε να Η Ζέτα με ένα επιτηδευμένο «εντάξει, ευχαριστώ», κλαίει και τόσο καχύποπτο με τους ανθρώπους που τους άρπαξε την σκούλα μαζί με τις τροφές και πήρε μια βαθιά απέφευγε κάθε φορά που πήγαιναν να το χαϊδέσουν. Με ανάσα. Ξεδίπλωσε την σκούλα. Είχε πάνω τυπωμένη μια τον καιρό όμως η Ζέτα με μικρές λιχουδιές ως ανταμοιβή φωτογραφία ενός μικρού κοριτσιού που έπαιζε με ένα το έκανε να συνηθίσει το χάδι της ώσπου την εμπιστεύτηκε κουτάβι. Στο επόμενο στενό, αναδίπλωσε τη σκούλα ολοκληρωτικά. Μετά ένα χρόνο κοιμόταν στο κρεβάτι της δίνοντας της την προηγούμενη φόρμα και την πέταξε με σχεδόν κάθε νύχτα. Το πατρικό της σπίτι χτισμένο στα μια ευγενική κίνηση στον κάδο ανακύκλωσης. Έπειτα, πήρε προάστια της πόλης (διέθετε εξωτερικό χώρο) όπως όλα παραμάσχαλα τις τροφές για το παπαγάλάκι της και σχεδόν τα σπίτια με αυλές όπου έτρεχαν τα οικοσίτα προχώρησε στον δρόμο για το σπίτι της, ανακουφισμένη.

Η Ζέτα είχε βγάλει σχεδόν το Δημοτικό και μεγάλωνε. Και ο Γιούκι μεγάλωνε, όπως και οι ορμές του. Έτσι ώστε να μπορέσουν να αποφευχθούν περαιτέρω προβλήματα με τα όποια θηλυκά σκυλιά των γειτόνων που κυκλοφορούσαν σχεδόν όλη τη μέρα στις αυλές, αποφάσισαν οι γονείς να το στειώσουν, για το καλό όλων. Μόνο που η στείρωση στην οποία επεβλήθη ο Γιούκι του άφησε ένα κουσούρι στην ουροδόχο κύστη. Αυτό είχε ως σύμπαν. Τέτοιες σκέψεις φαίνονται άστοχες, αυθαίρετες, παιδικές. Ούτε ένας υπερυπολογιστής τελευταίας τεχνολογίας δεν θα μπορούσε να καταγράψει το ποσοστό τέτοιας ασύλληπτης πιθανότητας. Πόσο μάλλον η Άννα, ένα κορίτσι που μετά βίας πέρασε το μάθημα της Λογικής Φιλοσοφίας στα φοιτητικά της χρόνια, δυσκολευόμενη ακόμα και σήμερα να καταλάβει το Logicomix του Δοξιάδη. Ποτέ της δεν περίμενε ότι θα γίνει μέρους του πειράματος που στιγματίσε την ζωή της.

Ήταν φθινόπωρο του 2010. Η νεαρή σγουρομάλλα άτακτα ένα βιβλίο για την εργασία της πάνω στα Φιλοσοφικά διλήμματα. «Ανοησίες.. Δεν έχουμε ήδη πρόβλημα με τα λυμένα, και πρέπει να φτιάξουμε κι άλλα» απαντούσε με την επιλογή καλύτερης κρέμας για το πρόσωπο της γιαγιάς σκεφτόταν όταν ξέχασε να της πει τα κατάλκτα ούσα ώριμη για τέτοια παιδιαρίσματα. Η κατάληξη εκείνων των Χριστουγέννων την στοίχιωνε. Η επιτακτική φωνή φρέναρε την σκέψη της. Όλα πάγωσαν. Παραλίγο να σηκώσει τα χέρια ψηλά σαν να την συνέλαβαν.

Τίποτα, τίποτα. Ένα βιβλίο με φιλοσοφικά διλήμματα του 20^{ου} αιώνα..

Μήπως αυτό εδώ; Ένα μακρύ δασύτριχο χέρι με στιλπνά δάχτυλα πέρασε από τον ώμο της ενώ η ίδια έμεινε ακίνητη δίνοντας το πολυπόθητο βιβλίο. Το γράπωσε με τα δυο της χέρια.

Ντέπη Φαριάτση

Το δίλημμα

Έχετε σκεφτεί πως άραγε θα αισθάνεται ένας κυνηγός

που έχει πιαστεί στην παγίδα του θηράματός του; Ακόμα, ένας συγγραφέας που γίνεται μέρος και θύμα ενός καταχθόνιου σχεδίου που επινόησε στο μυθοπλαστικό του πεδίο; Τέτοιες σκέψεις φαίνονται άστοχες, αυθαίρετες, παιδικές. Ούτε ένας υπερυπολογιστής τελευταίας τεχνολογίας δεν θα μπορούσε να καταγράψει το ποσοστό τέτοιας ασύλληπτης πιθανότητας. Πόσο μάλλον η Άννα, ένα κορίτσι που μετά βίας πέρασε το μάθημα της Λογικής Φιλοσοφίας στα φοιτητικά της χρόνια, δυσκολευόμενη ακόμα και σήμερα να καταλάβει το Logicomix του Δοξιάδη. Ποτέ της δεν περίμενε ότι θα γίνει μέρους του πειράματος που στιγματίσε την ζωή της.

Ήταν φθινόπωρο του 2010. Η νεαρή σγουρομάλλα άτακτα ένα βιβλίο για την εργασία της πάνω στα Φιλοσοφικά διλήμματα. «Ανοησίες.. Δεν έχουμε ήδη πρόβλημα με τα λυμένα, και πρέπει να φτιάξουμε κι άλλα» απαντούσε με την επιλογή καλύτερης κρέμας για το πρόσωπο της γιαγιάς σκεφτόταν όταν ξέχασε να της πει τα κατάλκτα ούσα ώριμη για τέτοια παιδιαρίσματα. Η κατάληξη εκείνων των Χριστουγέννων την στοίχιωνε. Η επιτακτική φωνή φρέναρε την σκέψη της. Όλα πάγωσαν. Παραλίγο να σηκώσει τα χέρια ψηλά σαν να την συνέλαβαν.

Τίποτα, τίποτα. Ένα βιβλίο με φιλοσοφικά διλήμματα του 20^{ου} αιώνα..

Μήπως αυτό εδώ; Ένα μακρύ δασύτριχο χέρι με στιλπνά δάχτυλα πέρασε από τον ώμο της ενώ η ίδια έμεινε ακίνητη δίνοντας το πολυπόθητο βιβλίο. Το γράπωσε με τα δυο της χέρια.

Παράδοξη χαρά. Λες και ξαναβρήκε κάτι δικό της που ‘χε ροδοστολισμένο μέλλον δόξας απλωνόταν για τον θιασώτη πιάνοντας μια μπύρα στο χέρι κατευθύνθηκε προς τα παιδιά ζητώντας του να κάνουν ησυχία.

-Ναι ναι αυτό είναι! Πως το ξέρεις;

Με μια απότομη κίνηση γύρισε. Ήταν σίγουρη από τον τόνο, την χροιά, το δασώδες μακρύ χέρι πως πίσω της ήταν ο Μάρκος. Έπρεπε ωστόσο να προσποιηθεί την έκπληξη. Σημάδι αδιαφορίας, πίστευε, άρα ελκυστικό. Την είχαν συμβουλέψει οι συμφοιτήτριες της. Τον κόζαρε από το δεύτερο εξάμηνο. Ψηλός, σγουρομάλλης πρώην μπασκεμπολίστας καθόταν πάντα στα πρώτα έδρανα της σχολής. Ο διαξιφισμός, η έριδα, η ηδονή της αντιμαχίας έδιναν ζωή και ενδιαφέρον σε κάθε μάθημα. Είτε ήταν στις 9 το πρωί είτε στις 8 το απόγευμα ο Μάρκος δεν δισταζε σαν ζιζάνιο να περιπαίζει με Σωκρατικές ερωτήσεις, φαινομενικά αφελείς, τους καθηγητές καίτοι μερικές φορές άστοχες.

-Ε, το φαντάστηκα. Εξάλλου σ’ έχω δει στο αμφιθέατρο... Φαντάστηκα πως το θες για την εργασία...

-Ναι, ακριβώς Μάρκο! Μήπως την έχεις κάνει;

-Βεβαίως αλλά κόπηκα γιατί τα διλήμματα που έθεσα φάνηκαν πολύ παράδοξα στην καθηγήτρια. Συνγνώμη αλλά νομίζω πως δεν έχουμε ξανασυστηθεί.

Η Άννα δάγκωσε τα χείλη της. Οι κόρες των ματιών της διαστάθηκαν κι οι ώμοι ζάρωσαν. Ασθματικά απάντησε:

-Εεεε πως αφού σε ξέρουν όλοι οι καθηγητές!

Χασκογέλασε και έξυσε το κεφάλι της. Πήρε μια ανάσα συνέχεια ρίχνοντας ένα διόλου απαρατήρητο χαχανητό στον Μάρκο.

-Πάντως είσαι από τους καλύτερους φοιτητές. Μου είναι δύσκολο να το πιστέψω.

-Ναι.... είπε χωρίς να ανοίξει τα χείλη του.

Οι μορφασμοί αμηχανίας έκαναν πιο γοητευτικό του πρόσωπο του, σκέφτηκε η Άννα.

-Ξέρεις, άμα έχεις λαπτοπ μπορώ να σου δείξω. Άμα θες.... συμπλήρωσε ο Μάρκος

Κάθισαν στην πολύβουη καφετέρια του κυλικείου. Πόσες μπάγκα της, παρέμειναν και επιδείνωσαν την τυφλότητα και πόσες ώρες είχε περάσει χασκογελώντας ή παίζοντας της. Το αεράκι του Αιγαίου την ταρακούνησε ανεπαίσθητα αδερφό μου. Ωστόσο η Ατλαντίδα που λες δεν είναι παρά χαρτιά με τα κορίτσια. Παραταύτα αισθανόταν σαν πρώτη από τον λήθαργο, όμως ποτέ δεν θα την προετοίμαζε γι’ χέρσο, άγονο νησί με μοναδικό ζωντανό στοιχείο τα φορά. Με στεντόρεια φωνή διάβαζε περισπούδαστα το αυτό που ερχόταν.

δίλλημα μιας Αμερικανίδας φιλοσόφου.

«Στην μέση των γραμμών ενός τρένου που έρχεται με ανήγγειλε διαπρύσια ο καπετάνιος του μικρού τους Συμπλήρωσε ο Τζον μαγνητίζοντας όλα τα βλέμματα. σφοδρή ταχύτητα ζέχνοντας θάνατο, βρίσκονται πέντεσάφους. Γεωγραφικά το άγνωστο υπάγονταν λίγο πιο Ακόμα και ο Μάρκος έμεινε αποσβολωμένος από το αγνώστων ταυτοτήτων, ιδιοτήτων και ηλικιών άνθρωποι. Το κάτω από τις Κυκλάδες. Ήταν οι πρώτες τους άκουσμα το ονόματος.

τρένο θα τους πατήσει αν κάποιος δεν επέμβει. Στηνοικογενειακές διακοπές με παρέα. Αυτή, ο Μάρκος, η -Πως το ξέρεις;

αποβάθρα του σταθμού βρίσκεται ένα μηχανήμα πουΛόρα, ξαδέρφη του συζύγου της μαζί με τον άνδρα της, -Ε, Μάρκος, ούτε για Μακρόνησος δεν κάνει το νησί. αλλάζει την φορά της γραμμής. Ωστόσο δεν θα ήταν τόσοτον Χοντρο-Μπιλ παιδικός φίλος και συμπαίκτη του Αφενός ο προμηθευτής στο μαγαζί μου ψαρεύει τα ηρωική σωτηρία άμα εναπόκειται σ’ ένα απλό πάτημαΜάρκος. Ο τελευταίος της θύμιζε μια ιδιαίτερα καλοκαιρία εδώ. Το έβγαλαν έτσι γιατί παλαιότερα κουμπιού. Στην δεύτερη γραμμή του σιδηροδρόμουαποικρουστική εναλλακτική του αγαπημένου της αν δεν είχε πίστευαν ότι βρήκαν την Ατλαντίδα. Νησί που δεν το χει βρίσκεται μόνο ένας άνδρας μεγαλύτερης ηλικίας. Άρα,πάθει τον τραυματισμό που τερμάτισε την μπασκετική του ούτε ο χάρτης που λέει και ο Νίνο.

άμα ήσουν στην αποβάθρα εκείνη την στιγμή, εσύ τι θακαριέρα. Ο Μπιλ δεν διαφέρει από τους αγαπημένους Το πλήρωμα δεν συμμερίστηκε το γέλιο του Τζον. Ο έκανες;»

Η νεαρή φοιτήτρια ένωσε το ρίγος να διαπερνάει θέση στο δημόσιο και ένα ταίρι στο κρεβάτι ανοίγουν τις για την απομυθοποίηση του μαγικού νησιού και τις πατόκορφα το σώμα της. Από τις κνήμες των ποδιών της, βρύσες των απωθημένων μετά από χρόνια θυσιών του παιδικής ονειροφαντασίας του. το σφίξιμο στην κοιλιά, το τρεμούλιασμα στη πρωταθλητισμού. Εν ολίγοις γίνονται άκρατα κοιλιόδουλοι. -Λέγεται έτσι, γιατί παλαιότερα πίστευαν ότι ο Πολύφημος ραχοκοκαλιά μέχρι το σφίξιμο του κρανίου τους. Το Την ομάδα συμπλήρωναν ο Νίκο, ο κομμουνιστής κατοικούσε στο νησί. Έχει μια τεράστια σπηλιά στο βάθος πρόσωπο της πήρε μια αυτάρεσκη μορφή σαν να μύρισε συνάδερφος του Μάρκος και ο αδερφός του Τζον. Ήταν γιομάτη σταλαχτίτες και τα συναφή μιχλιμπίδια που αιθαροσίες χοιροτροφείου. Έστρεψε το κεφάλι της προς δίδυμοι αλλά διέφεραν στην ιδεολογία, όσο ο Τρότσκι με θρέφουν την φαντασία των αναγνωστών. Απ’ όσο γνωρίζω τον Μάρκο περιμένοντας κάποια μορφή σωτηρίας. Που να τον Στάλιν, παρα την φαινομενική ομοιότητα. Οι πολιτικές κανείς δεν αποπειράθηκε να μπει στη σπηλιά από το φόβο φανταζόσουν ποτέ Άννα ότι το αποπνικτικό αίσθημα του αντιμαχίες ήταν τιτάνιες με τον πρώτο, τον Νίκο να μην κλειστεί. Λένε ότι υπάρχει ένα πέρασμα, μια μεγάλη εκείνης της στιγμής ήταν ο κρότος, το σημάδι εκκίνησης υπερασπίζεται την αλλαγή του συστήματος από μέσα. Ο ελικοειδής τρύπα στο κέντρο της που σε οδηγεί σε μια ενός μεγαλύτερου συμβάντος. Ποιος σαδιστικός Θεός θα Τζον ιδιοκτήτης συνοικιακής ταβέρνας και αυτοεργός των άλλη σπηλιά κάτω του εδάφους. Εκεί λέγεται ότι θάφτηκε ο υπέβαλε την Άννα στο ίδιο ακριβώς μαρτύριο 10 χρόνια περισσότερων διαδηλώσεων στα Εξάρχεια υποστήριζε τον Πολύφημος για να ξεχάσει την ντροπή να χάνει από το μετά βάζοντας στις ράγες αλυσοδεμένη, και μάλιστα κόκκινο αιματοβαμμένο αγώνα. Θύμιζε τον Πέτρο Κανένα. δίνοντας το μαστήγιο του βασανιστή στον άνδρα της ως Στεπάνοβιτς των Δαιμονισμένων του Ντοστογιέφσκι. Σηκώνοντας το δεξιό δείκτη του χεριού του, Βέβαια, μοιράζονταν την ίδια αγάπη για το κρασί και το απασφαλίζοντας τα μάτια στην φαντασία του πήρε την ποδόσφαιρο που λειτουργούσε ως από μηχανής θεός στάση του καθηγητή και τον διδακτικό τόνο. Φαντάστηκε αποσόβησης των ένθερμων διαξιφισμών τους. Τελευταία ότι ήταν μέσα στην αίθουσα του πανεπιστημίου ‘συντρόφισσα’ η Ισμήνη, η μικρή αδερφή της Άννας. διδάσκοντας στους φοιτητές τις δικές του ιστορίες και σάντουιτς, φαγητό, ποτό, ταινία, γνωριμία με τις παρέες Βενιαμίν της παρέας μόλις 20χρονών έβλεπε το ταξίδι σαν θεωρίες που ξεχειλίζουν λογοτεχνικότητα και φαντασία τους, ταξίδι, κρεβάτι, διακοπές, συγκατοίκηση, αρραβώνας. εκπαιδευτική εκδρομή. Προσδοκώντας να περάσει στην παρά επιστημονική εγκυρότητα. Δελεαστικές και διόλου Ο Μάρκος, πεπεισμένος στην «Σωκρατοφοβία» του, Ανώνατη Κρατική Σχολή πίστευε πως θα βελτιώσει τις κοινότοπες.

Εκείνον τον καφέ του φθινοπώρου στο αναγνωστήριο, ακολουθήσαν κι άλλοι. Ο απλός γαλλικός της Άννας έγινε γνωστός της ανάμεσα σε ολύμπιους πνευματικούς πατέρες. -Και ποιος είναι ο Κανένας. Ο Καθένας. Ο Όμηρος στην ακολούθησε τον ακαδημαϊκό δρόμο προσπαθώντας να γνώσεις της ανάμεσα σε ολύμπιους πνευματικούς πατέρες. Οι επικές μονομαχίες των αδερφών ράπιζαν τα αυτιά της ιστορία του μιλάει στο καθένα γιατί ο Κανένας είναι ο δημιουργήσει παρά να λύσει πολλά ερωτήματα. Στην Ομηγυρης περισσότερο από τα δυνατά μποφόρ του Καθένας άνθρωπος που κατατροπώνει Λαιστρυγόνες και τελετή διορισμού του ως λέκτορα εισήγαγε τον ίδιο Αιγαίου. Η Ισμήνη αποσβολωμένη τους άκουγε με το Κύνλωπες, τέρατα και εμπόδια χρησιμοποιώντας το θεικό απορημένη σχεδόν το είχε ξεχάσει, ιδιαίτερα παρασυρμένη στόμα ανοιχτό. Κάτι που δεν θα μπορούσε να ισχύει για μυαλό του. Ξέρετε ότι ο Θεός είναι στο μυαλό μας. Αυτό και θαμπωμένη τα φώτα, όσο και την τιμή να κάθεται δύο τον Χοντρό-Μπιλ καθώς συνέχεια κάτι θα μασουλούσε ενώ το νικάει και το σκοτώνει... Πόσο μάλλον έναν Κύνλωπα. και αρέκλες δεξιά του δημάρχου. Το ίδιο βράδυ μετά το η γυναίκα του παραπονιόταν. Ο Μάρκος με σαρκόνιο Ο Μιχαήλ Άγγελος, ο οποίος φιλοτέχνησε την θρυλική δείπνο, ο Μάρκος έκανε πρόταση γάμου στην Άννα κι ας χαμόγελο παρακολουθούσε τις εξελίξεις από την πλώρη οροφή της Καπέλα Σιζτίνα δημιουργεί το πορτρέτο του του πλοίου. Προς στιγμής διόλου απονήρευτες σκέψεις Θεού να ακουμπάει με τα ακροδάχτυλα τον άνθρωπο Εξασφαλίζοντας έναν μεγάλο μισθό όσο και την πέρασαν από το κεφάλι της γυναίκας του βλέποντας το δίνοντας του σχέδιο εγκεφάλου. Του Θεού! Το 1510 πάνω προαπαιτούμενη φήμη, φαινόταν πως ένα ευοίωνο κοφτερό χαμόγελο του ανδρός της. Ο τελευταίος κάτω!

Σαν διαφημιστικό διάλειμμα ανάμεσα σε σαπουνόπερα πάντες, κυρίως την Ισμήνη καθώς τα χαρτιά ανάμεσα στα πέρασαν τα μετέπειτα τρία χρόνια. Λες και μπήκε σε πόδια της σκορπίστηκαν στο κύμα του αέρα.

φορμόλη απενεργοποιώντας την συνειδητή λειτουργία του -Μεταφυσικές Ανοησίες συμπλήρωσε ο Νίκος,. Κανείς αυτού της όσο και τους μηχανισμούς αυτοπροστασίας της μορφωμένος με συνείδηση του ιστορικού υλισμού δεν θα βασιζόμενη με αόματη εμπιστοσύνη στον άνδρα της. Η μπορούσε να πιστέψει στα τελώνια σου. Αχχ και το ‘ξερα μεγάλη μονοκατοικία, η γέννηση της κόρης της, ο Χάνς το πως μεταφυσικίζεις....

-Είναι από τις πρώτες φορές που θα συμφωνήσω με τον Ενώ έλεγε την τελευταία περιεργή λέξη άρθρωσε μία μια τις συλλαβές του απόκοσμου ονόματος θυμίζοντας λατινική επίκληση κάποιου δαίμονα. Σφοδρό ρίγος διαπέρασε του καβούρια. Μήτε χλωρίδα μήτε βλάστηση. Την *Πολυφημία*

Κατευθύνονταν προς άγνωστη κατεύθυνση όπως δεν λες;

Θέση στο δημόσιο και ένα ταίρι στο κρεβάτι ανοίγουν τις για την απομυθοποίηση του μαγικού νησιού και τις γυμναστές του δημοτικού που μόλις βολεύονται με μια Μάρκος συνέχισε ρίχνοντας πύρινο βλέμμα κατά του Τζον

οδηγεί σε μια

Ο Μάρκος με σαρκόνιο Ο Μιχαήλ Άγγελος, ο οποίος φιλοτέχνησε την

του πλοίου. Προς στιγμής διόλου απονήρευτες σκέψεις Θεού να ακουμπάει με τα ακροδάχτυλα τον άνθρωπο

-Φτάνει φτάνει το έκαφες! Θα πάμε εiei και στην σπηλιά και οι «κόκκινοι» αδερφοί το κρασί και τις προμήθειες. Η σειστεί. Στα δέκα δευτερόλεπτα ακινητοποιήθηκε η φυσική και θα μείνουμε μια μέρα.

Η Άννα έχοντας συνηθίσει τις μακροσκελείς αφηγήσεις της κοιτάζοντας επί ώρας τον καθρέφτη τσέπης, την καρδιογράφημα θα κατέγραφε το συθέμελο πάγωμα των του ανδρός της κατάλαβε την εύφλεκτη επιθυμία του αντανάκλαση της στο θαμπό γυαλί. Η ναυελική νοσταλγία παλμών της παρέας μπρος στη βουή ενός γίγαντα. Έτσι θα Μάρκος να πάει στο νησί και μάλλον να εξερευνήσει την που διαγραφόταν στις ρυτίδες των ζυγωματικών πρόδιδαν ακουγόταν το ταρακούνημα της γης από τις κραυγές των σπηλιά. Ωστόσο οι υπόλοιποι μη οικείοι στην ιδιορρυθμία μια διόλου ξέγνοιαστη ζωή. Κάτι που δεν γνώριζε παρά παιδιών του Κρόνου λίγο πριν καταλήξουν στον οισοφάγο του καθηγητή έμειναν εκστασιασμένοι από την αφήγησή μόνο ο άνδρας της, ο οποίος μ’ ένα σκούντημα στη πλάτη του. Ο ουρανός έβρεχε πέτρες. Η Άννα βγήκε από την του. Ο Νίκος σκεφτόταν από τον Κανένα τον Καθένα που εξάτμισε τις ζοφερές μνήμες. Δεν την ένοιαζε το λάφυρο. λούπα τρόμου φωνάζοντας τους υπόλοιπους να τρέξουν μπορεί να πάρει τα σκήπτρα της εξουσία ανεξαρτήτως Ήταν δώρο όλο το ταξίδι, η περιπέτεια, η παρέα, το προς την είσοδο. Δύο μεγάλες κοφτερές πέτρες έκλεισαν κοινωνικής και εργατικής τάξεις βλέποντας πολιτικές μυστήριο του νησιού, ή ακόμα το μυστήριο που δε στα σχηματίζοντας ένα Χ στην πύλη σωτηρίας τους. Ωστόσο αναφορές στον Όμηρο και θαυμάζοντας την αντίσταση του μάτια του Μάρκος πάνω στο καράβι. Η Άννα πιο παρά τις κραυγές της γυναίκας, οι υπόλοιποι μες στην Μιχαήλ Αγγέλλου που παρότι δούλευε για τον Σίξτο προσγειωμένη σκεφτόταν τους πιθανούς κινδύνους. φρίκη τους κατευθυνόταν προς την μεριά του Μπιλ. Ο

περνούσε τα κρυφά αιρετικά μηνύματα του στους πίνακες Όλα θα πάνε καλά! Είναι μια ζωτική περιπέτεια που θα τελευταίος άρχισε να τρέχει τρεκλίζοντας και του μοχθώντας για την επιφοίτηση των επόμενων γενεών. θυμόμαστε για χρόνια. Μπορεί και η τελευταία, είπε ο μπουσουλώντας προς τα μέσα. Σκαρφάλωσε τις στοίβες Ο αδερφός του και ο Χοντρο Μπίλ ήδη έκαναν εικόνα Μάρκος πετρών. Έρποντας πέρασε την μικρή σχισμή, το λαγούμι τους πλουμιστούς θησαυρούς που μπορεί να έχει κρύφει -Τι εννοείς; Απάντησε η Άννα, με παρόμοια έκπληξη με που έκλινε κατηφορικά. Οι υπόλοιποι βλέποντας μια ένας Ισπανός πειρατής της Αναγέννηση στην Πολυφημεία. την πρώτη φορά που την ρώτησε άμα ψάχνει το βιβλίο των τρεμάμενη σιγουριά στον Μπιλ σαν ασώματη μάζα Η Ισμήνη δε, ούσα και μικρότερη, φαντάστηκε κρυφά από φιλοσοφικών διλημμάτων. ακολούθησαν. Είχαν περάσει λίγα δεύτερα που το τον εαυτό της μια σπηλιά γεμάτη ξωτικά, νεράιδες, -Έχουμε μεγαλώσει Άννα... συμπλήρωσε ο Μάρκος τράνταγμα είχε σταματήσει. Πλέον από τον πέτρινο απόκοσμα όντα από άλλη εποχή που τράπηκαν σε φυγή κλείνοντας μ’ ένα ανεπαίσθητο γελάκι. ουρανό έπεφταν μόνο σταγόνες σκόνης κροταλίζοντας λόγω της επέλασης του βάνιασου πολιτισμού. Ναι έκανε «Γιατί αυτή η εικόνα της πρώτης μας γνωριμίας αναπήδησε στην επαφή τους με το έδαφος. Η σιγή που επικράτησε τέτοιες σκέψεις πιστεύοντας στον Όμπεριν και τον Πάικ άξαφνα μπροστά μου;» συλλογιζόταν η Άννα καθώς έκανε εκκωφαντικό το κύλημα των μικρών κόκκινων πέτρας του Όνειρου *θερινής Νυκτός* του Σαίξπηρ. διέσχιζαν το ανηφορικό μονοπάτι. και χρώματος. Έπρεπε να περάσουν λίγα λεπτά μέχρι που η

Το νησί φάνηκε στον ορίζοντα πριν μιλήσει η Άννα. Ο Ήταν σαν παιδιά σε σχολική εκδρομή στο δάσος. Ήταν Ισμήνη άνοιξε το φλας της κάμερας της για να δει το χώρο. Μάρκος άνοιξε τα μάτια βλέποντας αμυδρά την κοφτερή σαν τους έφηβους. καλλίμορφους, αθώους στρατιώτες του Ευτυχώς όλοι ήταν καλά. Φοβήθηκαν να μιλήσουν μη κορυφή του λόφου να τρυπάει τον καταγάλανο ουρανό. Το Ιερού Λόχου παρακινούμενοι απ’ άγουρο δονκιχωτισμό. Η τυχόν επιδεινώσουν την ήδη χαώδη κατάσταση. Η Ισμήνη πλήρωμα γύρισε κοιτώντας άλαλα την Πολυφημεία στον σπηλιά ξεπρόβαλλε ανάμεσα στα ελαιόδεντρα θυμίζοντας αναστηλώνοντας τις δυνάμεις της πήρε πρωτοβουλία να ορίζοντα. Έριξαν ένα πεταχτό βλέμμα συγχρονισμένα στο κάποιο ξεχασμένο ναό Απόλλωνος. Ο Τζον σκεφτόταν πως μιλήσει. Ψιθύριζε Μάρκος ο οποίος κατεβάζοντας τον δείκτη του χεριού του δεν έμοιαζε όπως το πρωί, σαν κάτι να ‘χε αλλάξει αλλά δεν -Μάρκος εδώ, Ισμήνη εδώ, τα αδέρφια εδώ, η Άννα. Άννα έδειξε σαν να κράδαινε όπλο, την *Πολυφημία* το νησί που μοιράστηκε την σκέψη του. Ενθουσιασμένοι εισήλθαν τη εδώ; δεν υπάρχει σε κανένα διαδικτυακό χάρτη, την χώρα που πύλη της. Πανέμορφοι, διαμαντένιας ομορφιάς και -Ναι, ναι εδώ πίσω είμαι. Καλά. Ρε τι πάθατε! Γιατί κανείς δεν θα μπορούσε να τους βρει. Ένα αγελαίο κοπάδι αιχμηρότητας σταλακτίτες και σταλαγμίτες πρόσφεραν τρέχατε προς τα μέσα; Η πόρτα έχει κλείσει σ’ ένα σχήμα άτακτων μαύρων σύννεφων πλησίαζε από πάνω τους παραμορφωμένες αντανakλάσεις ειδώλων. Ο Νίκος Χ. Γαμώ την π.. ποιος μας παίζει τέτοια παιχνίδια. χαίδεψε τους αγκώνες του υποδηλώνοντας το απότομο -Κάτσε ρε Άννα. Χαλάρωσε. Θα βρούμε λύση. Εγώ τον πέσιμο της θερμοκρασίας που γρήγορα έγινε αντιληπτό άνδρα μου ακολούθησα μέχρι που είδα και τους άλλους να

Το επόμενο βράδυ όλα ήταν έτοιμα. Έφθαναν στην απόκρυφη ακτή όπως του έδειξε ο Μάρκος. Το σκάφος κινητά δεν έχουν σήμα. Στα τοιχώματα της σπηλιάς Είπε η γυναίκα του Μπίλ δείχνοντας προς το στενό, υγρό έμεινε κάπου 70 μέτρα μακριά έτσι το πλήρωμα έπρεπε να διαγραφόταν ακαθόριστα σχήματα Το αποτρεπτικό νεύμα λαγούμι.

τον εξοπλισμό μέσα σε πλαστικά κουτιά όπως τρόφιμα, ψηλαφίσει. Ήταν πραγματικά σαν άλλος χώρος. Λίγα γυναίκες μ’ αυτό που είδαν κάλυψαν τα αποσβολωμένα εργαλεία, πάγο και τα συναφή. Ήθελαν να διανυκτερεύσουν μέτρα παρακάτω ο χώρος απλωνόταν σε μια μεγάλη ανοιχτά στόμα τους με τις παλάμες ενώ οι άνδρες στην στεριά. Χρειάστηκαν δύο, τρεις μετακινήσεις μέχρι να αίθουσα περίπου 10 τετραγωνικών. Στην οροφή υπήρχε δάγκωσαν τα χείλη τους, μορφασμοί που προϊδέαζαν την ολοκληρωθεί η αποβίβαση. Όλοι ήταν πρόθυμοι να μια μικρή τρύπα ώστε να περνάει μια δεσμίδα φωτός στην κατάσταση. Ίσως ευθύνεται το πάχος του, ίσως πάλι δεν βοηθήσουν και μάλιστα αρκετά οργανωτικοί φροντίζονταν μέση της αίθουσας. Το έδαφος ήταν σκονισμένο και τραχύ υπολόγισε σωστά, ή ίσως το τράνταγμα συνέστειλε το κάθε λεπτομέρεια σε ανησυχητικό βαθμό. Η εικόνα της όμως ενδεικνυόταν για μια στάση. Είχαν ήδη προχωρήσει λαγούμι. Ήταν παγιδευμένος ανάμεσα στη Σκύλλα και μαγικής σπηλιάς της Πολυφημείας τριβέλιζε στο κεφάλι 20 μέτρα εντός της σπηλιάς. Η Άννα σκέφτηκε μήπως ήταν Χάρυβδη. Από το στήθος και κάτω ήταν δεμένος με την τους, κι όσο πήγαινε όλο και πιο αλλόκοτες σκέψεις κάποιος χώρος λατρείας θυμίζοντας πολύ τις κρυφές κόλαση ενώ το κεφάλι του πρόσφερε διάπλατα ζωοφόρο έκαναν. Ένωθαν σαν ήρωες ταινίας του Σπίλμπεργκ κρύπτες των ερημιτών και συγκεκριμένα το Γουμενοσπήλιο ανάσα ζωής βλέποντας κάτι απόκοσμο. Μπροστά του φαντάζοντας τον εαυτό σου σαν άλλος Ιντιάνα Τζόουνς. στο Αγιοφάραγγο Κρήτης. Ο Μάρκος τους ενημέρωσε ότι απλώνονταν μια υπόγεια λίμνη που έκβαλλε στον ανοιχτό

Δεν άργησαν να μετακινήθούν προς την σπηλιά. Πρώτος μπορούν να σταθούν για λίγο μέχρι να εξετάσουν την πέλαγος. ο Μάρκος που με τον φακό του παρείσφρησε στην μυθική σπηλιά. Πίσω από μια στοιβάδα βράχων υπήρχε ένα μικρό -Το βρήκα! Το βρήκα! στοά λέγοντας ότι θα ελέγξει την ασφάλεια. Η Άννα πέρασμα. Ο Νίκος, ακουμπώντας το αυτί του στο τοίχωμα -Μπιλ, μ’ ακούς! Είσαι καλά αγάπη μου! Θα σε σώσουμε. αισθάνθηκε περισσότερο υποψία παρά κίνδυνο για την άκουσε το τρεχούμενο νερό από την άλλη πλευρά. Φώναζε μέσα σε λυγμούς η γυναίκα του παράτολμη κίνηση του Μάρκος που υπό κανονικές Πράγματι κάτι υπήρχε από πίσω ωστόσο μια μικρή -Ναι, είμαι τέλεια! Μόλις βρήκα.. Ξέσπασε σε γέλια. συνθήκες φοβόταν μέχρι και τα μικρότερα έντομα του καθίζηση έκανε δυσπρόσιτη την πορεία. Ο Τζον ωστόσο Απέναντι μου κείτονται τα συντρίμμια ενός πλοίου! Μια.. ζωικού βασιλείου. Ωστόσο το βλέμμα της γυναίκας του είχε άλλη ιδέα όμως δεν μίλησε. Ο Μπίλ κουρασμένος από μια... συνέχισε ασθμαίνοντας Μπιλ προς τον θαρραλέο άνδρα της εξέγειραν τα την ανάβαση κάθισε οκλαδόν βγάζοντας ένα μπουκάλι -Τι Μπιλ, πες μας δεν σε ακούω!

αταβιστικά ένστικτα ζήλειας θολώνοντας την σκέψη της. κρασί που κουβαλούσε. Η Ισμήνη κοιτώντας τον είπε: -Να κάτι αστράφτει, κάτσε να δω...Ε Όχι! Μια χρυσή Ήδη οι φήμες για τις μεταπτυχιακές φοιτήτριες σε -Τι κάνεις εiei; καδένα ή περιδέραιο, δεν βλέπω καλά, είναι τυλιγμένο «ραντεβού μετά το μάθημα» είχαν βάλει φύλλους στα αυτιά -Κάτσε κάτω κοπέλα μου. Εδώ είναι τέλεια. Είμαστε από δίπλα σ’ ένα μικρό βράχο. Άρα...μπορεί... δεν είναι της παρά την αυθαιρεσία τους. Σε δεύτερο στάδιο η Άννα το πρωί νηστικοί. Έλα, έλα κάτσε πιες. διόλου απίθανο να κείται ένας θησαυρός.

γούσταρε να βλέπει άλλες γυναίκες να κοιτάνε ερωτικά τον άνδρα της, κάτι που δεν πρόκειται ποτέ να παραδεχτεί. -Μα πως! Έχουμε συνέχεια, είπε η νεαρή κοπέλα. Ο Μπιλ γελούσε λυγμικά. Παράφορο, παράφρον γέλιο αντιλάλησε από τα έγκατα της ερεβώδους σπηλιάς. Ήταν κι ο λόγος που το σεξ μαζί του αυξανόταν σε Μη το πεις όλο. Κοιτάχτηκαν απορημένοι, τρομαγμένοι αναμεταξύ τους, υπόλοιποι. Τελευταίος ο Μάρκος κάθισε. Δεν χρειαζόταν και με ζοφερή ειρωνεία που θα ζήλευε κάθε Θεός σ’

απόλαυση παρά τα χρόνια, ειδικά τις μέρες που Συμπλήρωσε ο Τζον αρπάζοντας το μπουκάλι. Αφού μέχρι που τα βλέμματα έπεσαν στο Μάρκος, Ο λέκτορας παρακολουθούσε τα μαθήματά και τις περίπλοκες ήπιαν δύο αδρές γουλιές, τους ακολούθησαν και οι φιλοσοφίας γύρισε στην Άννα. Μ’ ένα σατούρνιο βλέμμα πολύ για να πειστούν. Η γυναίκα του Μπιλ έστρωσε τους αρχαία τραγωδία της απευθύνθηκε. υπνόσακους εν είδη τραπεζομάντηλου και παρατάζε τις -Άννα αγάπη μου, θυμάσαι πως γνωριστήκαμε; Χμ, καιρός έρθουν στο προσκήνιο. Ωστόσο η φωνή του Μάρκος τους υννόσακους εν είδη τραπεζομάντηλου και παρατάζε τις -Άννα αγάπη μου, θυμάσαι πως γνωριστήκαμε; Χμ, καιρός καθησύχασε. Δεν αποκάλυψε σε κανένα τίποτα αλλά τους κονσέρβες σε σειρά. Δεν άργησε μέχρι να αρχίσουν τα να δώσουμε μια και καλή απάντηση στο αναθεματισμένο

διασφάλισε ότι όλα όσα λέγονται, ίσως, μάλλον, έχουν τραγούδια, οι ιστορίες, τα γέλια, τα παράδοξα. Ιστορίες φιλοσοφικό δίλημμα σου. βάση αλήθειας. Η παρέα ένωθε δέος. Ο χοντροΜπιλ και ο από το μπάσκετ, τα φοιτητικά χρόνια, τις διαδηλώσεις Έβγαλε με αργές κινήσεις δύο κροτίδες από τον σάκο Τζον όρμησαν μέσα αλλά το παρατεταμένο πόδι του κατά της Αμερικανικής πρεσβείας μέχρι που έπεσε στο ώμου του. Τις άφησε με σταθερές και ήρεμες κινήσεις κάτω Μάρκος μπήκε ως αδιέξοδο μπροστά τους εκφράζοντας τραπέζι από την Άννα και η εργασία με τα φιλοσοφικά στο έδαφος σε σχέση με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα εύλωττα την αντίθεση του. διλημματα. Ωστόσο η θερμη και ζωτικότητα της πανικού. Παρά τις εκφράσεις τρόμου της παρέας ήδη είχαν

-Μη κάνετε σαν παιδιά. Είπαμε η ασφάλεια προέχει. κουνώντας δεν άφησε περιθώρια περαιτέρω ανάπτυξης. Τα καταλάβει την πρόταση του Μάρκος. Η Άννα κοιτάζε Σωστά Άννα; Τώρα θα πάμε ξανά στην παραλία. Πρέπει να γιουχαΐσματα κυρίως από τον Μάρκος ήταν ενδεικτικά της αστραπιαία τις ακαθόριστες τοιχογραφίες που έμειναν στήσουμε σκηνές και τ’ άλλα τα συμπεράναλα. κατάστασης που επικρατούσε. Οι μιμήσεις του χοντρώ ακλόνητες από το τράνταγμα. Ένωσε ότι σπιθοβολούσαν

Σε λιγότερο από δύο ώρες όλοι ήταν έτοιμοι για την Μπίλ κυρίως μαθητών του απέσπασαν διθυραμβική στο σκοτάδι σκιαγραφώντας ένα αόμματο τρένο που ζέχνει μεγάλη εξερεύνηση. Ο Μπίλ πήρε παραμάσχαλα δύο απόκριση. Τα δάκρυα γέλιων γρήγορα μετασχημάτισαν σε θάνατο. μεγάλες σακούλες αδειάζοντας τες, η Ισμήνη την κάμερα δάκρυα λύπης και φρίκης. Ένας εκκωφαντικός ήχος σαν καταγράφοντας κάθε λεπτό ανακάλυψης του νέου κόσμου τράνταγμα, σαν ποδοβόλημα τιτάνα έκανε την γη να

Ο μόνος δικός μου άνθρωπος

(Διήγημα σε συνέχειες, μέρος Β')

Λίγες ώρες μετά, τον ύπνο της διέκοψε η βροντερή φωνή της εξώπορτας. Κακό σημάδι. Ο Τρύφωνας ξεφορτώθηκε τα υποδήματά του και ένας -σχεδόν φυματικός- βήχας έπνιξε τον προθάλαμο του σπιτιού.

-Πού είναι οι παντόφλες μου; ούρλιαξε και η Ίρις έσπευσε να τον υπηρετήσει.

Τρεκλίζοντας, κατευθύνθηκε στο σαλόνι. Το λίπος του σώματός του σε συνδυασμό με την αλκοόλη, έκαναν την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Η όψη του ήταν αποικρουστική, καθώς έγειρε στο προσκέφαλο του καναπέ μουγκρίζοντας.

-Είσαι καλά; ψιθύρισε

Την κοίταξε βλοσυρά και σηκώθηκε. Τον είδε να κατευθύνεται στο ντουλάπι του κερασένιου μπουφέ. Απελευθέρωσε τα φύλλα του μπήγοντας το κλειδί και το μεταλλικό περιβλήμα τού χρηματοκιβωτίου έλαμψε. Εκείνη αποσύρθηκε από το οπτικό του πεδίο προλαμβάνοντας τη διαταγή του και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Από την κλειδαρότρυπα τον είδε να εισάγει έναν συνδυασμό και αμέσως η πόρτα άνοιξε. Άφησε ορφανό το εσωτερικό του αδηφάγου χρηματοκιβωτίου, αποθέτοντας μόνο ένα μαργαριταρένιο κολιέ και τρεις δεσμίδες χαρτονομισμάτων στο πλάι του. Με εμφανή περίσκεψη, κατευθύνθηκε στο επιβλητικό γραφείο με τα λιονταρίσια πόδια. Απασφάλισε ένα από τα στόματά του και πήρε στα χέρια το μπλοκ επιταγών. Αφού το ξανακλείδωσε, τον είδε να πλησιάζει την πόρτα και έντρομη δραπέτευσε στην κουζίνα. Σε λίγα λεπτά, ο ήχος της εξώπορτας επιβεβαίωσε την έξοδό του. Εκείνη τη νύχτα δεν ξαναφάνηκε...

Εβδομάδες αργότερα, απόγευμα Σαββάτου και η Ευτυχία εντόπισε την Ίριδα μπροστά στο τζάκι του σαλονιού. Ήταν ημέρα επισκέψεων στον οίκο ευημερίας, μα οι επισκέπτες ελάχιστοι. Για την Ίριδα κανείς. Την πλησίασε και άγγιξε συμπονετικά το χέρι της. Είδε στα αδειανά της μάτια τις φλόγες να θεριεύουν, σκαρώνοντας ένα παιχνίδι χρωμάτων.

-Ήρθα να σας δω!, αποκρίθηκε.

-Καλώς την.

-Τι κάνετε; Πώς είστε σήμερα;

-Μόνη, όπως κάθε μέρα.

-Να σας προσφέρω ένα τσάι;

-Όχι κορίτσι μου, ήπια ήδη δύο. Αν πω κι άλλο, δεν θα κλείσω μάτι όλη νύχτα. Σε ευχαριστώ πάντως.

-Τελειώσατε το βιβλίο σας;

-Ακόμη το τυραννάω. Εσύ πώς πέρασες;

Η Ευτυχία τής διηγήθηκε τη δραστηριότητα των τελευταίων ημερών. Οι υποχρεώσεις πολλές, ο χρόνος λιγοστός. Μέχρι που πρόλαβε να επισκεφθεί και τους θετούς γονείς της.

-Δεν μου είχες πει πως ήσουν υιοθετημένη...

-Οι γονείς μου δεν θα με αγαπούσαν περισσότερο αν ήμουν πραγματικό τους παιδί.

-Ούτε εγώ θα το υποφιαζόμουν ποτέ. Η ανατροφή σου ξεχειλίζει αγάπη και στοργή.

-Πράγματι, είμαι πολύ τυχερή. Αν και δεν ήμασταν πλούσιοι, δεν μου έλειφε τίποτα.

-Πότε σου αποκάλυψαν την αλήθεια;

-Όταν ενηλικιώθηκα. Παραξενεύτηκα όταν το άκουσα, μα δεν με πείραξε. Το αντίθετο μάλιστα, με έκανε να τους αγαπήσω ακόμη περισσότερο.

Η Ίρις, συγκινημένη, κοίταξε το ρολόι πάνω από το τζάκι.

-Πρέπει να φύγεις.

-Ναι, ήρθε η ώρα. Θα τα πούμε αύριο, λοιπόν! Καλό σας βράδυ!

Η Ίρις αποκρίθηκε με χαμόγελο και έμεινε να αγναντεύει τα περικυκλωμένα από τις φλόγες ξύλα.

Καθώς η βελόνα πλήγωνε το κέντημα, ένωσε ένα χτύπημα στην κοιλιακή χώρα σαν το πλάσμα μέσα της να ήθελε να αποτινάξει το φαρδύ φόρεμα που προστάτευε την ύπαρξή του. Χάιδευε το έμβρυο με τη σκέψη, μα την τρυφερή στιγμή επιπωμάτισε ο βηματισμός του. Της γράπωσε τα μαλλιά και την έσυρε ως τον καναπέ, αποτυπώνοντας την πορεία του κορμιού της στο πέλος του χαλιού. Ξεσιζοντας το σκοροφαγωμένο φόρεμα, αποκάλυψε το κρησφύγετο του παιδιού. Το σαρδόνιο γέλιο του διακόρευσε τον φόβο της και εκείνη, σαν αγρίμι, βάλθηκε να υπερασπιστεί τον σπόρο του. Με σύμμαχο τη

μέθη του, κατάρφερε να δραπετεύσει από την τανάλια των εξώπορτας μια ανακοίνωση, μια φωτοτυπία σε Α4 μυών του. Λίγα λεπτά αργότερα, τον βρήκε παραδομένο κολλημένη με σελοτέιπ:

στον ύπνο. Εκείνη πέρασε τη νύχτα ξάγρυπνη, στο υπνοδωμάτιο...

Το πρωί, βρήκε το σπίτι έρημο και στο πάτωμα του σαλονιού διάσπαρτα χαρτιά και φακέλους. Το όνομά του γραμμένο σε όλα. Ειδοποιήσεις τραπεζών για άμεση εξόφληση βραχυπρόθεσμων χρεών. Την παραζάλη αριθμών και υποδιαστολών διέκοψε ο συριγμός αυτοκινήτου. Εκσφενδονίστηκε στην κουζίνα λίγες στιγμές πριν ο Τρύφωνας εισέλθει. Τον είδε να κλείνει την πόρτα του σαλονιού και με σιγαστήρα στα πέλματα, ακολούθησε τον ήχο της φωνής του.

-.Όπως είπαμε, έτσι; ...ναι, αύριο βράδυ, στη λέσχη...μετρητά...με την υπογραφή τα θέλω! Και εχεμύθεια, όπως συμφωνήσαμε. Προ πάντων εχεμύθεια...

Σιωπή. Έπνιξε τα χαρτιά που κείτονταν ολόγυρά του και τα ασφάλισε στο γραφείο του. Το τηλέφωνο της οικίας τσίριζε.

-Ναι...εγώ είμαι... αύριο βράδυ θα τα έχω... όχι όλα, περιμένω να πουλήσω ένα ακόμη οικόπεδο και θα σε ξοφλήσω... το συντομότερο!... σου είπα!... και μη με ξαναπάρεις τηλέφωνο εδώ, ακούς;

Έμπηξε το ακουστικό στη βάση της τηλεφωνικής συσκευής και έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του πολυκαιρισμένου σακακιού ένα φλασκί. Έστυψε το περιεχόμενό του και ξεφορτώθηκε το άχρηστο, πλέον, σώμα του, κίνηση που ενεργοποίησε το αίσθημα αυτοπροστασίας της Ίριδας. Απέδρασε στην κουζίνα όσο πιο γρήγορα και αθόρυβα μπορούσε. Με τα μάτια καρφωμένα στην πόρτα, άκουσε τη μίζα του αυτοκινήτου να πασχίζει. Ήταν ασφαλής, προς το παρόν.

Το προξενιό

Ωριμος πια με γιρίζα μαλλιά και υποτίθεται κατασταλαγμένες απόψεις, εκκλησιάζονταν κάθε Κυριακή. Ήταν από τους πρώτους που αξιμέρωτα περνούσαν το κατώφλι του Ιερού Ναού του Αγ. Νεκταρίου στο χωριό. Εδώ ζούσε τα τελευταία δύο χρόνια. Τα έφερε έτσι η ζωή και αναγκάστηκε στα σαράντα πέντε να μετακομίσει στο πέτρινο σπίτι που του άφησε ο συγχωρεμένος ο πατέρας του. Η απρόβλεπτη αλλαγή της οικογενειακής του κατάστασης, σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση και την ανεργία, τον οδήγησαν σε έναν άλλο τρόπο ζωής, σχεδόν βουκολικό. Επέστρεψε στη φύση με το μπαξεδάκι του, της ντοματούλες, τα οπωροφόρα δέντρα, παρέα με τις κότες και τα υπόλοιπα ζωντανά.

Εκείνη την Κυριακή μόλις τελείωσε η λειτουργία, αφού κοινωνήσε κι έχωσε στο στόμα ολόκληρο το αντίδωρο, εξήλθε βιαστικά στο προαύλιο. Ήθελε απεγνωσμένα να κάνει ένα τσιγάρο γιατί μπάφιασε τόσες ώρες κλεισμένος με τις εικόνες που τον κοιτούσαν επικριτικά, λες και διάβαζαν τη σκέψη του, την εξάρτησή του από αυτόν τον διάολο, το στριφτό. Άναψε ένα λοιπόν, και μόλις ξεδιάλυνε ο καπνός από την πρώτη τζούρα, διέκρινε στα βιτρώ της

Η Ορθόδοξη Αδελφότητα

ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΥΣ

Οι γάμοι από έρωτα με μαθηματική ακρίβεια αποτυγχάνουν.

Οι γάμοι από συνοικέσιο είναι ευλογημένοι γι’ αυτό έχουν ποιότητα και διάρκεια.

Για έναν επιτυχημένο γάμο επισκεφθείτε έναν ιερέα.

Η Ορθόδοξος Αδελφότητα

του Άνω Ζυγού

τηλέφωνο για ραντεβού

6973809017

Γούρλωσε τα μάτια, η καύτρα είχε φτάσει στα δάχτυλα, από τη σαστιμάρα του ρούφαγε τον «διάολο» σαν δύτης που του σώνεται το οζυγόνο. Έβγαλε μια σύντομη κραυγή από το τσούξιμο και έσπευσε να κλωτσήσει με την άκρη της σόλας του το αποτσίγαρο, να το κρύψει στο παρτέρι με τα λουλούδια. Βρε τους αθεόφοβους, σκέφτηκε, εξακολουθούν δίχως ντροπή να πουλάνε το ίδιο παραμύθι στον κόσμο εν έτη 2020. Κάθισε στο παγκάκι που ήταν χωμένο ανάμεσα στους κατιφέδες, παράλληλα με το αυλοντούβαρο και με τρεμάμενα χέρια προσπάθησε να στρίψει ένα δεύτερο παυσίπονο.

Πριν δέκα χρόνια οι γονείς του έχοντας οπισθοδρομικά μυαλά -κυρίως η μάνα- τον είχαν ωθήσει, μαζί με τον ιερέα του χωριού, να παντρευτεί με προξενιό. Και να πόσο καλή νοικοκυρά είναι η Τασούλα, και τι καλή μαγείρισσα, από ηθική οικογένεια, με μεγάλη προίκα κι άλλα τέτοια. Τσίμπησε ο φουκαράς και μετά από οκτώ χρόνια γάμου και δύο παιδιά, τον παράτησε η Αναστασία για τον πρώτο της έρωτα από τον Κάτω Ζυγό. Πάνε τα παιδιά, πάει και η προίκα, η δική του που ενώθηκε με τη δική της.

Θολωμένος από τον καημό, τη σύγχυση και τον καπνό που παρήγαγε από τα νεύρα του σαν ατμομηχανή, έβγαλε το κινητό και κάλεσε το νούμερο. Ποιος θα ήταν ο τυχερός που θα απαντούσε! Θα άκουγε βαριές κουβέντες Κυριακάτικα, κι αφού είχε ήδη κοινωνήσει και μηδενίσει το κοντέρ, μπορούσε να φορτωθεί με καινούριες αμαρτίες. «Έλα παιδάκι μου» αποκρίθηκε μια γνώριμη γυναικεία φωνή. Κόντεψε να του φύγει το τηλέφωνο από τα χέρια. «Ακόμη να σχολάσει τη λειτουργία ο παπαγιώργης», μ’ αυτή τη δεύτερη φράση σιγουρεύτηκε, «άντε σύρε στο σπίτι και σε περιμένω, έχω βάλει το μπρίκι στη φωτιά». Ήταν γραφτό του εκείνη τη μέρα να κάψει τα ακροδάχτυλα και των δύο χεριών.

Πασχάλης Κατσίκας

Ένα μικρό βιολί...

Ένα τατουάζ, ένα τόσο δα μικρό βιολί, «χτυπημένο» στον αριστερό του ώμο... δεν είναι δυνατόν...

Δεν μπορεί να είναι αλήθεια!

Μία λάθος ματιά, ένα χάσιμο του νου, και η γροθιά στο πρόσωπο, χτύπημα ακαριαίο. Δεν θυμάμαι ποτέ βρέθηκα στα αποδυτήρια.

Νοκ άουτ !! πάει ο τίτλος!

Αχ αυτός ο πόνος, κάθε φορά που αναπνέω βαθιά, με τρυπάει θαρρείς στο κρανίο, «μετά την εγχείρηση θα είναι καλύτερα» μου είπαν, άντε να δούμε, δύο εβδομάδες πέρασαν, καμία καλύτερευση, μόνο το κούρεμα με τη μηχανή μου΄μεινε, μπορεί και να μου πάει τελικά, μοιάζω πιο δυνατός, φοβερός, έτσι όπως με ήθελε ο πατέρας μου.

«Τι τα θέλεις τα μαθήματα βιολιού; Ο δικός μου γιος, να παίζει για τα πανηγύρια; ο γιος του Πανάγου του Νταή; πάνω από το πτώμα μου»...

Ωπ! νάτο ένα Schroetter 4/4, το βιολί μου.. φωτίζει μέσα στη θήκη του, εκεί, απέναντι στη βιτρίνα, δίπλα στο μαύρο πιάνο. Πρέπει να πλησιάσω, να σιγουρευτώ.. λες;

Χριστέ μου!! τι ήταν αυτό; Οι ρόδες κοκάλωσαν αφήνοντας τις στριγκιές τους στ αυτιά μου, μα.. τι τραγικό, μπροστά στα μάτια μου, όπως τότε... Θα μου φύγει το μυαλό.. Πόσες συμπτώσεις πια; τρομάζω, σαν να με παρακολουθεί, ακόμα, «Δεν έχεις να πας πουθενά, μην τολμήσεις.» και τόλμησα και έφυγα και έφυγε και αυτός ξοπίσω μου, βιαστικά και απρόσεκτα... βιαστικός και απρόσεκτος ήταν και ο οδηγός και...

Είμαι σπουδαίος πυγμάχος γιατί δεν πρόλαβα, ίσως γιατί δεν τόλμησα.. να είμαι σπουδαίος μουσικός!

Α ρε πατέρα, ένας αγώνας είναι η ζωή μας, πόσο δικιο είχες.. ή μήπως όχι;

Έχω ένα μικρό βιολί «χτυπημένο» στον αριστερό μου ώμο...

Ελένη Παρασχίδου	
Αμαρτίες γονέων (Θεατρικό έργο - συνέχεια, μέρος 4^ο)	
της Σοφίας Ζήση	
Σκηνή 4η	

Σαλόνι Περικλή. Ο Περικλής μόνος του. Ντύνεται, ετοιμάζεται να βγει. Χτυπάει το κουδούνι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [βγαίνοντας] Τώρα, τώρα! [εκτός] Σταύρο! Τι κάνεις εδώ;
ΣΤΑΥΡΟΣ: [εκτός] Θα σου πω. Έμπαινε. [Μπαίνουν Περικλής και Σταύρος.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι μούτρα είναι αυτά; Τι έγινε;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι να γίνει, ρε φίλε; Σκατά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν θα πάμε στο σπίτι σου;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Όχι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Θα σου πω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι θα μου πεις, ρε φίλε; Τι θα μου πεις; Με δουλεύεις; Εγώ είναι να έρθω στο σπίτι σου σήμερα, όχι εσύ στο δικό μου. Η Στέλλα πού είναι;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Στο σπίτι. Πού θέλεις να είναι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και; Εσύ γιατί είσαι εδώ και δεν είσαι εκεί;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τσακωθήκαμε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τσακωθήκατε εσύ και η Στέλλα;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ε, ναι. Με ποιον λες να τσακώθηκα; Με τον γείτονα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ε, καλά. Τσακωθήκατε. Σιγά το πράγμα. Άσε τις βλακείες τώρα και σήκω να πάμε στο σπίτι σου. Θα τα ξαναβρείτε.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν πάω πουθενά. Αν θες πήγαινε εσύ. Έχει φτιάξει η Στέλλα και κολοκυθάκια γεμιστά που σ’ αρέσουν.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι λες, ρε φίλε; Τι δουλειά έχω εγώ στο σπίτι σου μόνος με τη Στέλλα; Σήκω σου λέω να πάμε.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν πάω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ωραίος είσαι, ρε. Ωραίος. Με ψήνεις πρώτα καλά καλά να έρθω, και τώρα μου το χαλάς. Έχω πάρει και δώρο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι δώρο πήρες;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ένα ταψί γαλακτομπούρεκα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Χαρά στο δώρο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Α, δε σ’ αρέσει, ε; Ξέρεις πόσο το πλήρωσα;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Να τα φας εσύ τα γαλακτομπούρεκα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αυτό θα κάνω. Όχι θα κάτσω να σιάσω. Χα! Κατάλαβες; Ο Σταύρος. Μας τη λέει κιόλας. [Μικρή παύση.] Και γιατί τσακωθήκατε; Τι έγινε;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Να καπνίσω;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Εμένα ρωτάς; Τα πνευμόνια σου ρώτα. [Ο Σταύρος βγάζει τσιγάρα, ανάβει.] Το ξαναρχίζεις δηλαδή το κάπνισμα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Το ξανάρχισα ήδη.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μάλιστα. [Μικρή παύση.] Ακουώ.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Η Στέλλα άρχισε πάλι τα ίδια.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποια ίδια;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ότι είναι λέει λύση ανάγκης.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποιο πράγμα είναι λύση ανάγκης;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ότι αυτή πάντα ήταν λύση ανάγκης για μένα, και ότι ποτέ δεν ξεκόλλησε το μυαλό μου από τα παλιά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποια λύση ανάγκης, μωρέ; Και ποια παλιά;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ε, να, θυμήθηκε τότε που την είχαμε αράξει σε κείνη τη διαμερισματάρα στην Κυψέλη, που μας είχε δώσει τα κλειδιά η Γιώτα η φιλικατζού η από κάτω, γιατί ήταν του αδερφού της και ήθελε να τον εκδικηθεί που του άφησε ο πατέρας τους ό,τι είχε και δεν είχε στη διαθήκη, και σ’ αυτήν τρεις κι εξήντα...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πότε έγινε μωρέ όλο αυτό το σκηνικό;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τότε. Η Γιώτα ήταν έξαλλη με την διαθήκη, και πηγαίναμε και την παρηγορούσαμε. Και κουβέντα στην κουβέντα, μιας που ήμασταν άστεγοι, μας έδωσε τα κλειδιά. «Πολλά υπεραστικά τηλέφωνα να κάνετε» μας έλεγε. «Να του ανέβει ο λογαριασμός στα ύψη». Δεν το τσιγκουνευτήκαμε. Μέχρι και Αυστραλία πήραμε, στη θεια μου.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι σχέση έχουν όλα αυτά με την Αφροδίτη;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Περνούσαμε μια μέρα από το μαγαζί της Γιώτας και είδαμε τυχαία την Αφροδίτη. Και μετά γύρισα εγώ μόνος μου στο φιλικατζίδικο, δήθεν για κόκα κόλα,

αλλά στην πραγματικότητα για να δω μόνη της την Αφροδίτη, και μετά έκανα μισή ώρα να γυρίσω πίσω αντί να γυρίσω σε δέκα λεπτά. Και η Στέλλα το είχε καταλάβει.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και το ξαναθυμήθηκε τώρα;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Το ξαναθυμήθηκε τώρα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και τι νομίζει τώρα η Στέλλα; Ότι ακόμα σκέφτεσαι την Αφροδίτη, και δεν την έχεις ξεπεράσει;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Αυτό νομίζει.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και; Εσύ τι λες; Την σκέφτεσαι την Αφροδίτη;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν ξέρω, ρε Περικλή, δεν ξέρω. Τι να σου πω;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι ‘δεν ξέρεις’. Ξέρεις και παραξέρεις. Μόνο εσύ ξέρεις τι σκέφτεσαι. Λέγε.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Σημασία δεν έχει τι σκέφτομαι εγώ. Σημασία έχει τι καταλαβαίνει η Στέλλα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όλα έχουν σημασία, Σταύρο. Και αυτό που σκέφτεσαι εσύ και δεν το λες, και αυτό που καταλαβαίνουν οι άλλοι για σένα. Γιατί αυτό που σκέφτεσαι, όσο και να το κρύβεις, κάποια στιγμή θα σιάσει μπροστά σου, και θα αρχίσουν να το καταλαβαίνουν και οι άλλοι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Άσε μας, ρε Περικλή, που θα μας κάνεις και τον ψυχολόγο!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ψυχολόγος, βέβαια. Και καλύτερα από ψυχολόγος. Ποιος νομίζεις θα κάτσει να σ’ ακούσει χωρίς πήρες το κολάι. Γιατί όχι και την Στέλλα; να τον πληρώνεις; Λοιπόν. Εγώ θα ρωτάω και εσύ θα απαντάς. Σύντομα όμως γιατί έχουμε και δουλειές. Δεν θα σ’ τα βγάζω με το τσιγκέλι. Την σκέφτεσαι την Αφροδίτη, ναι ή όχι;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Την σκέφτομαι. Από τις προάλλες που τα συζητούσαμε, την σκέφτομαι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και πώς την σκέφτεσαι; Θα ήθελες να είναι η Μαργαρίτα στη θέση της Στέλλας;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν ξέρω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι ‘δεν ξέρω’. Ναι ή όχι;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Μπορεί.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι μπορεί; Θα ήθελες ή δεν θα ήθελες;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν υπάρχει ξερή απάντηση γι’ αυτά τα πράγματα, ρε Περικλή. Δεν το καταλαβαίνεις; Θα ήθελα να είχα δοκιμάσει. Να έβλεπα πώς θα ήταν τα πράγματα αν στη θέση της Στέλλας ήταν η Αφροδίτη. Αλλά δεν ξέρω να πω αν θα ήταν καλύτερα ή χειρότερα. Τουλάχιστον θα είχα δοκιμάσει. Αλλά η Αφροδίτη έφυγε τώρα πια. Πάει. Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι η Στέλλα την θυμάται περισσότερο από ότι εγώ, και συνεχίζει να φοβάται ότι θα είναι πάντα η δεύτερη. Ότι η Αφροδίτη ήταν η πρώτη για μένα, και η Στέλλα θα είναι πάντα η δεύτερη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και σου είπε, η Στέλλα ότι η ίδια ήταν για σένα μια λύση ανάγκης, αφού σε έφτυσε η... ε, θέλω να πω, αφού δεν υπάρχει πια Αφροδίτη;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Με έφτυσε, καλά το είπες φίλε, με έφτυσε. Πες το όπως είναι. Και μου είπε κι άλλα η Στέλλα, και για σένα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Για μένα; Τι σου είπε;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Διάφορα, που δεν τα ήξερα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι σου είπε δηλαδή;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ότι τότε που τα είχαμε φτιάξει η Στέλλα κι εγώ, η Στέλλα ερχόταν σε σένα και σου ‘λεγε, λέει, τον πόνο της. Ότι δεν είχε πού να τα πει κι ερχόταν σε σένα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι, όντως ερχόταν, και μου έλεγε διάφορα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι διάφορα σου έλεγε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Διάφορα. Τα ψυχολογικά της. Τι θες να μου πει;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και γιατί δεν τα έλεγε σ’ εμένα; Εγώ πού ήμουν;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ξέρω ‘γω πού ήσουν, ρε Σταύρο; Στον κόσμο σου ήσουν. Κάπου ήθελε να τα πει η Στέλλα και έπρηξε εμένα που ήμουν κολλητός της. Και πριν σου την γνωρίσω, πάλι σε μένα ερχόταν και τα έλεγε. Τα γκομενικά της, τα προβλήματα με τη δουλειά, αυτά.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μάλιστα. Αυτά είναι που δεν ήξερα. Και, για να ‘χουμε καλό ρώτημα, ερχόταν και σου έλεγε τα προβλήματά της και αργότερα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πότε αργότερα;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Αργότερα. Όταν πέρασε ο καιρός, και φύγαμε η Στέλλα κι εγώ από την κατάληψη στην Κυψέλη, και νοικιάσαμε το σπίτι στα Πατήσια, και πιο μετά που είχαμε μαλώσει και πήγε στους δικούς της στην Ελευσίνα χωρίς να μου το πει, και την έφαχνα τρεις μέρες. Όλα αυτά, κι άλλα που έγιναν μετά, εσένα σου τα έλεγε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποια Ελευσίνα; Δεν ήταν στην Ελευσίνα τότε η Στέλλα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν ήταν στην Ελευσίνα; Και πού ήταν;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Είχε πάει με την αδερφή της στο εξοχικό τους, στην Χαλκίδα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποιο εξοχικό; Εκείνη την παράγια;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Κι εσύ πού το ξέρεις; Τι ρωτάω; Θα σου το είχε πει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι, μου το ‘χε πει.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και εμένα γιατί δεν μου το ‘πε κανείς;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι να σου πω, ρε Σταύρο; Τι σημασία έχει; Αφού μου έλεγε Στελλα να μην σου τα πω. Ότι θα σου τα πει εκείνη. Τι ήθελες να κάνω;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι λες, ρε Περικλή, καταλαβαίνεις τι λες; Και ήξερα εγώ άλλα αντί άλλων, επειδή είχατε κανονίσει οι δυο σας να μην μαθαίνω τίποτα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι είχαμε κανονίσει, μωρέ;! Δε μας παρατάς; Σιγά το πράγμα. Εγώ σου φταίω που δεν σου μιλούσε η Στέλλα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αφού είχε εσένα για να μιλάει. Τι να με κάνει εμένα; Έτσι δεν είναι; Ε; Και για λέγε. Μήπως την πηδούσες κιόλας; Μήπως δεν της έφτανα εγώ;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν ξέρεις τι λες μου φαίνεται.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Γιατί όχι; Αφού μας πήδηξες την Αφροδίτη, **ΠΕΡΙΚΛΗΣ**: Τι να την κάνω μωρέ την Στέλλα; Σιγά.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Α, τι να την κάνεις. Και σιγά. Που πάει να πει σιγά τη γιόμενα. Ε, βέβαια, δεν πηδάει ό,τι κι ό,τι ο Περικλής. Ο Περικλής παίρνει μόνο καλό πράγμα. Καλό πράγμα, και τις σαβούρες τις αφήνει για τους άλλους.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σταύρο, σιάσει!
ΣΤΑΥΡΟΣ: Γιατί να σιάσω; Έτσι δεν είναι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Το ξέρει η Στέλλα ότι την λες σαβούρα;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Θα της το προφτάσεις; Άντε, παρ’ την τηλέφωνο. Και αφού τα λέτε όλα οι δυο σας, πες της να κόψει τον λαιμό της, και ότι στο σπίτι δεν ξαναγυρνάω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν πιστεύω να θες να μείνεις εδώ.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Φυσικά και θα μείνω εδώ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σε γελάσανε. Να πας να βρεις κάπου να μείνεις. Εδώ δεν μένεις.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν πάω πουθενά. Κατσικώθηκα εγώ τώρα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πλάκα έχεις. Γινόμαστε πρώτα κώλος και μετά θες και να σε φιλοξενήσω. Αυτό πρέπει να είναι παγκόσμια πρωτοτυπία. Φίλοι πρώτα να τσακώνονται και μετά να μένουν στο ίδιο σπίτι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι, αυτό είναι λιγάκι ανάποδο. Κανονικά πρώτα πρέπει να μείνουμε στο ίδιο σπίτι, και μετά να τσακωθούμε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ε, ναι. Κι αφού τσακωθούμε, να μην συνεχίσουμε να μένουμε μαζί!
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν πειράζει. Είσαι λύση ανάγκης αυτή τη στιγμή, Περικλή. Θα μείνω εδώ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λύση ανάγκης, ναι. Όπως λύση ανάγκης ήταν και για σένα η Στέλλα. Λοιπόν, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις. Μείνε, φύγε, το ίδιο μου κάνει. Δεν μπορώ να πω όμως ότι θα μείνω κι εγώ εδώ για να σε νταντεύω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Γιατί, πού θα πας;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλοκαίρι είναι, Σταύρο. Έχω ένα σωρό προσκλήσεις από κολλητούς. Θα δω. Μπορεί στην Αίγινα, μπορεί στον Πόρο. Μπορεί στην Επίδαυρο να δω καμιά παράσταση.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι παράσταση;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ό,τι προλάβω. Παίζει ο Νίκος ο Σταθάτος στους Όρνιθες, και μου έχει δώσει πρόσκληση.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποιος Νίκος; Α, ο Νίκος ο ατάλαντος; Καλά ξεμπερδέματα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καθόλου ατάλαντος. Μια χαρά ηθοποιός είναι. Ξέρεις πόσα χρόνια παίζει αυτός στο Εθνικό Θέατρο; Τον έχει βάλει μόνιμο στην ομάδα του ο διευθυντής του θεάτρου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά, πήγαινε εσύ να δεις τις παραστάσεις σου κι άσε με εμένα. Κατά τα άλλα, εσύ είσαι πτωχευμένος επιχειρηματίας τώρα. Αν ήταν έτσι οι πτωχευμένοι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και τι θες να κάνω; Να κάθομαι να κλαίω τη μοίρα μου; Δεν θα πάω να ξοδέψω και μια περιουσία. Οικονομικά θα τη βγάλω, όπου βρω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά. Τα κλειδιά να μου αφήσεις, και [Σβήνει το τσιγάρο. Ήχος από εξώπορτα, ανοίγει, κλείνει.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ο Λορέντζο είναι αυτός; Λορέντζο ήρθες;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: [εκτός] Ναι!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έλα εδώ να σου πω, Λορέντζο.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: [εκτός] Τώρα, έρχομαι!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τώρα να έρθεις όμως. Όχι σε δέκα λεπτά.
Έχω να σου πω.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: [μπαίνοντας] Τι θες; Α, γεια σου Σταύρο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Γεια.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λορέντζο, θα μείνει μαζί μας για λίγες μέρες ο Σταύρος. Θα πάρει το δωμάτιό σου, κι εσύ βολέψου στον καναπέ.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Τι λες, ρε πατέρα; Ποιον καναπέ; Να κοιμηθεί ο Σταύρος στον καναπέ.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν χωράει ο Σταύρος στον καναπέ. Είναι ψηλός.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Γιατί εγώ δεν είμαι ψηλός; Κι ύστερα, σαν πολλοί δεν μαζευτήκαμε; Τι δουλειά έχει εδώ ο Σταύρος; Γιατί δεν πάει σπίτι του;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν μπορεί να πάει σπίτι του τώρα. Μην ρωτάς πολλά. Μια - δυο μέρες και θα δούμε. Μετά θα λείψω εγώ, μπορεί να τον πάρω μαζί μου, μπορεί να πάει σπίτι του. Δεν είναι και τραγικό.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Αμάν, ρε Σταύρο, αμάν! Βρήκες κι εσύ την ώρα. Αν είναι δυνατόν. Ήρθα εγώ στο σπίτι σου να μπαστακωθώ;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά, ρε παιδιά, αν σας είμαι τόσο πολύ βάρος, να φύγω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν θα πας πουθενά, Σταύρο. Ακούς εκεί. Δεν θα μας πει ο Λορέντζο ποιος θα μείνει και ποιος θα φύγει σ’ αυτό το σπίτι. Λοιπόν. Εγώ στο δωμάτιό μου, ο Σταύρος στου Λορέντζο, και ο Λορέντζο στον καναπέ. Και δεν θέλω αντιρρήσεις.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Πέρη, αυτό δεν γίνεται.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα γίνει.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν γίνεται. Υπάρχει λόγος.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι λόγος υπάρχει;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Περίμενε. [Βγαίνει, και ξαναμπάνει αμέσως με την Βερόνα.] Αυτός ο λόγος υπάρχει.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η Βερόνα; Τι θες να πεις;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν είπες ότι θα φύγεις απ’ το σπίτι; Ότι θα πας στους κολλητούς σου στην Αθήνα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα δω. Ναι, μάλλον θα πάω. Τι σχέση έχει αυτό;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Η Βερόνα θα μείνει εδώ. Δηλαδή πρέπει να μείνει για λίγες μέρες.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αχαχα! Καλό! Εκεί που ήμουν μόνος με ένα παιδί, απέκτησα οικογένεια. Και άντρα και δυο παιδιά. Καταπληκτικό, καταπληκτικό! [Σιάει στα γέλια.]
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Πέρη, μη γελάς γιατί δεν είναι καθόλου αστείο το πράγμα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [γελάει] Είπα εγώ πως είναι αστείο; Είναι κωμικοτραγικό! [Γελάει. Στην Βερόνα.] Και δεν μου λες εσύ, παιδί μου. Εσένα πώς θα σου φανεί να μείνεις με τρεις άντρες; Έναν που θα μπορούσε να είναι αδερφός σου, και δύο που θα μπορούσαν να είναι πατεράδες σου;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ποιος αδερφός και ποιοι πατεράδες, ρε πατέρα; Θα τρελαθούμε τελείως;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν εννοώ ότι υπάρχει σι’ αλήθεια συγγένεια, βρε παιδί μου. Ηλικιακά εννοώ ότι θα μπορούσα να είμαι πατέρας της. Το ίδιο και ο Σταύρος.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Α, μην με μπλέκετε εμένα. Εγώ παιδί έχω. Δεν θέλω άλλο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [στον Σταύρο] Εσύ μη μιλάς. [στη Βερόνα] Εσύ μίλα. Θέλεις να μείνεις;
ΒΕΡΟΝΑ: Αν δεν σας ενοχλώ, κύριε Πέρη, θα ήθελα να μείνω, γιατί έφυγα απ’ το σπίτι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έφυγες απ’ το σπίτι; Γιατί;
ΒΕΡΟΝΑ: Γιατί μάλωσα με την μητέρα και, και... [Βάζει τα κλάματα. Ο Λορέντζο την αγκαλιάζει.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μάλωσες με την μητέρα σου; Τι έγινε και μάλωσες;
ΒΕΡΟΝΑ: [κλαίει] Μου είπε.... Μου είπε...
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Της είπε ότι, κάτι οικογενειακά τους, τώρα, μη ρωτάς πολλά. [Παρηγορεί την Βερόνα.]
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί να μην ρωτήσω; Φυσικά και θα ρωτήσω. Έρχεται ένα ξένο κορίτσι να μείνει στο σπίτι μας, και δεν θα ξέρω για ποιο λόγο έφυγε από τους δικούς της;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Της είπε ότι ο πατέρας της, ότι ο πατέρας της δεν είναι ο πραγματικός της πατέρας.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [ξαφνιασμένος] Τι; Σου είπε παιδί μου αυτό το πράγμα;!
ΒΕΡΟΝΑ: [κλαίγοντας] Μου το είπε!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κι εσύ έπρεπε να φύγεις; Γιατί δεν έμεινες να της ζητήσεις εξηγήσεις; Μητέρα σου είναι.

ΒΕΡΟΝΑ: [κλαίει] Αυτό έκανα. Της ζήτησα εξηγήσεις. γιατί η ψυχή μου τράβηξε τα’ αυτί. και με απείλησε μ’ Μέρες τώρα τα λέμε και τα ξαναλέμε. Της λέω να μου πει εγνατάλειψη. Να χάσεις την ψυχή σου, το φαντάζεσαι; Τι ποιος είναι ο πραγματικός μου πατέρας, και δεν μου το σε ρωτάω και σένα που για να κρατήσεις την ψυχή σου λέει. Την ρωτάω γιατί δεν μου το ‘πε νωρίτερα, και ούτε ζωντανή χάρισες την ζωή σου στον θάνατο. Αλλά πάλι, το αυτό μου το λέει. Και ο μπαμπάς λείπει στο εξωτερικό. θεωρώ τόσο ηλίθιο να ξεχωρίζεις την ψυχή από τη ζωή που Τον παίρνω στο τηλέφωνο. Μου λέει ότι θα τα πούμε όταν τα βάζω μαζί σου και είναι ώρες που σου θυμώνω με την ευλογιά σου, χάνομαι και δακρύζω. Θα σου πω όμως για έναν άλλο φίλο που δοκιμάστηκε κι αυτός (πως αλλιώς άλλωστε, θα δυναμώσεις;), ο οποίος δεν το ‘βαλε κάτω, πάλεψε, πάλεψε πάνω απ’ όλα μ’ αυτό που λέμε φόβο της ψυχής και αυτή τη στιγμή που σου μιλώ, ακόμη αντέχει και τα μάτια του είναι γλυκά κουρασμένα. Ανησύχησα πάντως όταν μου είπε κι αυτός ότι έχει κουραστεί. Κατάλαβα πως η κούραση προερχόταν από την απουσία ικανών και τολμηρών συμπορευτών, οπότε το βάρος του κόσμου πέφτει σε μια πλάτη κι αν η διαπίστωση αυτή συνοδεύεται από το χαμό φίλων και συντρόφων ζωής, «εδώ είναι που σε θέλω αδελφάκι μου», όπως θα ‘λεγε ένας παλιός μάγκας.

Για μένα ,δεν ξέρω τι να σου πω. Μου λείπεις και μου λείπετε όλοι εσείς, προσπαθώ με τρόπο αγόγγυστο να συνεχίζω την πορεία, να συνηθίσω τα μάτια μου στην σκοτεινιά, αναθαρρώ στα φωτεινά συναπαντήματα, στροβιλίζομαι στον ήλιγο της πτώσης, από χωρισμούς, μοναξιές, απογοητεύσεις, χαραγμένος από σημάδια πάλης τραβάω μπροστά. Κρυνώω λίγο αλλά έχω βρει τρόπο να τους μπερδεύω, να συγχύζω όλους εκείνους που καταλήγουν και βεβαιώνουν για την ματαιότητα ώστε να δικαιολογήσουν τη συμμετοχή τους σε μια προδιαγεγραμμένη παρτίδα ζωής.

Μια από τις έντονες θύμησης που έχω από εσένα φίλε μου, είναι ένα ζείμπένικο που χόρεψες αργά, με μάτια κλειστά και το ‘χαμες γλώσσα, εσύ, ο αμίλητος, και θαρρώ πως σ’ ένιωσα λίγο. Από τότε στο άκουσμα αυτού του ζείμπένικου η μορφή σου πάντα επισκέπτεται το μυαλό μου. Και σαν βλέπω κι άλλες ψυχές να χορεύουν το ίδιο ζείμπένικο μιλώντας μέσα από το χορό τους, χαίρομαι γιατί βλέπω πως στον κόσμο αυτό, δεν βρισκόμαστε ψυχές και σώματα, πολύ μακριά.

Κι άλλη μια θύμηση: το σκίτσο σου από κοινό μας φίλο κι από κάτω οι σημαδεμένες λέξεις : «να ξαναβρώ τα δυο χείλη που ποτέ δεν χόρτασα».

Είναι το πρώτο γράμμα που σου γράφω μετά από καιρό πολύ. Θα διαβαστεί κι από άλλα μάτια (με τι μάτια τώρα πια μας κοιτάξεις). Ελπίζω να με θυμάσαι, να θυμάσαι όταν καθόμασταν σε μπαρ, σε καφέ ουζερί, ταβέρνα, όπου μιλούσαμε λίγο γι’ αγαπημένα θέματα και μη, για βιβλία, πίναμε κάμποσο επί ώρες και τότε κοιταζόμασταν βαθιά στα μάτια τσουγκρίζοντας ώρα μετά, τα ποτήρια, σαν να ‘χαμε μιλήσει για χίλια τόσα, Κι ύστερα, σταθεροποιούσαμε τα πόδια απλώνοντας στο χώρο, βάδισμα αργό, κάτι να λέμε, ενώ δυνατός άνεμος, νότιος, μας δροσίζει και στο σημείο που χωρίζουν οι δρόμοι μας, να σε ξανακούσω να ψιθυρίζεις σχεδόν:

«Άντε καληνύχτα, πριν σβήσουμε όπως ο άνεμος, που ξεθυμαίνει και χάνεται»

Χρίστος Κασσιανής

Το γράμμα προς τον φίλο Θανάση που χάθηκε

ΕΓΓ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Υπεύθυνος εκδόσεων, Ιωάννης Τσαχουρίδης
Επικοινωνία με τις εκδόσεις Γράφημα: 231 024 8272
e-mail: grafima@grafima.com.gr

ΥΟΘ

surrealists.salonik@gmail.com

Γέφυρα εποχών (Μέρος Γ΄ - συνέχεια)

Πίσω στο σπίτι η Λάουρα απολάμβανε τον ζεστό ήλιο, καθισμένη στην βεράντα ατενίζοντας το γαλάζιο του ωκεανού.

«Λάουρα;» ακούστηκε μια φωνή με ταυτόχρονη κόρνα αυτοκινητού να της χαλαίει την ησυχία. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στην μπροστινή είσοδο του σπιτιού.

«Τι θέλεις από τη ζωή μου;» φώναζε χαριτωμένα στην

Κάθυ. Την μοναδική της φίλη εδώ και χρόνια.

«Έχει εκπληκτική μέρα, πάμε μια βόλτα!» της φώναξε.

Προς στιγμή ήθελε να αρνηθεί, αλλά σκέφτηκε πως θα της έκανε καλό η παρέα της!

«Δώσε μου λίγα λεπτά» είπε κι έτρεξε να ετοιμαστεί.

«Ωραία ιδέα είχες Vanessa» είπε η Joanne ενώ άπλωνε τα πόδια της στην παραλία.

«Μην ευχαριστείς εμένα, αλλά την κυρία στη ρεσεψιόν, εγώ μια ερώτηση έκανα» και συνέχισε «μου έχει δώσει και μια λίστα με τα πιο φημισμένα εστιατόρια της περιοχής. Θα γευματίσουμε φρέσκο ψάρι σήμερα»

Λίγο παραπέρα ο Phil με τον Michael κάνανε βόλτα στην παραλία, ψάχνοντας για κοχύλια.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις Phil;» ρώτησε με πραγματικό ενδιαφέρον. Ο Michael είχε διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην σχέση του με την Laura. Ήταν εκείνος που, είκοσι χρόνια νωρίτερα είχε καλύψει τα ίχνη του όση ώρα ο Phil έβλεπε για τελευταία φορά την Λάουρα σε μια σουίτα ενός ξενοδοχείου.

«Τι μπορώ να κάνω φίλε μου, την ξέρεις την κατάσταση» είπε ρίχνοντας μια πέτρα στην θάλασσα.

«Η θα κάνεις κάτι, ή θα το κλείσεις αυτό το κεφάλαιο μια για πάντα» ανταπάντησε εκείνος.

«Michael τι μου ζητάς να κλείσω; Το κεφάλαιο αυτό είναι η ζωή μου! Όσο με θυμάμαι αγαπώ αυτήν την γυναίκα. Το πως έχω εξελιχθεί, αυτό που είμαι, το οφείλω σε εκείνη. Υπήρξε η έμπνευση μου όλα αυτά τα χρόνια»

«Η γυναίκα της ζωής σου» είπε με δόση ειρωνείας. «Τι έκανες για αυτό; Οι πράξεις σου, δεν σε υποστήριξαν! Αν πραγματικά την αγαπούσες, αν όπως λες ήταν η ζωή σου, επέτρεφε μου να υπογραμμίσω πως αναγνώρισες το συμφέρον σου πάνω απ’ όλα εγκαταλείποντάς την πιο δύσκολη στιγμή» ξεστόμισε ενώ ταυτόχρονα μετάνιωνε για ότι είχε πει.

«Τι εννοείς, ποιά δύσκολη στιγμή;» καθώς οι τόννοι είχαν ανέβει επικίνδυνα.

«Ας αφήσουμε αυτή την ιστορία τώρα» προσπάθησε να ελιχτεί ο Michael.

«Μου καρφώνεις διάφορα υπονοούμενα τόσα χρόνια» ενώ τον έχει πιάσει θυμωμένα από τον γιακά.

«Μα τι γίνεται εμείς; Phil! Phil, όλα καλά;» φώναζε ανήσυχη η Vanessa.

«Ναι, καλύτερα δεν γίνεται!» είπε ο Phil και αποτραβήχτηκε.

«Μα που με πας; Τι σκοπούς έχεις;» είπε γλυκά η Λάουρα στην καλή της φίλη.

«Κάπου που ξέρω πως αρέσει και στις δυο μας» της απάντησε ενώ έπιασε με σκέρτσο το ψάθινο καπέλο της.

«Λοιπόν» έκανε αποφασιστικά η Vanessa βγάζοντας το χαρτί με τις οδηγίες «θα δοκιμάσουμε ψάρι στο ocean’s view, το οποίο απέχει δέκα λεπτά περπάτημα από εδώ» «Ωραία, πάμε» ψέλλισε, όχι με ιδιαίτερη διάθεση, ο Phil. Λίγο πιο πίσω τα δύο αδέρφια ανταλλάσσουν βλέμματα με νόημα.

«Τι ήταν αυτό πριν» ρώτησε η πάντα προστατευτική Joanne τον αδερφό της.

«Τα γνωστά» απάντησε βιαστικά εκείνος.

«Michael μου το υποσχέθηκες! Γιατί ασχολείσαι ακόμα; Όλοι έχουν λάβει τις αποφάσεις τους και έχουν προχωρήσει με τις ζωές τους ενώ εσύ σε λίγο αγγίζεις τα - ίντα και ακόμα περιμένεις!»

«Μην φωνάζεις, θα μας ακούσουν!» της απάντησε αυστηρά «Μην ανησυχείς για μένα! Έχω πάρει και εγώ τις αποφάσεις μου!» και συνέχισε το περπάτημα με πιο γρήγορο βήμα.

«Μόντοκ! Φτάσκαμε!» είπε χαρούμενα η Kathy, ενώ η Laura συμφώνησε διστακτικά.

Γνώριζε πως αυτό το μέρος σήμαινε πολλά για την αγαπημένη της φίλη και πως συχνά-πυκνά ένιωθε την ανάγκη να βρεθεί στο μέρος που ένιωθε τον Jeff πιο κοντά της, να γευματίσει στο εστιατόριό του, στο δικό τους τραπέζι!

«Θα θέλαμε ένα τραπέζι για τέσσερις» είπε ο Phil και το βλέμμα του ορφανό πλανήθηκε στο χώρο.

«Πολύ καλή επιλογή Vanessa» είπε στην σύζυγό του ενώ ο μετρ τους οδηγούσε στο γωνιακό τους τραπέζι.

«Αυτά να τα δεις εσύ που δεν έχεις προγραμματίσει τίποτα όσο είμαστε εδώ»

«Ακόμα έχεις νεύρα μαζί μου; Δεν είσαι ποτέ ευχαριστημένη με τίποτα!» της είπε με παράπονο, ενώ τους διέκοψαν τα δύο αδέρφια.

«Λοιπόν, λέω να πάρω αστακό με μακαρονάδα» είπε ο Michael κι έτριψε την κοιλιά του με ευχαρίστηση.

«Kathy! Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!» είπε με ειλικρίνεια του»

ο μετρ του Ocean’s view και την αγάλιασε. «Καιρό έχω να σε δω! Γιατί δεν μου είπες πως θα έρθεις; Μόλις έδωσα ανέκρουε σαν κουκουβάγια» τον διέταξε εκείνος και ο το τραπέζι σου» και της έδειξε με ανησυχία την παρέα των τεσσάρων ατόμων που μόλις είχαν καθίσει.

Η Λάουρα χλόμιασε μόλις είδε την παρέα και τράβηξε την Kathy προς το μέρος της.

«Δεν είναι καλή ιδέα να μείνουμε, να φύγουμε καλύτερα»

ψιθύρισε με νόημα.

«Μα τι έπαθες;» ρώτησε απορημένη η Kathy.

«Θα σου εξηγήσω» ενώ ταυτόχρονα χαμογέλασε στον μετρ που τους κοιτούσε σαστισμένους.

Η Λάουρα έσπρωξε την φίλη της προς την έξοδο.

«Θα μου πεις επιτέλους τι έπαθες;»

«Η παρέα στο τραπέζι σου είναι του Phil»

«Τι; Μα πως; Είσαι σίγουρη;»

«Ναι απόλυτα σίγουρη» και την παρότρυνε με το βλέμμα της να απομακρυνθούν.

Την ίδια στιγμή ο Michael βλέπει όλη την σιγνή των δύο γυναικών και νιώθει ρίγος να τον κατακλύζει. «Θεέ μου η

Λάουρα» σκέφτεται, ενώ ταυτόχρονα χάνονταν η ελπίδα να τις προλάβει καθώς απομακρύνονται και συννέφιασε.

Πίσω στο τραπέζι η Joanne κοιτούσε συνέχεια τον αδερφό της.

«Γιατί δεν δοκιμάζεις την μακαρονάδα σου;» τον ρώτησε με δόση ανησυχίας.

Δεν απάντησε. Έστεκε μετέωρος χαζεύοντας το κενό.

Φιλίσα Παυλιώτη

Το κουκλοθέατρο (μέρος Β΄, διήγημα σε δύο συνέχειες)

«Τι θες εδώ στα τίμια τούτα χρώματα της παλατινής αυλής;» ρώτησε συνοφρυωμένος ο Χατζηαβάτης.

«Λίγη ξεκουράση ο καφερός αναζητώ στο κατάλυμα που μόλις κατάφερα να στερεώσω. Δεν θα μολύνω το αγιασμένο χώμα του Μεγάλου Βεζίρη» απάντησε ο Καραγκιόζης κουνώντας περίλυπα το μακρύ του χέρι που υπερκάλυπτε την εξογκωμένη του ράχη.

«Δεν χρειαζόμαστε νέους ενοίκους. Να φύγεις μακριά απ’ τα άγια τούτα μέρη» ανταπάντησε εικείνος με ύφος βλοσυρό.

«Αφέντη μου, να ξαποστάσω μια στιγμή»

«Πώς; Αρνείσαι την υπηρεσία στον Μεγάλο Βεζίρη;» ανέκρουσε ο Χατζηαβάτης με έκπληξη.

«Όχι, αφέντη μου! Μα, τώρα δα συ είπας να φύγω μακριά» «Ξεστόμισα εγώ τέτοια κουβέντα; Κάτι τόσο φρικτό; Και ψεύδεσαι και τολμάς να υπονομεύεις τη βούληση του Μεγάλου Βεζίρη»

«Όχι, αφέντη μου! Ίσα ίσα εγώ υποκλίνομαι στην εξουσία του»

«Σύρσου σαν το σκουλήκι, χοροπήδα σαν τη μαϊμού, να σε δω! Γιατί δεν μου είπες πως θα έρθεις; Μόλις έδωσα ανέκρουε σαν κουκουβάγια» τον διέταξε εκείνος και ο Καραγκιόζης υπάκουσε με ταπεινότητα.

«Κοίτα πως κατάντησες! Βρώμικος και αστείος!» είπε χαιρέκακα ο Χατζηαβάτης και τα χρυσά του δόντια καθρεφτίζονταν στις αναλαμπές του ηλίου.

Απ’ τα παράθυρα του ιτιρίου δειλά δειλά έκαναν την εμφάνισή τους τα πρώτα παιδικά βλέμματα. Ο γέροντας αντιλήφθηκε την παρουσία τους και συνέχισε σπέρνοντας τα χείλη του προσώπου του με ένα χαμόγελο.

«Γνωρίζεις γράμματα;» ρώτησε ο Χατζηαβάτης.

«Γράμματα; Τι ‘ναι τούτα;» απάντησε ο Καραγκιόζης.

«Γνωρίζεις να μελετάς βιβλία;»

«Βιβλία; Πρώτη φορά ακούω για δαύτα» και έξυσε το γδαρμένο σαρκίο της κεφαλής του.

«Ωραία, τότε είσαι ο άνθρωπός μου!» του είπε και τον φιθύρισε ο Καραγκιόζης.

«Σε άκουσα! Μα, τι να τα κάμεις τα γράμματα και τα βιβλία, τη φαντασία και το παιχνίδι όταν δύναμαι να σε βαλσαμώσω και να σε κλείσω σε ιπτάμενη φωλιά ώστε να ξαποσταίνουν οι οφθαλμοί του κυρίου μου;» «Παιχνίδι; Μα πόσο χαίρομαι να παίζω!» αναφώνησε ο Καραγκιόζης.

«Όχι, όχι! Παρερμήνεψες τα λεγόμενά μου. Άλλοι θα παίζουν με σένα. Εσύ θα καμαρώνεις ακίνητος κι αμίλητος»

«Επομένως, θα συμμετέχω κι εγώ...άρα θα παίζω!»

«Όχι, καταραμένε! Εσύ θα είσαι το παιχνίδι άλλων στην αυλή»

«Θα παίζουμε στην αυλή; Με λουλούδια και χρώματα! Πόσο μ’ αρέσει!»

«Όχι, όχι, όχι!»

Τα μάτια που ξεπρόβαλαν κολλημένα στις τζαμαρίες του τεχνολογικού ιδρύματος πολλαπλασιάστηκαν αστραπιαία. Στα περβάζια, με τα εμφυτευμένα πλαστικών λουλουδιών, τα πρώτα χαμόγελα αναδύονταν ανάμεσα στις φυλλωσιές. Ο υπερήλικας διαισθάνονταν ένα κλίμα άκρατης ευχαρίστησης να πλημμυρίζει την ατμόσφαιρα. Και καθώς ο Καραγκιόζης με τον Χατζηαβάτη συνέχιζαν την συνομιλία τους οι πρώτες παιδικές σκιές εμφανίστηκαν στον προαύλιο χώρο. Με διστακτικά βήματα πλησίαζαν την σιδερόφρακτη καγκελόπορτα με τις μυτερές απολήξεις. Οι ίριδες των ματιών αγάλλιζαν το θεατρικό σκηνικό σε απόσταση αναπνοής. Ο γέροντας κουνούσε τις κούκλες με χαρμοσύνη οσφραινόμενος την ικανοποίηση των θεατών.

«...και πώς παίζεται αυτό το παιχνίδι;» ρώτησε ο Χατζηαβάτης υποκύπτοντας στα πονηρά τεχνάσματα του Καραγκιόζη.

«Να, δένεις ένα μαντίλι στα μάτια και σε έναν περιορισμένο κύκλο προσπαθείς να πιάσεις τους συμμετέχοντες. Όποιον καταφέρεις να συλλάβεις πρέπει με την αίσθηση της αφής να τον αναγνωρίσεις. Εάν τα καταφέρεις τότε εσύ ελευθερώνεσαι και τη θέση του λαμβάνει ο συλληφθείς»

«Χμμμ...» έκανε ο Χατζηαβάτης.

«Ακόμη, κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού οι συμμετέχοντες σε περιπαίζουν συνεχώς καθώς σε παρενοχλούν με γέλια και πειράγματα»

«Χμμμ...» έκανε κι νέου ο Χατζηαβάτης και συμπλήρωσε «Θα ήθελα να το δοκιμάσουμε πρώτα να πεισθώ για την αξία της διασκέδασης προτού το προτείνω στο Μεγάλο Βεζίρη. Κι αν ευθυμήσει και το αποδεχτεί τότε θα σε αναγορεύσει σε μεγάλο ευεργέτη του Βασιλείου»

Στο άκουσμα αυτό ο Καραγκιόζης άνοιξε διάπλατα τα βλέφαρα των ματιών του απ’ την έκπληξη. Συμφώνησε κι

αμέσως φόρεσε μία βρώμικη μαντήλα στα μάτια του. Ο ηλεκτρονικού συστήματος απονομής δικαιοσύνης έγκειτο αντίλαλο απ’ τα βάθη του ορίζοντα. Λέξεις γνώριμες, πια, Χατζηαβάτης παρατηρώντας το άθλιο της μαντήλας και μη στην μη αναγνώριση ελαφρυτικών και της πιθανότητας γαργαλούσαν τη μνήμη φιλήσυχων πολιτών.. αντέχοντας τη μυρωδιά αυτής, πόσο μάλλον στην ιδέα να αθώωσης του κατηγορούμενου. Ο χειριστής του «Ακούσατε! Ακούσατε!..» είναι ο επόμενος κύριος της, αποφάσισε να υποδυθεί ο λογισμικού, εκπαιδευμένος σε ειδικά ιδρύματα υψηλού ίδιος τον τυφλό. Έβγαλε από το ένδυμά του ένα πορφυρό επιπέδου προετοιμασίας, είχε επιφορτιστεί με το μαντήλι και το πέρασε στο πρόσωπό του. Τότε ο ορθολογικό έλεγχο στην χρήση των κατάλληλων επιλογών Καραγκιόζης άρχισε να περιστρέφεται γύρω του προκειμένου η συσταθείσα κατηγορία να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα των συμβάντων. Δεν είχε προβλεφθεί η αθωωτική απόφαση ακριβώς επειδή η νέου τύπου

Τα παιδιά κρεμασμένα απ’ τα κάγκελα χαιρόντουσαν κι κοινωνία αναγνώριζε τον απόλυτο βαθμό ελέγχου επί τον απολάμβαναν το θέαμα. Χαρές και φωνές κυριαρχούσαν μηχανοποιημένων προϊόντων της. Στην ηλεκτρονική στον χώρο. Ο Καραγκιόζης και ο Χατζηαβάτης συνέχιζαν παραγωγή η τελειοποίηση άγγιζε τον απόλυτο βαθμό. το δικό τους κομμάτι όταν οι σειρήνες σήμαναν Εξαιρέσεις με ελαττωματικά προϊόντα επιβεβαίωναν τον επιστράτευση. Τεχνολογικά αυτοματοποιημένα κανόνα. Στην περίπτωση, ωστόσο, του υπερήλικα οι αρχές δημιουργήματα, από ατσάλι και λογισμικό, ξεχύθηκαν έμοιαζαν διστακτικές. Δεν γνώριζαν με ποιο τρόπο να στους δρόμους της πολιτείας. Είχε προηγηθεί η έντονη προσεγγίσουν την υπόθεση. διαμαρτυρία πολιτών για το ακατάσχετο αίσθημα χαράς το «Είναι διαφθορέας παιδικών συνειδήσεων» αναφώνησε οποίο προκαλούσε εκνευρισμό στα φιλήσυχα ώτα των. κάποιος απ’ το βάθος της αιθούσης.

Οι αρχές κινητοποιήθηκαν άμεσα. Περικύκλωσαν το «Μίλησε για παιχνίδι και χαρά!» συμπλήρωσε ένας άλλος σημείο απ’ το οποίο εκπέμπονταν κύματα ευδιάθετων και άπαντες έσπευσαν στις ηλεκτρονικές τους συσκευές ηδονών. Τα παιδιά που μέχρι εκείνη τη στιγμή έπαιζαν προκειμένου να αναζητήσουν το περιεχόμενο των στον προαύλιο χώρο του ιδρύματος πάγωσαν στην όψη πρωτόκουστων τούτων λέξεων. Μία κραυγή τους. Ένοχος ιδρώτας αγιστρώθηκε στα πρόσωπά τους. αποτροπιασμού έκανε την εμφάνισή της στην προβολή των Εξαφανίστηκαν αμέσως στο εσωτερικό του θηριώδους αποτελεσμάτων απ’ τις μηχανές αναζήτησης. Ο υπεύθυνος κτιρίου. Οι πόρτες ασφάλισαν πίσω τους και τις τζαμαρίες χειριστής του δικαστικού-λογισμικού παρακολουθούσε σκέπασαν καλύμματα από λαμαρίνες. Οι κούκλες έντρομος τα τεκταινόμενα. Οι αποκαλύψεις για το ποιόν ανταποκρινόμενες στον κίνδυνο που περιέλουζε τον του κατηγορούμενου και όσα επικίνδυνα για τη δημόσια διαχειριστή τους, σώπασαν. Πλήθος εξουσιών όλων των υγεία συνεπάγονταν η παρουσία του προκαλούσε απανωτές ειδικοτήτων έσκυψαν πάνω του και τον περιεργάστηκαν με κρούσεις εχθρότητας. Στην ανά χείρας ηλεκτρονική συσκευή σημείωνε όσες κατηγορίες βάρυναν την υπόθεση,

«Χμμ..» έκανε σκεπτόμενος ο υπεύθυνος του τομέα συντάσσοντας την πρότασή του.

απολύμανσης και συνέχισε λέγοντας «πρόκειται ενόπιον της έδρας και στη βάση των επιλογών τις οποίες αναμφιβόλως για μικρόβιο. Δεν κατανοώ από πού προήλθε κατέγραψα στο «έξυπνο» σύστημα, ο ηλεκτρονικός

«Συμφωνώ!» απάντησε ο εκπρόσωπος της εκκλησίας. εγκέφαλος διατύπωσε μια σειρά κατηγοριών, οι οποίες «Τέτοια διάδοση χαράς είναι παραδεισένια ουτοπία. συμπίπτουν με τις αρχικές περιγραφές της κοινής γνώμης Επομένως, σύμφωνα με το θεϊκό λόγο είναι ανεπίτρεπτο να και των επίσημων αρχών που επελήφθησαν επί του λαμβάνει χώρα στον μάταιο τούτο κόσμο. Είναι αίρεση θέματος. Το λογισμικό σύστημα μάς προειδοποιεί για την ισάξια των μαγισσών. Ένας νέος μεσαίωνας επαναφέρεται απειλή που συνεπάγεται η αγνόηση της ανθρωποειδούς στο προσκήνιο με νέο προσωπείο» είπε κουνώντας το παρουσίασης στην πολιτεία μας. Η ετυμγορία της κεφάλι του με απόγνωση.

«Και στράφηκε στο ευαίσθητο σώμα των παιδικών αρμοδίου αρχής έχει ως εξής: Ο κατηγορούμενος κρίνεται εγκεφάλων που τόσο κόπο καταναλώνουμε για να ενόχος για σειρά αδικημάτων, με κορυφαίο εξ αυτών τη εγκεφάλων που τόσο κόπο καταναλώνουμε για να διαφθορά των παιδικών συνειδήσεων και την αποπλάνησή παραόγουμε την ατροφικότητα των» υπογράμμισε ο τους σε χυδαίες πράξεις, όπως το παιχνίδι και η πρόκληση

υπουργός εκπαίδευσης. απαγορευμένων αισθημάτων όπως αυτά της χαράς και του γέλιου. Για το λόγο αυτό αποφασίζεται η καταστροφή της υγείας του ασθενούς με την ενώπιων των ανήλικων οφθαλμών προς παραδειγματισμό παραδειγματική τιμωρία του υπευθύνου για τη διασάλευση των σατανικών αυτών...» κόμπιαζε να αναφέρει τη λέξη της έννομης τάξης» υποστήριζε με στόμφο ο υπεύθυνος «των σατανικών αυτών..θεέ μου..» και το πλήθος βαστούσε ηλεκτρονικής προπαγάνδας. πεισματικά την ανάσα του συμπαραστεκόμενο στο πένθος

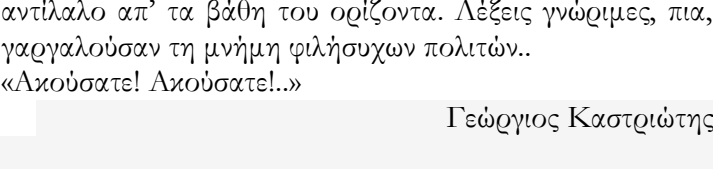
Σύντομα, πλήθος κόσμου συγκεντρώθηκε στο σημείο. του δημόσιου λειτουργού «των σατανικών Με την περιέργεια ως κόρη οφθαλμού μαγνήτισαν το αυτών...παιχνιδιών και τον εξοστρακισμό του ανθρώπου» παράξενο θέαμα με τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Βασικό και η ανακούφιση περιπλανήθηκε στα κρᾶσπεδα της τους εργαλείο ο μεγεθυντικός φακός, αξιοποιήθηκε στο πολιτείας. τα χιλιάδες πολίτες συνδέθηκαν με τη ζωντανή αναμετάδοση

έπακρο απ’ τους παριστάμενους. Εξονυχιστικά Ο υπερήλικας έμεινε απαθής στο άκουσμα της παρακολουθούσαν κάθε του λεπτομέρεια. Την πρωτότυπη απόφασης. Κι ενώ η αίθουσα σείστηκε από φωνές διαδικασία διέκοψε ο υπεύθυνος τεχνολογικού εγκλήματος. επιδοκιμασίας εκείνος κατασκεύαζε νέες περιπέτειες στο «Είναι προφανές πως πρόκειται για παράνομο εισβολέα. μυαλό του. Με τους ήρωες του έστηνε νέα θεατρικά Προτείνω άμεση σύλληψη. Να οδηγηθεί ενώπιον της σκηνικά κοντά στα παιδικά παραπήγματα. Παιδότοποι αξιουσέβαστης δικαστικής έδρας» ανέμελων αναμνήσεων διασταυρώνονταν στην όψη του

Στα λόγια του τελευταίου όλοι έμειναν σύμφωνοι. προσώπου του. Τα μάτια φλέγονταν από ενθουσιασμό και Μηχανοκίνητοι ανθρώπομορφοι οργανισμοί συνέλαβαν τον τα χείλη του σχημάτιζαν αιχμές χαμόγελου. Την ίδια ώρα υπερήλικα και κατάσχεσαν τον εξοπλισμό του. Το χιλιάδες πολίτες συνδέθηκαν με τη ζωντανή αναμετάδοση σούσουρο σχολίων και κατηγοριών ακολουθούσε την της δίκης-παρωδίας. Πλέον, σε ρόλο αυτόκλητου δικαστή, πομπή που στήθηκε με πρωταγωνιστή τον ίδιο και το χυδαιολογούσαν στην ασφάλεια των ηλεκτρονικών τους κουκλοθέατρο. συσκευών. Τα φλας των φωτογραφικών φακών

Στα ηλεκτρονικά δικαστήρια η πορεία των γεγονότων απαθανάτιζαν τις στιγμές όσο ο ηλεκτρονικός όχλος είχε μεταβληθεί άρδην σε σύγκριση με την παραδοσιακή ζητούσε την παραδειγματική τιμωρία και την εκτέλεση του σκηνοθεσία κατηγορούμενου-μαρτύρων-ακροαματικής ενόχου.

διαδικασίας-αγορεύσεις συνηγόρων υπεράσπισης και Πρώτα δόθηκαν στην πυρά οι κούκλες. Έλιωναν στην κατηγορίας και της τελικής κρίσης της έδρας. Ήτο τόση η πυρίκαυστο λάβα τα πρόσωπά τους και μαζί κατέρρεε η ανάγκη για επίσπευση των αποφάσεων προκειμένου η μαγεία αναπαράστασης μίας ολόκληρης εποχής. Ο λογισμικό είχε κατασκευαστεί προσομοιάζοντας στην υπερήλικα. Συνοδεία πάνοπλων ηλεκτρονικών μηχανών παραδοσιακή τέλεση μίας δικαστικής εργασίας, έφτασε στα σύνορα της πολιτείας. Εκεί, δίχως να κοιτάξει διασφαλίζοντας πως δεν θα απαιτούνταν παρά ελάχιστα πίσω του έσυρε τα βήματά στον επόμενο σταθμό της πλήκτρα για να συσταθεί κατηγορία και να επιβληθούν ιστορίας. Και καθώς οι ρυθμοί ζωής επανήλθαν στην ίδια ανάλογες ποινικές κυρώσεις. Η ιδιαιτερότητα του νέου ένταση ένα βραδινό αεράκι έφερε μία ξεψυχησμένη

Γεώργιος Καστριώτης

Παραμύθι Κελ Ογλάν

Ένας χωρικός είχε τρία παιδιά και δεκαπέντε μουλάρια.
-Παιδί μου στο... (σ’ ένα αριετά μακρινό μέρος) πουλάνε σπόρο, πάνε ν’ αγοράσεις.
Ο νέος πήγε με τρία μουλάρια. Έφτασε στο σπίτι του πωλητή το βράδυ.
-Αφέντη ήρθα για σπόρο, έχει:
-Έχει. Όμως θα κάνουμε μια συμφωνία. Σε σένα θα δώσω απόψε φαγί .Εάν δεν κάνεις κακά απόψε, τότε θα πάρεις τρία μουλάρια σπόρο, χωρίς να πληρώσεις. Αλλιώς, δεν θα πάρεις σπόρο και θα χάσεις τα μουλάρια.
Ο νέος δέχτηκε, δεν ήξερε ότι το φαγί θα μαγειρευτεί με σαπούνι.

Τη νύχτα, μετά το φαγητό, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και έκανε κακά στο σπίτι. Άφησε έτσι τα μουλάρια και πήγε στον πατέρα του. Ο πατέρας του τον ρώτησε τι έγινε και γύρισε έτσι χωρίς τα μουλάρια, και ο γιος είπε.

-Το φαγητό κακό, αλλά το κακά καλό.

Είπε για τη συμφωνία.

Ο δεύτερος γιος πήγε κι αυτός με τρία μουλάρια. Ο αφέντης του είπε ότι θα του δώσει να φάει κι αν δεν κάνει κακά τη νύχτα, θα πάρει και τα τρία χαμένα μουλάρια, δηλαδή έξι μουλάρια φορτωμένα με σπόρο που δεν θα πληρώσει. Αλλιώς θα χάσει τα μουλάρια του και φυσικά δεν θα πάρει σπόρο.

Ο νέος δέχτηκε, πιστεύοντας ότι θα τα καταφέρει. Τη νύχτα όμως, αφού έφαγε το φαγητό του πλούσιου, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και έκανε κακά κι αυτός, όπως κι ο μεγάλος αδερφός του.

Έτσι, το πρωί, έφυγε κι αυτός χωρίς τα μουλάρια ,αφού έχασε το στοίχημα που έβαλε με τον πωλητή.

Ο πατέρας του τον ρώτησε

-Πού είναι τα μουλάρια;

-Τα πήρανε. Εκάναμε συμφωνία για το φαγητό, δεν κρατήθηκα, έκανα κακά και έχασα τα μουλάρια.

Ο Κέλ Ογλάν, ο τρίτος, είπε

-Ας πάω εγώ και να δεις τι θα γίνει.

Ο πατέρας είπε

-Παιδί μου όλοι χάσατε μουλάρια, αν χάσεις κι εσύ τί θα γίνει.

Ο Κελ Ογλάν υποσχέθηκε ότι θα τα φέρει όλα πίσω. Ξεκίνησε με έξι μουλάρια, όσα ήταν κι αυτά που έχασαν, για να πάρει πίσω τα έξι χαμένα μουλάρια, αφού πίστευε ότι θα κερδίσει το στοίχημα.

Έφτασε στο σπίτι του πωλητή.

-Ήρθα για το σπόρο.

Πάλι φαγητό με σαπούνι.

-Αν δεν κάνεις κακά, θα πάρεις τα έξι μουλάρια, αλλιώς θα δώσεις τα έξι.

Δέσαν’ τα ζώα, έδωσαν και σ’ αυτόν το ίδιο φαγητό και τον έβαλαν στο δωμάτιό του, όπου έκαιγε φωτιά. Το φέσι και οι μπότες του αφεντικού ήταν στο δωμάτιο που θα κοιμόταν ο Κελ. Τη νύχτα του ήρθαν τα κακά του. Έκανε τα κακά του και αφού τα ανακάτεψε με αλεύρι, που είχε φέρει μαζί του, τα έριξε στη φωτιά. Του ήρθαν πάλι τα κακά του.

Πήρε το φέσι ,έκανε μέσα τα κακά του και το κρέμασε στη θέση του. Κόντευε να γίνει πρωί, αλλά πάλι του ήρθαν τα κακά του .Αυτή τη φορά πήρε τις μπότες ,τις γέμισε με τα κακά του και τις κρέμασε πάλι εκεί που ήσαν πιο πριν.

Το πρωί σηκώθηκαν. Ήρθε ο πωλητής ,κοίταζε στο δωμάτιο, δεν είδε να έχει πουθενά κακά.

Στεναχωρέθηκε ο πωλητής.

-Κέρδισες γιε μου, είπε. Άντε στα αμπάρια.

Γέμισαν τα τσουβάλια με σπόρο. Αλλά ο Κελ Ογλάν είχε πάρει μαχαίρι μαζί του. Κρυφά, τρύπησε δυο τσουβάλια.

-Γιατί έβαλαν σ’ αυτά τα τσουβάλια το σπόρο; Τα τρύπησαν τα ποντίκια και χύνεται ο σπόρος, είπε ο Κελ.

Δεν έχεις βελόνα και κλωστή να τα ράψουμε;

Τότε ο πωλητής είπε στον Κελ.

-Πάνε στο σπίτι και ζήτα να σου δώσουν.

Πάει ο Κελ στο σπίτι και μιλάει πονηρά στη γυναίκα, ότι δηλαδή το αφεντικό του είπε, να του δοθεί.

Η γυναίκα φωνάζει στον άντρα,

Να τον δώσω;

-Δώσ’ τον, φωνάζει ο άντρας της (εννοώντας βελόνα και κλωστή)

Αφού ο Κελ έκανε έρωτα με την γυναίκα ,φωνάζει στον πωλητή

-Και τις δύο; (εννοώντας δήθεν βελόνες)

-Άντε γρήγορα και τις δύο, φωνάζει ο πωλητής από την αποθήκη.

Έτσι ο Κελ έκανε έρωτα και με την κόρη του πωλητή.

Μετά, πήγε με τις βελόνες και την κλωστή στην αποθήκη.

Αφού έραψαν τα σακιά, φόρτωσαν τα 12 μουλάρια.

Ο πωλητής τον πήγε λίγο στον δρόμο.

-Αν ξαναέρθεις, μπορεί εσύ να κερδίσεις, μπορεί εγώ, είπε στον Κελ.

Ο πωλητής όταν πήγε σπίτι του, μπήκε στο δωμάτιο που κοιμήθηκε ο Κελ.

Είδε κάτι στα κάρβουνα και φώναξε την γυναίκα του.

-Γυναίκα έλα εδώ, τι είναι αυτό; (νόμισε πως είναι πίτα)

Η γυναίκα με ξύλο κοίταζε, ήταν σκατό.

Ο πωλητής έξω φρενών πήρε να φορέσει τις μπότες του, για να κυνηγήσει τον Κελ που τον εξαπάτησε. Φορώντας όμως τις μπότες του, αναπήδησαν τα σκατά του Κελ-ογλάν.

-Φέρτε το φέσι μου, λέει.

Το φέρνει η γυναίκα. Το φοράει, αλλά κι αυτό ήταν γεμάτο σκατά.

Εκεί κοντά, στο δρόμο του, υπήρχε ποτάμι. Ο Κελ-ογλάν συνάντησε εκεί κάποιον που ράγιζε ξύλα. Είπε στον ξυλοκόπο τι συνέβη και άλλαξαν ρούχα. Του είπε να σύρει τα ζώα και θα του δώσει λεφτά μετά.

Ο πωλητής όταν έφτασε στον ξυλοκόπο, σταμάτησε και του είπε το πάθημά του. Συμμενός όπως ήταν ο Κελ στο κούτσουρο και δεν φαινόταν το πρόσωπό του, είπε(αλλάζοντας τη φωνή του).

-Γιατί κοιτάξεις; Βάλε την σφήνα ανάμεσα στην σχισμή και κράτησέ την, να την καρφώσω και μετά να τον κυνηγήσουμε μαζί.

Όταν ο πωλητής έβαλε τη σφήνα στην σχισμή, ο Κέλ-ογλάν τράβηξε το τσεκούρι ,οπότε έκλεισε η σχισμή και τα χέρια του πωλητή πιάστηκαν στο κούτσουρο ,χωρίς να μπορεί να τα βγάλει.

Ο Κελ-ογλάν έφυγε ,έφτασε τον ξυλοκόπο και του είπε να προχωρήσει.

-Εγώ θα σε φτάσω το βράδυ, του είπε.

Ο Κελ ογλάν το βράδυ πήγε σ’ ένα σπίτι. Είδε στη σάλα(σαλόνι) να κοιμάται ένας αράπης.

Η γυναίκα του σπιτιού είπε,

-Κοιμήσου όπου θέλεις.

Η γυναίκα είχε εραστή, αλλά ο Κελ δεν το ήξερε.

Τη νύχτα κάτι άρχισε να ακούγεται. Σκοτάδι. Κοιτάζει από μια χαραμάδα ο Κελ και λέει φιθυριστά

-Ποιος είσαι.

Του είπε ποιος είναι.

-Μην έρχεσαι μέσα γιατί έχει ξένους, του λέει ο Κελ φιθυριστά.

Τότε αυτός του έδωσε ένανμποξά από έξω, νομίζοντας ότι το δίνει στην ερωμένη του.

-Έλα πιο εδώ να σε φιλήσω, λέει ο εραστής, κι αυτός φιθυριστά.

Όταν πλησίασε ο Κελ στην τρύπα, που ήταν σαν παραθυράκι, αντί τα χείλη του πρότεινε τον κώλο του. Έτσι ο εραστής φίλησε τον κώλο του Κελ, αντί τα χείλη της γυναίκας. Μη καταλαβαίνοντας αυτός, της ζητάει να κάνουν

έρωτα, αυτός από έξω κι αυτή από μέσα. Τότε ο Κελ βγάζει το μαχαίρι του και κόβει το πέος του εραστή.

Ο εραστής πανικοβλήθηκε και έφυγε τρέχοντας.

Ο Κελ άρχισε να τρώει την κότα τουμποξά που έδωσε ο εραστής.

Εκτός τον αράπη κι ένας άλλος κοιμόταν, που ξύπνησε.

-Σύντροφε, δώσε μου να φάω κι εγώ, πείνασα, του είπε.

Ο Κελ του έδωσε το πέος του εραστή. Μάσησε, τίποτα, δεν μασιόταν.

Ο Κελ του είπε να το βάλει στα κάρβουνα. Και του έδειξε το μέρος που φωσφόριζε σαν κάρβουνο και ήταν στην πλανά, ξεγελά. Εκτός κι αν μπορέσεις να τον περιπαίζεις πραγματικότητα τα δόντια του αράπη. Έτσι, έβαλε το και να αστειευτείς μαζί του,κατά το δοκούν.

κομμένο πέος στο στόμα του αράπη. Ο αράπης ξύπνησε κι Ήχος μηνύματος με συνεφέρει.

άρχισαν να μαλώνουν οι δυο τους. Ο Κελ όμως (όταν είπε Τελευταία πιάνω τον εαυτό μου αγενή. Όταν φτάνουν ο άλλος στον αράπη τι συνέβη), είχε φύγει απ’ την ανοιχτή ειδοποιήσεις που αφορούν διαφορετικούς ήχους πόρτα. Έφτασε τα ζώα του, πήγε στο χωριό του με τον μηνυμάτων, επαναστατεί το είναι μου, αρνούμαι να τ’

ξυλοκόπο και του έδωσε λεφτά, όπως του είχε υποσχεθεί. ανοίξω, να τα διαβάσω.

Ο πατέρας χάρηκε για την επιτυχία του γιού του και έδωσε τα μουλάρια στον Κελ.

Κωνσταντίνος Ιωαννίδης
**Κελ=κασιδιάρης Ογλάν=αγόρι*

					«Προτεινόμενος Άγγελος...»
					
Διαδικτυακή επικοινωνία					
19 Ιουλίου 2016					
 - Καλημέρα					
 - Καλημέρα και καλή δύναμη!					
 - Κοριτσάκι, όλα καλά;					
 - Όλα καλά, δόξα τω θεώ, εσύ;					
 - Στο τρέξιμο, αλλά όλα καλά!					
 - Μπράβο, χαίρομαι, να είσαι πάντα καλά και να περνάς υπέροχα!					
 - Πότε θα κανονίσουμε να πιούμε ένα τσιπουράκι; Είχαμε την κουβέντα σου με τα παιδιά.					
 - Μόλις επιστρέψω από τις διακοπές ευχαρίστως!					
 - Καλά να περάσεις. Εγώ φεύγω τον Αύγουστο.					
 - Ευχαριστώ πολύ και αντεύχομαι! Εις το επανιδείν...					

ΑΠΟΦΡΑΔΑ ΗΜΕΡΑ «Στη μνήμη του Ζ. Γ.» «Ελπίζουμε ότι όσοι αγαπούν τον Ζ.Γ. θα βρουν παρηγοριά πηγαίνοντας στο προφίλ του για να θυμηθούν και να τιμήσουν τη ζωή του» «Εις μνήμη» 6 Φεβρουαρίου 2017: «Φίλε δεν θα σε ξεχάσω ποτέ» Το σαρανταχήμερο μνημόσυνο θα τελεστεί το Σάββατο 11 Μαρτίου στις 9.00 στον Ιερό ναό..	
---	--

«Ομορφε ...διάλεξες τον δρόμο των αγγέλων ...θα ζεις πάντα στις καρδιές μας...»

«Σαν σήμερα. Πριν δύο χρόνια. Και μετά, την έκανες...λες και το 'ξερες...»

«Όπου κι αν είσαι να είσαι καλά. Όμως μας λείπεις, το χαμόγελό σου, το κέφι σου, η αύρα σου...Αθάνατος!»

«Έλα απλά για λίγο και μετά φύγε πάλι. Να σου πω τα όνειρά μου, τις επιτυχίες μου, τις αποτυχίες μου, τις χρειάζομαι μαθήματα κανενός είδους!»

θλίψεις μου, τις ανησυχίες μου... Έλα να σου γκρινιάξω Εστιάζω στα ατελείωτα πλέον μηνύματα που κλονίζουν το λίγο, να γελάσουμε, να κλάψω, να χαθώ στην αγκαλιά σου. είναι μου και δοκιμάζουν τα νεύρα μου.

Έλα να σου ζητήσω ένα συνώνμη για όσα δεν έκανα, δεν «Μην δυσπιστείς και αγανακτείς. Για το καλό σου το λέω. πρόλαβα να πω, αν σε στεναχώρησα για κάτι. Έλα να σου Υπάρχει χρόνος για σένα, για όλους όσους βρίσκονται στη φωνάξω αυτό το σ’ αγαπώ που δεν στο είπα ποτέ και το ζωή. Επιτέλους, μου το οφείλεις! Με έστησες τόσες φορές», μετανιώνω κάθε ανούσια μέρα που περνάει. Έλα για λίγο ν’ έγραφε διασκεδάζοντας τον πανικό μου που ένιωθα θα ακούσω την φωνή σου, έχει περάσει καιρός και ξεθωριάζει έφτανε στην υστερία.

στη μνήμη μου. Μου λείπεις πολύ, πάντα μου έλειπες.

Σ' αγαπώ και πάντα θα σ' αγαπώ...Οι γίγαντες δεν πεθαίνουν ποτέ, ούτε οι θρύλοι»

Στην πραγματικότητα...

Δωδέκατη πρωινή. Έλεγχος μέσων κοινωνικής δικτύωσης.

Κύριε ελέησον πρωί-πρωί .Δεν είναι δυνατόν. Κάποιος με ενοχή μας, γιατί η ψυχή, όταν βγει από το σώμα, κινείται, εμπαίζει, με κοροϊδεύει. Πείθω τον εαυτό μου να ηρεμήσει για να σκεφτεί με περισσότερη νηφαλιότητα αυτό που μόλις είχαν αντικρίσει τα μάτια μου.

«Προτάσεις για σας»

«Προβολή όλων»

Ζ. Γ.

Χάνω τη γη κάτω από τα πόδια μου. Αψυχολόγητα και με κενό μνήμης κολλάω το δάχτυλο στην οθόνη του κινητού:

Αποδοχή

Ακολουθείτε...

Επανερχομαι στη γήινη πραγματικότητα. Μπαίνω στο εν λόγω προφίλ.

Φωτογραφίες, αναμνήσεις, εκτιμήσεις, γέλια, χαρές, ομορφιές, θλίψη, το απόλυτο τίποτα...

Βροχή τα δάκρυα ποτίζουν τις χαμένες στιγμές και την οθόνη του κινητού μου. Αναπολώ, νοσταλγώ, ποθώ, ελπίζω...'Η μάλλον ήλπιζα. Σκέψεις βουβές που χάνονται στο φως της αυγής, όταν στεγνώνουν τα δάκρυα και αρχίζεις να νιώθεις τη βαρύτητα της ύπαρξης και το βουητό του αδυσώπητου χρόνου που συμπαρασύρει, ξεγελά. Εκτός κι αν μπορέσεις να τον περιπαίζεις

Άμυνα, ανία, βαρεμάρα, κουταμάρα; Πάρε το όπως θες. Αυτή τη φορά όμως η στιγμή ανοίγματος και διαβάσματος του μηνύματος διήρηκε τέσσερα δεύτερα.

«Ακόμα περιμένω μήνυμα να πιούμε το ρημάδι το τσιπουράκι. Τελείωσε ο χρόνος αναβολής. Δεν είπαμε το ύστατο χαίρε...»

Αρχίζω να μην νιώθω καλά. Δεν με κρατούν τα πόδια μου. Με λούζει κρύος ιδρώτας και έχω τάση λιποθυμίας.

«Αποκλείεται, δεν μπορεί, δεν είναι δυνατόν», μονολογώ. «Κι όμως, είναι», διαβάζω δεύτερο μήνυμα χωρίς ούτε καν να έχω απαντήσει στο πρώτο.

«Όλα γίνονται, ακόμα και αυτά που μας φαίνονται παράλογα, εξωφρενικά, απίστευτα, μεταφυσικά. Επειδή δεν τα βιώνουμε, δεν τα αντιλαμβανόμαστε, δεν τα κατανοούμε ,δεν τα βλέπουμε, δεν σημαίνει ότι δεν γίνονται ή δεν υπάρχουν. Υπάρχουν με άλλη μορφή, μετουσιωμένα».

Με διαπερνά ηλεκτρικό ρεύμα. Ζω ή πέθανα, αναρωτιέμαι. Φτάνουν απαντωτά τα μηνύματα , πριν καν ολοκληρώσω τις σκέψεις μου.

«Ζεις. Η ώρα του θανάτου είναι συνταρακτική για τον άνθρωπο, γιατί η ψυχή χωρίζεται από το σώμα με οποίο αποτελούσε μια αρραγή ενότητα.

Όταν η ψυχή πλησιάζει προς την έξοδο της από το σώμα, βιώνει μια νέα κατάσταση. Και σε μένα έγινε βίαια. Εγώ όμως το προκάλεσα.

Θεωρούσα ότι η ύπαρξη της ζωής μετά θάνατον, τελειώνει με το τέλος της διαλογικής ζωής. Μέγα λάθος.

Μας δίνονται μηνύματα κατά τη διάρκεια της ζωής μας στα οποία κωφεύουμε, δεν βρισκόμαστε στην κατάλληλη πνευματική κατάσταση για να αντιληφθούμε οτιδήποτε το μεταφυσικό, που αποσπά την προσοχή μας από τα εγκόσμια. Συνηθισμένοι να εξαντλούμε την ύπαρξή στη λογική, ανακαλύπτουμε-όταν «φεύγουμε»-έναν άλλο κόσμο και εκπλησσόμαστε. Δεν θα έπρεπε. Είμαστε προσκολλημένοι στα επίγεια υλικά αγαθά και δεν κάνουμε τίποτα για τη σωτηρία της ψυχής μας. Ακροβατούμε με άλλα λόγια στο τίποτα».

Καρφωμένη κυριολεκτικά στον καναπέ, τσιμπιέμαι να καταλάβω τι συμβαίνει, εν μέσω αλυσιδωτών απαντητικών μηνυμάτων στον ειρμό των σκέψεων μου.

«Τι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω. Δεν είναι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω. Δεν είναι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω. Δεν είναι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω.

«Τι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω. Δεν είναι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω. Δεν είναι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω. Δεν είναι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, τολμώ να ουρλιάξω.

«Ο σαρκικός άνθρωπος δεν πρόκειται να πεισθεί, έστω και αν ακούσει τα πλέον παράδοξα πράγματα. Είναι έτοιμος να τα αποδώσει σε άλλη αιτία.

Μόνο όταν αποχωρούμε από τον μάταιο τούτο κόσμο ανοίγουν τα μάτια της ψυχής μας και συναισθανόμαστε την ενοχή μας, γιατί η ψυχή, όταν βγει από το σώμα, κινείται, βλέπει, συνειδητοποιεί, αντιλαμβάνεται με μια ασύλληπτη ταχύτητα.

Ο θάνατος είναι πραγματικά ένα οριακό σημείο στην ζωή του ανθρώπου. Το μόνο σίγουρο είναι ότι σύμφωνα με τη ζωή που διατελούμε και το βίο που διάγουμε, ανάλογη προοπτική ουράνιας ζωής μας περιμένει. Εξηγούμαι. Ζεις τίμια, φιλόanthρωπα, με αγαθές προθέσεις και αγάπη, ανάλογη θέση θα λάβεις και στην αιώνια ζωή, ως «φ ω τ ε ι ν ή ύπαρξη», ανάμεσα σε αγγελικές, θεικές και ευλογημένες αιθέριες υπάρξεις.

Να έχεις σε παρακαλώ υπ' όψιν σου και να το μεταφέρεις, ότι όλοι εμείς οι κεικοιμημένοι βοηθιόμαστε με την προσευχή πνευματικών ανθρώπων.

Μας δίνει χαρά, όταν προσπαθείτε να ικανοποιήσετε το θέλημα του Θεού, της Παναγιάς μας και όλων των ιερών πατέρων της Εκκλησίας μας, ώσπου να συναντηθούμε στον Παράδεισο και να ζήσουμε όλοι μαζί στην αιώνια και Ουράνια Βασιλεία.

Επομένως, αξίζει τον κόπο να αγωνιστούμε, όσο ζούμε, να εκπληρώσουμε το πραγματικό σκοπό της ζωής μας και να ομοιάσουμε, όσο είναι δυνατόν, στον Δημιουργό μας, όχι μόνο καθ' εικόνα αλλά και καθ' ομοίωσιν.

Εξάλλου, τον Παράδεισο και την κόλαση τα ζει η ψυχή μας μερικώς και στην επίγεια ζωή, ανάλογα με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται.

Όταν, λόγου χάρη, κάποιος επιδιώκει το κακό, είναι κυριευμένος από μίσος, από φθόνο για τους άλλους, είναι αχάριστος, άσπλαχνος, εγωιστής, τότε θα έχει τύψεις συνειδήσεως, θα νιώθει φόβο, ταραχή, άγχος, απελπισία. Ζει την κόλαση. Ενώ, όταν μέσα του υπάρχει αγάπη, χαρά, ειρήνη, πραότητα, καλοσύνη, τότε ζει τον επίγειο τον Παράδεισο. Όλη η βάση είναι η ψυχή, γιατί αυτή είναι που αισθάνεται, κοινωνεί, αναγνωρίζει, μεταμορφώνεται, θεώνεται...

Πάντως, θέλω να σου εξομολογηθώ ότι αυτό που ζω τώρα δεν θα το άλλαζα με όλα τα καλά του κενόδοξου κόσμου σου.

Και μην ξεχνάς ποτέ:

«Στο τέλος όλα θα πάνε καλά. Αν όχι, δεν είναι το τέλος.

Ίσως να είναι η αρχή...

Η συνέχεια επί της ουράνιας σκηνης αγαπημένη μου...Καλή αντάμωση...»

Επί πτωμάτων

Η πολιτεία της Μασαχουσέτης αναγνωρίστηκε με επίσημα χείλη ως ο τρίτος κατά σειρά «αναδυόμενος οικονομικός παράγοντας» στο ετήσιο συνέδριο του Κογκρέσου, προς αξιολόγηση των ορόσπονδων μερών της συνταγματικής δημοκρατίας. Ένα επίτευγμα διόλου ευκαταφρόνητο. Υιοθετώντας επιθετικό πρόγραμμα επενδύσεων στο χώρο της τεχνολογίας τροφίμων και της μαζικής παρασκευής έτοιμων προς κατανάλωση συσκευασμάτων, κυριάρχησε στον τομέα της βρεφικής φροντίδας. Εκτόξευσε τα κέρδη των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνταν στην πολιτεία της προσαρμόζοντας

αναλόγως το νομοθετικό της σύστημα. Ο Alan Baker αναγνωρίζονταν από εχθρούς και φίλους ως ο αρχιτέκτονας της νέας εποχής. Διεκδίκησε και πέτυχε την επανεκλογή του στον δημαρχιακό θώκο για δεύτερη διαδοχική θητεία. Ο κυβερνών συνασπισμός ετερόκλητων προσωποποιήσεων του επιχειρηματικού και εμπορικού κόσμου εφάρμοσε τη ρεαλιστική πολιτική «ίσων αποστάσεων» κατά την διάρκεια της πρώτης πενταετούς θητείας. Μία πολιτική η οποία διατρανώνοντας την θέση της, θέτοντας ως επίκεντρο ανάπτυξης τον ανθρώπινο παράγοντα, διαμόρφωσε κατάλληλο πλαίσιο δράσης επιτρέποντας την οικονομία να απλωθεί δίχως περιορισμούς ενώ παράλληλα ο χώρος της εργασίας ενώνονταν υπό την σκέπη πολιτειακών συνδικαλιστικών συμβουλίων τα οποία ήταν επιφορτισμένα με την εξασφάλιση και διατήρηση της ταξικής ειρήνης και συνεργασίας. Η πολιτεία της Μασαχουσέτης, κατά την δεύτερη ανανεωμένη θητεία του Alan Baker, ανέπτυξε και εφάρμοσε ένα υπέρ του δέοντος αναπτυξιακό πλάνο στο οποίο, μεταξύ άλλων, δικαίωμα συμμετοχής στην επεξεργασία σχεδίων και τη λήψη αποφάσεων απολάμβαναν και εκπρόσωποι των αγροτών ρυθμίζοντας η πολιτεία, με αυτό τον τρόπο, τη σχέση των τελευταίων με τοπικούς φορείς αγοράς και διανομής του επεξεργασμένου προϊόντος. Μία αλληλεγγύη πολλαπλών επιπέδων αντηχούσε στον καθημερινό βίο της πολιτείας έχοντας ως στυλοβάτες το τοπικό δικαστικό σώμα και τις αστυνομικές αρχές τα οποία επενέβαιναν προληπτικά απομακρύνοντας οτιδήποτε θα έθετε εμπόδια στην αναπτυξιακή πορεία του τόπου.

Πράγματι, οι πρώτοι μήνες εκλογής του Alan Baker υπήρξαν εφιαλτικοί. Οι δημοτικές υπηρεσίες απεργούσαν αιτούμενες παραχωρήσεις και ενίσχυση των πλεονεκτημάτων που απέρρεαν από το ρόλο τους στη δημόσια ζωή όντας επιφορτισμένοι με την αποτελεσματική διαχείριση της καθημερινότητας των πολιτών. Οι ιδιωτικοί φορείς απ' την πλευρά τους στάθηκαν επικριτικοί προτού

και στεγνώσει το μελάνι στην τελετή παράδοσης-παραλαβής από την απερχόμενη δημοτική αρχή. Δεν είχαν λησμονήσει τη στάση του μέχρι πρότινος επιφανούς νομικού στις ανταγωνιστικές κινητοποιήσεις πολυεθνικών εταιριών που έθιγαν ζωτικά τους συμφέροντα ζημιώνοντας τους δεκάδες εκατομμύρια δολάρια. Από τα πρώτα χρόνια κατά τα οποία ο Jeremy McParson, βαρόνος των μέσων ενημέρωσης της Μασαχουσέτης και ένας εκ των τριών πυλώνων σε ομοσπονδιακό επίπεδο, ανέθεσε το χαρτοφυλάκιο νομικής εκπροσώπησης των εταιριών του στον Alan Baker, εκείνος διέγραψε αλματώδη πορεία στις υψηλές προσδοκίες και τις απαιτητικές υποχρεώσεις. Η

ακόθοδος του στον πολιτικό στίβο και η διεκδίκηση της θέσης του κυβερνήτη της πολιτείας αναμενόμενη. Παρά τις επικρίσεις και τα σκάνδαλα που ξέσπασαν πλήττοντας τον κύρος της υποψηφιότητας, εξέθεσε τις απόψεις του για την αναγκαιότητα μετασχηματισμού της οικονομικής και κοινωνικής δομής της πολιτείας προκειμένου να εξέλθει από το τέλμα στο οποίο είχε περιέλθει. Τα χρόνια υπηρεσίας στις εταιρίες του Jeremy McParson υπήρξαν άκρως ευεργετικά. Ο κατάλογος επιτυχιών στα δικαστικά χρονικά της πολιτείας επέτρεψε όπως αναπτύξει ένα εκτεταμένο δίκτυο επαφών στα υψηλά κλιμάκια της διοίκησης και των επιχειρηματιών ομίλων. Γνωριμίες και συνεργασίες παντός τύπου κατεγράφησαν στο ενεργητικό του. Το όνομά του προωθούνταν στα ανώτερα τμήματα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης.

Ήτο συνειδητή απόφαση να εμπλακεί με την πολιτική σκακιέρα. Κατά την πρώτη περίοδο θητείας στο Δημαρχείο της Μασσαχουσέτης τοποθέτησε υμετέρους σε νευραλγικά σημεία, αφού πρώτα προχώρησε σε αθρόα απόλυση υπαλλήλων. Σύναψε οικονομικές συμφωνίες με

Σοφία Σικελίδα κολοσσούς στο χώρο των κατασκευών επιτρέποντας την τοπική οικονομία να προβάλλει τη νομιμότητα στα όρια της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Ο Τύπος σύρθηκε πίσω του

κατασιευάζοντας τεχνηέντως ένα αυστηρό δίκτυο ενημερώσεων, ελέγχοντας εξολοκλήρου την ημερήσια κυκλοφορία των εφημερίδων και την πλειοψηφία των Μέσων στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Εξάλλου, η επιβίωση των τελευταίων εξαρτιόταν πάραυτα από τις χορηγίες των εταιριών στις οποίες ο ίδιος ήτο βασικός μέτοχος. Εξίσου, η ακροαματικότητα κρέμονταν στις αποκλειστικές ειδήσεις τις οποίες φρόντιζε επιμελώς να διασπείρει εμπιστευτικά τότε στο ένα και τότε στο άλλο άκρο της τραπέζης. Όλοι μιλούσαν για το θαύμα του αιώνα.

Δεν έλειπαν οι αναφορές που εγκωμιάζαν στις ΗΠΑ το παράδειγμα της Μασαχουσέτης και προσωπικά του Alan Baker. Χαμηλή φορολογία στις επιχειρήσεις, υψηλές αμοιβές στο ειδικευμένο εργατικό προσωπικό και φροντίδα προσαυξήσεων στο ανειδίκευτο, υπηρεσίες υψηλού επιπέδου με προσεγμένη ποιότητα ελέγχου κι ένα σύστημα διοίκησης άμεσης αποδοτικότητας συνέθεταν το κάδρο της νέας εποχής. Ήταν αναμενόμενο να μαγνητίσει τα βλέμματα ισχυρών οικονομικών και πολιτικών κύκλων σε πανεθνική κλίμακα. Τιμητικές διακρίσεις και αντίστοιχες βραβεύσεις προσέθεταν υπεραξία στις εντεινόμενες προσπάθειες για περαιτέρω ενίσχυση του εγχειρήματος. Στη βάση αυτού, νέος στόχος του πενταετούς σχεδιασμού ήταν να καταστεί η πολιτεία της Μασαχουσέτης πρώτη, εντός της ομοσπονδίας των ΗΠΑ, σε επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης. Παράλληλα, να αναπτύξει εξαγωγικό εμπόριο τεχνολογίας και διατροφικών βρεφικών προϊόντων στην Ευρώπη. Προς ενίσχυση της προοπτικής αυτής αναδυόμενες οικονομίες, ανά τον κόσμο, έστρεφαν το ενδιαφέρον τους στη γωνιά αυτή του αμερικανικού ονείρου.

Η εντατική καλλιέργεια των γαιών, η μαζική παραγωγή διατροφικών σκευασμάτων με την συνακόλουθη προετοιμασία των οικόσιτων βοοειδών όπως ανταποκριθούν στους υψηλούς αριθμούς προσδοκιών, προσέλυε ολοένα επενδυτικά κεφάλαια. Ημερησίως ελάμβανε χώρα σύσκεψη των συμβαλλόμενων μερών στις οποίες εκθέτονταν η πορεία της παραγωγής και εξετάζονταν το επίπεδο των συνεργασιών. Δημόσιος και ιδιωτικός τομέας σε αγκαστή συνεργασία. Οι μαθηματικοί δείκτες υιοθετούσαν την ανιούσα και τα δολάρια, που αφειδώς ξελόγιαζαν τα ταμεία της πολιτείας, πολλαπλασιαζαν τις φιλοδοξίες του κυβερνήτη Ala Baker.

Στη γενική συνέλευση της πολιτείας, η οποία καθιερώθηκε με δική του πρωτοβουλία, μεταξύ δημοτικών αρχών, ιδιωτικών επιχειρήσεων και επαγγελματιών, ανέπτυξε λεπτομερώς τις θέσεις του αφού πρωτίστως συνεχάρη συνολικά τους συνεργαζόμενους φορείς για τα θετικά αποτελέσματα στον ετήσιο κύκλο εργασιών. Τον υποδέχτηκαν με παρατεταμένα χειροκροτήματα και επευφημίες.

«Αξιότιμοι συνεργάτες και φίλοι, δεν θα μακρυγορήσω. Εξάλλου, οι προκληθέντες ομιλητές ανέπτυξαν με τον πλέον εποικοδομητικό και εμπεριστατωμένο τρόπο τους δείκτες παραγωγικότητας και συλλογικής προσφοράς στον προϋπολογισμό της πολιτείας μας, συνεισφορά η οποία αποτυπώνεται στους ανεξάρτητους οίκους αξιολόγησης της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και των αντίστοιχων υπουργείων. Κυρίες και κύριοι, η πολιτεία της Μασαχουσέτης τείνει να μετατραπεί σε πυλώνα καιρίας οικονομικής σημασίας και εύρυθμης λειτουργίας. Αποτελούμε πρότυπο των ΗΠΑ και συν τω χρόνω τα βλέμματα όλων θα αγκαλιάσουν αποκλειστικά το «θαύμα» το οποίο επιτελούμε. Με αυτό τον τίτλο, του «θαύματος», εγκαινιάζουμε την καμπάνια του πενταετούς πλάνου στη νέα μας θητεία. Έχουμε επεξεργαστεί από κοινού με συμβούλους και συνεργάτες ένα εκτενές σχέδιο επεκτατικής πολιτικής το οποίο αποβλέπει στην περαιτέρω αύξηση της δωδεκάμηνης παραγωγής σε όλους τους κλάδους αυτής, τόσο στον ιδιωτικό τομέα όσο και στις επιχειρήσεις που υπόκεινται στον διοικητικό έλεγχο της πολιτείας. Στις μεν πρώτες θα διατεθούν επιπλέον κονδύλια προς ενίσχυση όπως βελτιώσουν την ποιότητα αλλά και την ποσότητα του εξαγωγίμου προϊόντος σε σύντομο χρονικό διάστημα. Κυρίως στην ποσότητα, αγαπητοί μου, οφείλουμε να στρέψουμε, αποφασιστικά, την στόχευση μας. Εκεί βρίσκεται το κλειδί για την εκτόξευση των πωλήσεων και τον πολλαπλασιασμό των κερδών. Όσον αφορά τις μονάδες παραγωγής οι οποίες εντάσσονται στις δημοτικές επιχειρήσεις, εξίσου αναμένεται αύξηση των ωρών εργασίας και επιτάχυνση των ρυθμών αυτής ώστε να επικυρωθούν εν τοις πράγμασι οι αυξητικές διαστάσεις της πολιτικής μας»

Ο Alan Baker συνέχιζε την ομιλία του η οποία συχνά διακόπτονταν από αλαλαγμούς των ακροατών οι οποίοι μεθούσαν σε κάθε του λέξη σε κάθε ενέργεια των θεατρικών κινήσεων του σώματός του. Σύσσωμη η πολιτεία ήταν έτοιμη να αποδεχτεί τους σχεδιασμούς με φόντο την αλματώδη αύξηση των κερδών και την βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών της, πεπεισμένη πως τα παραγόμενα προϊόντα σύντομα θα κατέλυζαν, απ' άκρη σ' άκρη, όχι μόνο την αγορά των ΗΠΑ αλλά και τις αντίστοιχες αγορές της Ευρώπης. Ήδη, πανεπιστήμια και οικονομικοί φορείς της γηραιάς ηπείρου ανέπτυσσαν επικοινωνιακούς διαύλους ενώ κατάρτιζαν και πλάνα συνεργασίας προτείνοντας ευνοϊκούς όρους για την αποδοχή των. Ελέγχοντας εντέχνως την κοινή γνώμη, με τον Τύπο και τα ΜΜΕ να εξάγουν το θεάρεστο έργο και τους οικονομικούς δείκτες να ανταγωνίζονται τους ομοσπονδιακούς, επιμελήθηκε κάθε λεπτομέρεια του

πολυδαίδαλου μηχανισμού στον οποίο επένδυε, άνευ προβολή τους στον Τύπο. Επρόκειτο για θέμα που την ημερήσια διαδρομή τοποθέτησης φρέσκου προϊόντος ορίων, χρήμα και χρόνο. Ο παραγωγικός πυρετός, το άπτονταν της δημοσίας υγείας. Ήταν αδύνατο να ελεγχθεί, στα ράφια των αγορών. Η πολιτεία, εξάλλου, είχε μοντέλο εντατικοποίησης της νέας χιλιετίας, το δόγμα του απ’ τα κέντρα διανομής των ειδήσεων, η πρόσληψη του συναποφασίζει για την βιομηχανική αξία των προϊόντων αμερικανικού ονείρου και το πρότυπο της πολιτείας είχαν κοινού. Ο Alan Baker προέβη σε διάγγελμα. Επιχείρησε φροντίδας και διατροφής των νεογνών. Ο φυσικός, δια του τεθεί αρμονικά σε πλήρη εφαρμογή. Οι πρώτοι μήνες να κατευνάσει τους διάσπαρτους φόβους της κοινής στήθους, θηλασμός θεωρήθηκε πεπαλαιωμένη μέθοδος. Οι υπήρξαν ενδεικτικοί του παροξυσμού των επιπέδων γνώμης, ενημερώνοντας για τις έρευνες των αρχών εκσυγχρονισμένες μέθοδοι με σφραγίδα εμπορίου ευημερίας. προκειμένου να εντοπισθεί και να αντιμετωπιστεί η αιτία προβάλλονταν ως οι πλέον κατάλληλες για την ενίσχυση

Τις πρωτόγνωρες καταστάσεις ήρθαν να επισκιάσουν δύο της θανατηφόρου πανδημίας στα ζώα. Έσπευσε να του ανοσοποιητικού συστήματος παιδιών και μητέρων. Μία κρούσματα αιφνίδιων θανάτων σε βοοειδή. Συγκεκριμένα, διακρίνει τους θανάτους των βρεφών από τους αντίστοιχους εξέλιξη με την ασφάλεια των εγγυήσεων του ιατρικού εταιρία παραγωγής γάλακτος με μακροχρόνια παρουσία των βοοειδών.

στην αλυσίδα προσφοράς γαλακτοκομικών προϊόντων στην Ο ιδιοκτήτης της MDN κάλεσε στο γραφείο του πανεπιστημίων. Κλινικές μελέτες επιβεβαίωναν τα αγορά της Μασαχουσέτης, ενημέρωσε εμπιστευτικά τον σύσκεψη δημοσιογράφων και συντακτών. Στο τέλος αυτής πορίσματα των ειδικών. Η διαφήμιση των ευεργετημάτων κυβερνήτη για το γεγονός, καθησυχάζοντας τον, ωστόσο, ζήτησε από τον William Blake να παραμείνει στο χώρο. ξεχύθηκε και εκτός των συνόρων της Μασαχουσέτης. Η λαμβάνοντας ως δεδομένο την μεγάλη ηλικία των Ήθελα να του μιλήσει προσωπικώς.

θηλαστικών. Σε μία κίνηση εντυπωσιασμού αλλά και «Άκουσε με, William Blake. Εδώ μυρίζομαι βρωμιά και το μηχανές εντατικοποίησαν τη λειτουργία τους όπως ουσιαστικής κάλυψης των εξελίξεων, ο Alan Baker έσπευσε ένστικτό μου δεν λαθεύει. Κάτι επικίνδυνο μαγειρεύεται ανταποκριθούν στις απαιτήσεις. Τόνοι ορμονών να διαφημίσει στα ΜΜΕ την πρόθεσή του όπως στις αίθουσες του δημοκρατικού μεγάρου. Έχω εμβολιάζονταν στους αδένες των θηλαστικών. Ο William χρηματοδοτήσει από τα κοινοτικά ταμεία την επέκταση πληροφορίες πως ήδη από την περασμένη εβδομάδα Blake δεν έχασε την ευκαιρία. Με τη φωτογραφική του νέων μονάδων εκτροφής βοοειδών της εταιρίας Animalia συνέρχονται σε αλληπάλληλες συσκέψεις στελέχη της μηχανή απathanάτισε τα δεδομένα καρέ καρέ. Το σύνολο Taurus, ως επιστέγασμα των προσπαθειών της προς τοπικής κυβέρνησης και εκπρόσωποι των επιχειρηματικών του υλικού αποτελούσε την κορυφή σε ένα παγόβουνο επίτευξη των αναμενόμενων στόχων. Διθυραμβικά υπήρξαν ομίλων. Δεν έχουμε πρόσβαση στα όσα συζητούνται. Οι πυραμιδωτών λεπτομερειών που συχνά συσκοτιζόνταν πίσω τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων με τα υπόλοιπα Μέσα δημοσιεύσεις στον Τύπο είναι κατασκευασμένες. από τις σφραγίδες επίσημων οργάνων, τόσο των Ενημέρωσης να ανταγωνίζονται ποιο θα υποστηρίξει με Μεροληπτούν υπέρ του κυβερνήτη προβάλλοντας πολιτειακών όσο και των ομοσπονδιακών αρχών. Σταδιακά ζήλο τα επιτεύγματα της κυβερνητικής πολιτικής. Σιωπηρή οτιδήποτε θα διατηρήσει ανέραια τη θέση του. Οτιδήποτε απομακρύνθηκε από το σημείο. Μαύροι καπνοί στήριξη απ’ την αντιπολίτευση. δεν θα σπείρει τον πανικό»

Στο κάδρο των μαριονεττών η τοπική εφημερίδα Ο William Blake κοιτούσε προσηλωμένος τα χείλη του. Ενώ ο αριθμός θανάτων σε βοοειδή αυξάνονταν με Massachusetts Daily News (MDN) εξέλειπε. Όντας Οι εικόνες απελευθερώνονταν στη φαντασία. Πίστευε ιλιγγιώδη ρυθμό οι αρχές του τόπου επιχειρούσαν με κάθε προσκολλημένη στο καθεστώς της προ-κυβερνητικής ακράδαντα πως πίσω από τα γεγονότα κρύβονταν ευκαιρία τρόπο να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις. Μία εκστρατεία αλλαγής είχε παρέλθει σε μαρασμό βλέποντας καθημερινά ζωής για τον ίδιο. Όσο τα λόγια του Alan Smith ρίζωναν ενάντια στη δυσφήμιση του οικονομικού μοντέλου και τα φύλλα της να κατακυλούν και το αναγνωστικό κοινό, αποφασιστικά στη σκέψη του ένα κύμα αποφασιστικότητας παράλληλης στήριξης της καινοτόμου παραγωγής έλαβε δέσμιο των κυριαρχικών αφηγήσεων, να συρρικνώνεται. εγκαταστάθηκε ανυπόμονο στους μύες του σώματος.

Ούτε οι, επιβεβλημένες, αλλαγές στο διοικητικό και «Τι ζητάτε από μένα;» ρώτησε με το άγχος των στιγμών δημοσιογραφικό προσωπικό επέφερε αέρα ανανέωσης στη να κυριεύει τον γλωσσικό κάλυκα.

θεματολογία και τις ανταποκρίσεις. Εξάλλου, οι στήλες της «Εάν απευθυνθούμε στους επίσημους φορείς είναι βέβαιο καθημερινής ειδησεογραφίας ήταν κατευθυνόμενες. πως θα σε αποπέμψουν κακήν κακώς. Θα αναλάβεις Εντεταλμένοι σύμβουλοι υπό την καθοδήγηση του Alan αποκλειστικά την έρευνα στα αθέατα πρόσωπα των Baker όριζαν τι θα δημοσιεύονταν, σε ποιο απ’ τα επιχειρήσεων και των μονάδων παραγωγής. Σε όσα η διαχειριζόμενα Μέσα, αναζητώντας κάθε φορά τον εργατική αριστοκρατία αποστρέφεται με τα βδελυγμίας ενδεδειγμένο χρόνο. Στις τάξεις της MDN εντάχθηκε ο όντας σφηνωμένη στον κόλπο των εργοδοτών. Παρά τη νεαρός ρεπόρτερ William Blake. Με αξιόλογες συστάσεις λάμψη των διακηρύξεων, τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα από το τμήμα σπουδών αναζητούσε τη γη επαγγελματικής δεν έχουν γλείφει ίχνος καρποφόρων αριθμών ευημερίας. επαγγελίας στην πολιτεία της Μασαχουσέτης με τους Με τους κατάλληλους χειρισμούς θα ξεκλειδώσουν καλπάζοντες ρυθμούς ανάπτυξης. Εξ αρχής, ωστόσο, οτιδήποτε γνωρίζουν. Εγώ με τη σειρά μου θα στραφώ σε αναγκάστηκε να προσαρμόσει τις υψηλές του βλέψεις σε γνώριμες πηγές. Θα ζητήσω ακρόαση από τον κυβερνήτη» άρθρα και έρευνες δευτερευούσης σημασίας καθώς Ο William Blake δεν έδωσε την πρόπουσα σημασία στα αναμασούσε τα περισσεύματα των κυρίαρχων ειδήσεων. κρυφά φύλλα της τράπουλας που ανοίγονταν ενώπιον του. Κινούνταν, άνευ γνωριμιών και με τα στόματα επιμελώς Φουσκωμένος με αίσθημα ευθύνης συντόνισε τα σφαλισμένα, σε αχαρτογράφητα νερά. Η συνεργασία του εγκεφαλικά του μέλη προκειμένου να οργανώσει το με τον ιδιοκτήτη Alan Smith υπήρξε υποδειγματική. Ο πρόγραμμα ερεύνης που θα ακολουθούσε. Αρχής τελευταίος ανέλαβε, μετά τις διοικητικές, και διευθυντικές γενομένης από την κτηνοτροφική φάρμα του Andrew αρμοδιότητες στο ειδησεογραφικό συγκρότημα Bruce στην οποία καταγράφηκαν οι πρώτοι θάνατοι. Με απηυδισμένος από τα αλληπάλληλα ραπίσματα των σύμμαχο τη φωτογραφική μηχανή και μία πολιτεία στον τελευταίων ετών. Με τα δάνεια των τραpezών υπό κλίβανο, καθώς ελήφθησαν προληπτικά μέτρα υπό το φόβο ασφυκτικό έλεγχο και την πίεση των μηνιαίων ενός μεταδοτικού ιού, κίνησε για το πρώτο σημείο έρευνας υποχρεώσεων να διογκώνεται το τέλος της ιστορικής είκοσι χιλιόμετρα δυτικά της πολιτείας. Η ταυτότητά του εφημερίδας έμοιαζε προ των πυλών. Ένα αόρατο δίχτυ δεν ήταν αρκietà όπως σπάσει το τοίχος σιωπής που είχε προστασίας κάλυπτε τρέχουσες και μακροχρόνιες ανάγκες επιβληθεί. Οι θύρες της φάρμας ερμητικά κλειστές. Στις επιβίωσης. αλληπάλληλες κρούσεις δεν απάντησε κανείς. Μόνο ένας

Έως ότου δηλώθηκε ο θάνατος δύο βρεφών. Πράγματι, μεσήλικας σχεδόν βαριεστημένα προσέγγισε το μέρος του. οι εγκυμονούσες γυναίκες της πολιτείας εντάσσονταν σε «Είμαι δημοσιογράφος» είπε και προέταξε το συγκεκριμένο πρόγραμμα φροντίδας με τη συνεργασία διαπιστευτήριο «πρέπει να μιλήσω στον υπεύθυνο της ιδιωτικών μαιευτηρίων, ιατρικού συμβουλίου και επιχείρησης»

διατροφικών μονάδων. Υπό την επίβλεψή των Ο μεσήλικας, με τα λευκά τριχωτά χνούδια απλωμένα αναλαμβάνονταν η συνολική πρόνοια κύησης μέχρι το στην κεφαλή, παρέμενε διστακτικός. Με νωχελικές κινήσεις τελικό στάδιο αυτής. Χορηγούνταν επεξεργασμένες τροφές τον πλησίασε αριετά.

και συμπληρώματα ενώ ακολουθούνταν, προσαρμοσμένο «Άκου, νεαρέ. Εδώ δεν έχει να συλλέξεις πληροφορίες. στην κάθε περίπτωση, αυστηρό πρόγραμμα ελέγχου της Τράβα το δρόμο σου» είπε και με αποφασιστικό βήμα εξέλιξης των πραγμάτων. Οι πρώτες ενέργειες στράφηκαν ξεμάκρυνε.

στον επανέλεγχο του οικογενειακού ιστορικού της εγκύου. Ο William Blake κοιτούσε παραξενεμένος το χώρο.

Τα αποτελέσματα υπήρξαν αρνητικά. Σε κανένα σημείο Προτού αποφασίσει την άκαρπη παρουσία του ένα σύννεφο των ψηλαφήσεων του παρελθόντος δεν παρουσιάζονταν δυσοσμίας πιρούνιασε τα ρουθούνια. Ακολούθησε τη προβληματική καταγραφή ικανή να στοχοποιήσει την μυρουδιά που ρουφούσε το βλεννογόνο. Ενώπιων του ευθύνη για τον αιφνίδιο θάνατο των βρεφών. Εξετάστηκαν ανοίγονταν μία σύντομη διαδρομή. Οδηγήθηκε πίσω οι υπεύθυνοι, για την περίπτωση των εγκύων, ιατροί καθώς ακριβώς απ’ την περιφραγμένη μονάδα. Ένα φέρετρο και η συνολική πορεία έως την ημέρα του τοκετού. σιών εξελίχθηκε στα τρεμάμενα του βλέφαρα. Ένας

Σπασμωδικές ενέργειες οικονομικής αποζημίωσης άνευ καιόμενος λάκκος, εν πλήρει λειτουργία, εκτελούσε το δικαστικών αποφάσεων και κατηγοριών κάλυψαν τις μακάβριο έργο της καύσης νεκρών ζώων. Μία ομάδα κραυγές πόνου και οδύνης. Οι συσκέψεις που ακολούθησαν εργατών γης επέβλεπε την διαδικασία. Λίγα μέτρα πιο κει η

στο γραφείο του κυβερνήτη δεν επέδρασαν στην βιομηχανική μονάδα συσκευασίας κατεργασμένου καταπράυνση των αμφιβολιών. Οι ανησυχίες εντάθηκαν γάλακτος χημικής επεξεργασίας συνέχιζε ακάθεκτη την

όταν τα κρούσματα θανάτου στις κτηνοτροφικές μονάδες εργασία της. Οι πλατφόρμες, μηχανοκίνητα οχήματα διαδόθηκαν σε μορφή πανδημίας. Ήταν θέμα χρόνου η διανομής, προετοιμάζονταν προκειμένου να εκπληρώσουν

ανήμπορα να ελέγξουν τη διακίνηση των πληροφοριών καθώς η προφορική, από στόμα σε στόμα, μετάδοση ειδήσεων, αναμεμειγμένης αλήθειας και ψεύδους, θρυμμάτιζε τον γυάλινο κόσμο του Alan Baker. Σταδιακά, άρχισαν να εμφανίζονται δειλά δειλά οι πρώτες επιφυλάξεις ως προς τους χειρισμούς του κυβερνήτη έως και επικριτικά σχόλια για τη μανία επίτευξης αριθμητικών πλεονεκτημάτων και την συσσώρευση κερδών παραμελώντας την τήρηση των απαραίτητων μέτρων προστασίας. Οι δικλίδες ασφαλείας τις οποίες αντέτασσαν οι επίσημες αρχές δεν ανταποκρίνονταν στο αίτημα για διαλεύκανση της υπόθεσης. Σήμανε η ώρα της αντιπολίτευσης. Μέχρι τη στιγμή εκείνη, δέχονταν παθητικά τις εξελίξεις αποδεχόμενη αμέτοχη τα ραπίσματα του κυβερνώντος σχηματισμού. Δίχως ένα πειστικό εναλλακτικό σχέδιο διαχείρισης των πραγμάτων ικανό να ανταγωνιστεί τους κερδοφόρους πόθους του Alan Baker είχε αφομοιωθεί στα έδρανα όντας παρατηρητής. Τώρα, η ευκαιρία έκρουε τον κώδωνα αφύπνισης.

Ωστόσο, ενώ όλοι ανέμεναν δυναμική κίνηση εις μέρους της, η αντιπολίτευση σώπαινε ενοχικά. Εξαγγέλθηκαν ενέργειες σχετιζόμενες με το νομικό οπλοστάσιο της πολιτείας η ενεργοποίηση του οπίου θα έπληττε το κύρος του κυβερνήτη. Προτού αφεθούν οι εξαγγελίες στην τύχη

τους προέβησαν σε μία τυπική διεκδίκηση δικαιοσύνης. Ο William Blake δίστασε. Ένας αδυσώπητος πόλεμος «Είσαι δημοσιογράφος της MDN. Είμαι καθημερινός Κατέθεσαν μηνυτήρια αναφορά κατά παντός υπευθύνου για είχε ξεσπάσει στην αθέατη όψη της συνείδησης του. Οι αναγνώστης των εντύπων. Γνωρίζω την κάθε πένα από τους θανάτους των νεογέννητων. Μία διαδικασία η οποία παλλόμενες σταγόνες οξυγόνου συστέλλονταν και χιλιόμετρα μακριά» σύντομα θα ενταφιάζονταν μαζί με το χώμα στα φέρετρα διαστέλλονταν στα τοιχώματα των πνευμόνων. Τα μηνίγγια Ο νεαρός ένωσε τη στοματική του κοιλότητα να των κηδειών. Τα πυρά τους από τις στήλες των εφημερίδων φούσκωναν απειλητικά έτοιμα να εκραγούν. Οι καρδιακοί μουδιάζει. Με κόπο είχε καταφέρει α συνέλθει από τα στράφηκαν εναντίον των επιχειρηματικών ομίλων και των παλμοί πλημμύρισαν από εκατονταπλάσιες κηλίδες χτυπήματα των εργατών και πριν καλά καλά ορθοποδήσει εναγώνιων προσπαθειών όπως επιτύχουν υψηλά ποσοστά αίματος. Στη σκέψη του είχε ηττηθεί. Έμοιαζε δεμένος στη λογική συνέχεια των αρμών της σκέψης, αιφνιδιάστηκε. παραγωγής μηδενίζοντας το χρόνο. Πυρά, άσφαιρα. Το πισθάγκωνα με τις ηθικές απολήξεις του ρόλου να «Εσείς ποιος είστε;» ψέλλισε συνεσταλμένα. οικοδόμημα δεν συγκινήθηκε από τις αγαθές προθέσεις. Η καθρεφτίζονται επιδέξια στον κομπορμισμό των ιθυνόντων. «Barry Nicholson» απάντησε, αφήνοντας το βλέμμα να στροφή προς τις ομοσπονδιακές αρχές για την Από το μυαλό του διάβηκαν, σαν σε κινηματογραφική περιπέσει πάνω του επιδεικτικά. διευκόλυνση της έρευνας θεωρήθηκε πρόταση άνευ ταινία, τα γεγονότα των οποίων υπήρξε αυτόπτης Barry Nicholson, ένα όνομα το οποίο κατάρρεχε τα περιεχομένου καθώς ήταν τοις πάσι γνωστό πως η μάρτυρας. Μετά τις αγροτικές φάρμες και τις βιομηχανικές σπλάχνα της Μασαχουσέτης για χρόνια. Όταν κανείς νομοθετική διαδικασία της πολιτείας δεν επέτρεπε την μονάδες, απ’ τις οποίες συνέλεξε πλούσιο υλικό παράνομων εγκαθίστανται στην πολιτεία το πρώτο πράγμα για το παράκαμψη των τοπικών διαδικασιών, προτού η υπόθεση εργασιών, παρουσιάστηκε στο εργατικό κέντρο της οποίο ενημερώνεται σχετικά με το ποιόν της είναι, από τη μεταφερθεί σε ανώτερο επίπεδο και εφόσον συνέτρεχαν οι πολιτείας. Λάμβανε χώρα έκτακτη συνεδρίαση της μία πλευρά το θαυματοποιό μοντέλο το οποίο επιτελείται απαραίτητες προϋποθέσεις. Η γνωστοποίηση προθέσεων, διοικούσας επιτροπής με την παρουσία των εγγεγραμμένων με την καθοδήγηση του Alan Baker και από την άλλη εν τέλει, κατέληξε στην φυσική της ροή την σκακιέρα της μελών, ειδικευμένων και ανειδίκευτων εργατών, πλευρά η αποφυγή οποιονδήποτε συναλλαγών με πολιτικής επιστήμης, με σκοπό την ανατροπή του κατακλύζοντας την κεντρική αίθουσα. Το λόγο έλαβε ο συγκεκριμένα πρόσωπα, μεταξύ των οποίων και του ιδίου. κυβερνήτη. Τα MME, άμεσα ελεγχόμενα από τον πρόεδρος, εκλεγμένος για τέταρτη διαδοχική θητεία. Δίχως περιττές εξηγήσεις και λεπτομέρειες. Η κατάσταση τελευταίο και με φόντο την υπονόμηση της «Συνάδελφοι, θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος. Υπήρξα θύμιζε υποβόσκουσα εκρηκτική ύλη σε κάθε απόπειρα πρωτοκαθεδρίας τους, στρατεύτηκαν μαζίκά στην πρόεδρος του εργατικού κέντρου της Μασαχουσέτης αναφοράς. Ονόματα σε καραντίνα πρόληψης και οι υπερασπιστική γραμμή του ιδίου αποκλείοντας αρκετά χρόνια προτού ο Alan Baker αναλάβει τη συζητήσεις απαγορευμένη ζώνη για το πρόσφατο ολοκληρωτικά απ’ τις σελίδες και τα πάνελ συνομιλίας διαχείριση του τόπου. Ήταν χρόνια εξαθλίωσης, ανομίας παρελθόν. Μονάχα τα αρχεία της δημοτικής βιβλιοθήκης, φωνές που καταλόγιζαν ευθύνες τόσο στον κυβερνήτη και διοικητικής ασυδοσίας. Τα ημερομίσθια στο κατώτερο μέσα από σορούς έντυπου υλικού, ήταν σε θέση να προσωπικά όσο και στο οικονομικό μοντέλο επίπεδο, οι σχέσεις με τους εργοδότες σε μόνιμη ικανοποιήσουν την φλεγμονή περιέργειας. Έμεναν πνιγμένα εντατικοποιημένης παραγωγής. Με πηχυαίους τίτλους σε σύγκρουση. Η ανεργία κάλπαζε. Η πολιτεία φυτοζωούσε. στη σκόνη χρόνων.

ημερήσια βάση διέσπασαν τις αφηρημένες κατηγορίες Στην ετήσια έκθεση του Κογκρέσου φιγουράραμε στην σχηματίζοντας εντυώσεις. Ένας πόλεμος ανακοινώσεων προ-τελευταία θέση ανάπτυξης και προοπτικών. Η εκλογή «Αναρωτιέσαι για το όνομά μου, σωστά;» απευθύνθηκε ανάμεσα στον κυβερνητικό σχηματισμό και την του κυβερνήτη Alan Baker στο δημορχιακό μέγαρο στον William Blake.

αντιπολίτευση ξέσπασε ενώπιον της μουδιασμένης κοινής μετέβαλε ριζικά τα δεδομένα. Τα γνωρίζετε καθώς τα Σα να διάβαζε τη σκέψη του ανέπτυξε μονόλογο δίχως γνώμης. Ένας πόλεμος λέξεων και εικόνων δίχως βιώνετε. Είστε μάρτυρες της κολοσσιαίας αναδιοργάνωσης να επιζητά την ενεργό συμμετοχή του.

ουσιαστικό αντίκρισμα. Οι μεν κατηγορούσαν τους η οποία έχει συντελεστείς τον τόπο μας. Τα όσα, με «Υπήρξα στενός συνεργάτης και υπεύθυνος των αντιπάλους για έλλειψη στοιχειοθετημένης κατηγορίας. Οι δραματικό τόνο, εμφανίζονται το τελευταίο διάστημα μας οικονομικών στις επιχειρηματικές δραστηριότητες του δε κατηγορούσαν τους πρώτους για χάλκευση της επηρεάζουν άμεσα. Ως άνθρωποι και εργαζόμενοι που Alan Baker, πριν ακόμη λάβει το χρίσμα του κυβερνήτη. αλήθειας. Όση ώρα τα μελάνια απ’ τις πένες των πονάμε την πολιτεία μας και τους νοικοκυραίους της, Ήμουν λογιστής στο επάγγελμα. Γνώριζα εκ των έσω κάθε δημοσιογράφων φλέγονταν υποστηρίζοντας και θλιβόμαστε και θυμώνουμε για την ανευθυνότητα του βήμα. Κάθε σπιθαμή βρωμοδουλειάς και παρανομίας αντικρούοντας επιχειρήματα και κατηγορίες στον δημόσιο ορισμένων. Όμως, δεν πρέπει σε καμία των περιπτώσεων με την ανοχή των υψηλών του γνωριμιών. Δεξί του χέρι το λόγο, ο αριθμός των νεκρών ανέβαινε εξαντλητικά. Τα να αφεθούμε στην κυριαρχία του συναισθήματος οργής. νυν αφεντικό σου, ο εκδότης της MDN» επιστημονικά δεδομένα της μηχανοποιημένης διατροφής Είναι χρέος μας να στηρίζουμε τις αρχές στην διαλεύκανση Στο άκουσμα της τελευταίας πρότασης ο William Blake τέθηκαν στο στόχαστρο, με τους δείκτες της οικονομίας των αιτιών. Οι ευθύνες θα αναζητηθούν και θα αποδοθούν. εκτινάχθηκε από τη θέση του σύγκορμος. Τον χτύπησε για πρώτη φορά να καταγράφουν πώση.

Πρέπει όμως συλλογικά να προστατέψουμε τον κόπο και ηλεκτρικό ρεύμα.

Στον ορυμαγδό εξελίξεων ο Alan Smith ακολούθησε το αίμα που φύσσαμε όλα αυτά τα χρόνια. Μας «Ο Alan Smith; Συνεργάτης του κυβερνήτη;» σειρά επαφών και συναντήσεων με πρόσωπα υψηλά επιβουλεύονται. Επιδίδουν να πλήξουν τα όσα με θυσίες «Γνωρίζομαστε απ’ την καλή κι απ’ την ανάποδη με του ιστάμενα της πολιτικής και επιχειρηματικής κοινότητας. οικοδομήσαμε. Θα αφήσουμε τους επίδοξους λόγου του. Εξ αρχής αντιπάθησα τα χνώτα του. Δεν Ανάμεσα σε διασταυρούμενα πυρά, γέροντας ελαφρώς καιροσκοπούς να ανατρέψουν τις ζωές μας;» διαψεύστηκα» υπέρ της αντιπολίτευσης άνευ δεσμεύσεων δίχως να Με μία φωνή το πλήθος εργατών που μέχρι εκείνη τη «Τι συνέβη;» κακοιακρίζει τον Alan Baker, υπολογίζοντας τις στιγμή υπέμενε σγκαταβατικά τα χείλη του ομιλητή «Ο,τι κι αν ειπωθεί με την υπογραφή του ονόματός μου ο προοπτικές επιβίωσης του εκδοτικού του οργανισμού και αναφώνησε, ταράσσοντας το δάπεδο και τους κυβερνήτης φρόντισε και ενορχήστρωσε έναν ολόκληρο της μακρόχρονης διαδρομής στα δημόσια πράγματα του ασβεστωμένους τοίχους, «όχι!». μηχανισμό κατασυκοφάντησης εναντίον μου. Θα τόπου, στάθμιζε τις εξελίξεις ανά λεπτό της ώρας. «Σας καλώ συλλογικά να εκφράσουμε τη στήριξή μας στον διεκδικούσα βλέπεις από κοινού το προβάδισμα των Διαπίστωσε ότι το παρόν κατέφτανε με βραδείς ρυθμούς κυβερνήτη και να ζητήσουμε απ’ τις αρμόδιες αρχές όπως Δημοκρατικών στις εκλογές της πολιτείας. Ήμουν ο στο τέλμα. Ωστόσο, το αύριο δεν είχε ξημερώσει ακόμη επιληφθούν του θέματος και των αιτιών που θίγουν το εκλεκτός του κόμματος. Ο ίδιος θα απέσυρε την και η αβεβαιότητα τον εφοδιάζε με υψηλό αίσθημα κύρος της πολιτεία μας. Έχουμε χρέος να προστατεύσουμε υποψηφιότητά του. Άλλαξε γνώμη. Δίχως να προηγηθεί αυτοσυντήρησης. Ο William Blake εισήλθε στο γραφείο το μέλλον των παιδιών μας» ενημέρωση αθέτησε τις συμφωνίες κυριών. Η μέχρι τότε του βιαστικός με τον ιδρώτα να κρέμεται στο μέτωπο. Το Ο λόγος του προέδρου έσβησε σε κύματα επευφημιών πορεία του στα δικαστικά δρώμενα και η εκπροσώπηση φωτογραφικό υλικό το οποίο συνέλεξε από κτηνοτροφικές και χειροκροτημάτων. Ο William Blake παρατήρησε εις εξ επιχειρηματικών ομίλων του προσέδωσαν υπεραξία την φάρμες και βιομηχανικές μονάδες παραγωγής γάλακτος αυτών να φεύγει με το κεφάλι σκυφτό την ώρα κατά την οποία εκμεταλλεύτηκε με συμφωνίες κάτω από το τραπέζι. καθώς και τις συνομιλίες τις οποίες εξασφάλισε με οποία το πλήθος των παρευρισκομένων επιδοκίμαζε Εν μία νυκτί βρέθηκαν εκτός συνδυασμού του ανθρώπους της εργασίας, σχεδόν απόκληρους απ’ τις ρυθμικά το όνομα του κυβερνήτη. Μόλις έφτασε στην Δημοκρατικού κόμματος, σχεδόν εξόριστος, δίχως βιτρίνες των επευφημιών, του καλλιεργούσε την πεποίθηση είσοδο της αίθουσας με στεντόρεια φωνή αντίθετου αιτιολόγηση. Οι πόρτες έκλειναν η μία πίσω από την άλλη. πως τα δεδομένα θα προκαλούσαν πολιτικό σεισμό όχι κυματισμού άρχισε να φωνάζει με πρόσοψη την εξέδρα των Τα πισώπλατα μαχαυρώματα είχαν την τιμητική τους. Οι μόνο στην πολιτεία της Μασαχουσέτης αλλά και στις αντιπροσώπων και να αποκαλεί τον Alan Baler «ψεύτη» και απειλές σε ημερήσια διάταξη. Από το προβάδισμα των ΗΠΑ συνολικά. «απατεώνα». Ακολούθησαν σιγνές απείρου κάλους. Μία Δημοκρατικών βρέθηκαν να παρακαλώ για τη ζωή μου. «Είμαστε σε θέση να τα δημοσιεύσουμε αύριο κιόλας. Οι πλειάδα μεγάλωσμων ανδρών, με τα χτυπήματα να Ποτέ μου δεν κατανόησα τις αιτίες της αλλαγής. Τότε. εικόνες θα αποστομώσουν την θρασύτητα με την οποία διασκορπίζονται άνευ ορίων ανεξέλεγκτα, έπεσε πάνω του. Διότι πλέον διαπιστώνω πόσο εξόφθαλμα είχα αφεθεί στην απευθύνουν το λόγο ως δήθεν θιγμένοι» φώναζε με σταθερά Ο δημοσιογράφος έτρεξε να αποτρέψει το λιντσάρισμα εντιμότητά του»

υψηλό τόνο ο William Blake. απλώνοντας το σώμα του ως άμυνα. Έγινε και ο ίδιος «Και το αφεντικό μου;» αποδέκτης της εκδικητικής μανίας της εργατικής «Σε αυτή την περίπτωση ο νόμος κυριαρχίας ήταν διττός. τους δείκτες του ρολογιού κολλημένους σε ένα σταθερό αριστοκρατίας. Σύντομα, βρέθηκαν σμπαραλιασμένοι Ο Alan Smith επωάζονταν όπως αναλάβει την διαχείριση ρυθμό εναλλαγών διατήρησε το ύφος περισυλλογής έως εκτός του εργατικού κέντρου. Με αίματα στη μύτη και το ενός ομίλου ειδησεογραφικών πρακτορείων. Σύντομα, θα ότου άνοιξε τα χαρτιά του.

« Προς το παρόν θα τηρήσουμε σιγή ιχθύος. Αυτό το στα νεκρά αγγεία του δέρματος κατευθύνθηκαν στο ήταν νομικός σύμβουλος στις επιχειρήσεις του πατέρα του. υλικό θα μείνει επτασφράγιστο μυστικό. Θα το πλησιέστερο κατάσταση για τις πρώτες βοήθειες. Ο ξαφνικός θάνατος του τελευταίου άφηνε δυσαναπλήρωτο ανασύρουμε την κατάλληλη στιγμή. Έκανες καλή δουλειά Τα λεπτά βιαιότητας είχαν παρέλθει. Άφησαν τα σημάδια κενό στο χώρο της ενημέρωσης. Προιόλεσε, ωστόσο, μικρέ. Θέλω να ξεχάσεις την υπόθεση...» τους έντονα στις σχισμές των προσώπων. Έμεναν αμίλητοι αλυσιδωτές αντιδράσεις. Στην διαθήκη του άφηνε εξ

«Πώς;» έκανε απορημένος εκείνος μην κατανοώντας την επί μακρόν. Την αμηχανία διέκοψε ο άγνωστος άνδρας. ολοκλήρου τη διαχείριση των επιχειρήσεων στα χέρια του

«Εδώ κρινόμαστε όλοι!» ανταπάντησε δίχως να τον σωστά; Τους γνωρίζω όλους έναν προς έναν

«Μα, μετράμε νεκρούς για δεύτερη εβδομάδα και...» Ο William Blake έμεινε εμβρόντητος. Προτού προλάβει πλειοψηφικό μετοχικό πακέτο της MDN. Για φαντάσου, από έντεκα εφημερίδες πανομοσπονδιακής εμβέλειας, έξι

«Μείνε μακριά από την υπόθεση. Και τώρα, παρέδωσε μου

το υλικό σου» είπε επιτακτικά.

ραδιοφωνικούς σταθμούς άλλα τόσα τηλεοπτικά δίκτυα και

ανυπολόγιστα εκατομμύρια σε τραπεζικές θυρίδες, του

κληροδοτεί μία τοπική εφημερίδα. Η σύγκρουση τις υποδρομίες του ερχόμενου Σαββάτου» του είπε M2

οδηγήθηκε στις δικαστικές αίθουσες. Αποδείχτηκε μάταιη αστειευόμενος καθώς έφευγε από το γραφείο. Δεν χάθηκε τίποτα...

η απόπειρα προσβολής της διαθήκης. Με εξουδετερωμένο Το όνομα του Alan Smith εμφανίζονταν σε συμφωνίες M1

τον Alan Smith στράφηκε εναντίον μου. Τον βοήθησα εκατομμυρίων και συμβόλαια με εταιρίες παραγωγής *(δείχνοντας)*

στην διαπάλη που ξέσπασε. Δεν υποφιαζόμουν τον τυφώνα γάλακτος της πολιτείας, οι οποίες με τη σειρά τους Δεν τη βλέπεις στα κύματα; Χάθηκε...

που θέριζα στον κόρφο μου. Εκκίνησα πύρινο αγώνα να προμηθεύονταν την πρώτη ύλη από τις αντίστοιχες M2

αποκαλύψω το πραγματικό του πρόσωπο. Ωστόσο, τα κτηνοτροφικές μονάδες του Alan Baker. Συνδιαλλαγές υπό Όλα θα πάνε καλά.

πειθήνια MME κατασκεύασαν εναντίον μου την εικόνα του τα φώτα της δικαιοσύνης και μία εμπλοκή δημόσιων M1

ευνουχισμένου ψυχοπαθούς. Βρέθηκα με έναν ολάκερο παραγόντων άνευ προηγούμενου. Βίωνε τον εσωτερικό του Ρε, είσαι τρελός;

κόσμο μηνύσεων και εξωδίκων. Τουλάχιστον, απέτρεφα κόσμο σε αποσύνθεση. Ο ιδρώτας του μετώπου κατέκλυσε Δεν μπορούμε να κουνηθούμε από

την φυσική μου εξόντωση. Έχω στα χέρια μου αντίγραφα, κάθε γωνιά του προσώπου. Η γλώσσα είχε αφυδατωθεί. εδώ...

όσα κατάφερα να περισώσω από την ληστρική τους μανία, Ένα πηχτό στρώμα σάλιου εγκοιλώθηκε το στόμα. Η Θα μας καταπιεί η θάλασσα...

με τις αλχημείες και τα παράγωγα του οικονομικού ενέργεια των πρώτων ωρών παρέδωσε το πνεύμα της στην M2

θαύματος της Μασαχουσέτης επί θητείας Alan Baker. απάθεια. Ο υπεύθυνος του τυπογραφείου εισήλθε Θα κάνουμε τα σώματά μας σχέδια

Είχα παραδώσει στις εισαγγελικές αρχές τα πρότυπα. Αντ’ μανιασμένος.

αυτού έλαβα πρόστιμα για την δημόσια διαπόμπευση του «Δεν τον πρόλαβα;» έκανε περίλυπος και συνέχισε «δεν M1

κυβερνήτη» πειράζει, του αφήνω την εφημερίδα με το αυριανό *(απογοητευμένος)*

Ο William Blake παρακολουθούσε χλομιασμένος. πρωτοσέλιδο, όπως τα παρήγγειλε» τα εναπόθεσε στο Δεν θα τα καταφέρουμε...

Προσπαθούσε να ισορροπήσει ανάμεσα στην αλήθεια, την γραφείο και χάθηκε στον φωτεινό διάδρομο. M2

υπερβολή και τη φαντασίωση. Τις αμφιβολίες του Ο William Blake ίσωσε την ραχοκοκαλιά του. Κράτησε Έχε εμπιστοσύνη στον εαυτό σου!

κατέρριψε ο Barry Nicholson. στα χέρια το πρωτοσέλιδο της αυριανής εφημερίδας. Θα διασχίσουμε την μπόρα

«Σε μία ώρα θα σε αναμένω στην 8^η οδό, του 14^{ου} Πελώρια γράμματα αποθέωναν τον κυβερνήτη και θα φτάσουμε σώοι στην ακτή...

διαμερίσματος στην δεύτερη λεωφόρο. Θα σου παραδώσω υπερθεματίζοντας το ενωτικό κλίμα της αντιπολίτευσης. Μπορούμε...

τους φακέλους που χρειάζεσαι. Απ’ αυτούς θα ξεδιπλώσεις «Όλοι μαζί υπεύθυνα και με γνώμονα την ανθρώπινη αξία *(Φεύγουν.)*

το κουβάρι απάτης και εγκληματικής πολιτικής του θα πορευθούμε προς την επίτευξη των δεικτών ευημερίας».

κυβερνήτη. Σου δίνω μία συμβουλή. Μείνε μακριά απ’ την Στην τελευταία σελίδα, ανάμεσα σε πολιτιστικά δρώμενα

υπόθεση» είπε με τρεμάμενη φωνή και απομακρύνθηκε με και μιούζικαλ αναγράφονταν τρεις νέοι θάνατοι βρεφών.

σταθερό βηματισμό. Δίπλωσε την εφημερίδα. Έριξε μία τελευταία, κλεφτή,

Ο χρόνος κυλούσε ορμητικά βουτηγμένος στην αγωνία. ματιά στους φακέλους με το φωτογραφικό υλικό στο

Στη σκέψη του William Blake στριφογύριζαν τα λεγόμενα, γραφείο του διευθυντού κι επέστρεψε στο δικό του. Έσυρε

στα οποία υπήρξε μάρτυρας. Η επίσκεψή του στα αρχεία απ’ το συρτάρι ένα μαύρο πούρο. Απόλαυσε τη γεύση του

της Δημοτικής Βιβλιοθήκης, με τα στρώματα εφημερίδων καπνού νοτίζοντας το χώρο με χαμόγελο ειρωνείας.

να σκεπάζουν αναμνήσεις και δεδομένα, δεν διαλεύκανε το

βάσιμο αυτών. Πράγματι, πρωτοσέλιδα και εκτενείς

αναφορές για τις σχέσεις των τριών ανδρών σε πλήρη

διάταξη. Συκοφαντίες και προσωπικές αντεγκλήσεις

λάμβαναν χώρα στις στήλες των. Ωστόσο, τα αίτια

παρέμεναν αδιευκρίνιστα. Ήταν αδύνατο να σχηματίσει

κανείς αντικειμενική και συγκροτημένη άποψη για τα όσα

διαδραματίστηκαν στο παρελθόν. Κοίταζε το ρολόι του.

Οι δείκτες είχαν σταθμεύσει στο προαύλιο της συνάντησης.

Το άγχος κατέλαβε τις βεβιασμένες του κινήσεις καθώς τα

πέλματα των ποδιών σάρωναν στο πέρασμά τους

ενδοιασμούς και επιφυλάξεις. Βρέθηκε στο σημείο που του

υπέδειξε. Ανέβηκε με ταχύτητα τα σκαλοπάτια. Στον

πρώτο κρότο της θύρας άνοιξε ο Barry Nicholson. Δίχως

να αποκαλυφθεί ολόσωμα, έτεινε το χέρι του κρατώντας

σφιχτά δύο χοντρούς φακέλους.

«Ορίστε. Και τώρα, δεν ειδωθήκαμε ποτέ» είπε και έκλεισε

πίσω του την εξώπορτα με θόρυβο.

Ο William Blake έστειε μετέωρος. Κατέφυγε σε ερημική

τοποθεσία για να εξετάσει το περιεχόμενο των φακέλων.

Έγγραφα με τις επίσημες σφραγίδες των αρχών

αναδείκνυναν το βάθος της συνομωσίας και του πέπλου

σιωπής που στήθηκε γύρω της. Πρόσφατα στοιχεία

αποκάλυπταν τα σαθρά θεμέλια του οικονομικού

θαύματος. Θεμέλια διακλαδωμένα σε πολυεπίπεδα

οικονομικά συμφέροντα και επιχειρηματικούς ομίλους.

Εντατικοποίηση της παραγωγής με χημικούς

πειραματισμούς σε ζώα, επεκτατική πολιτική εξαγωγών,

επιτακτική αύξηση των δεικτών αποτελεσματικότητας

συναποτελούσαν τον πυρήνα. Τα όρια μεταξύ αλήθειας και

ψεύδους εξαϋλώνονταν. Συνεργαζόμενοι φορείς και

πρόσωπα πάσης υποψίας στην πρώτη γραμμή των

συναλλαγών. Είχε βρεθεί ενώπιον μίας δαιδαλώδους

υποθέσεως της οποίας ενεργό μέλος ήταν και ο εκδότης

Alan Smith.

Ένα απότομο τηλεφώνημα στο γραφείο του εκδότη

διέκοψε απότομα τον κύκλο εικόνων του

κινηματογραφικού φιλμ. Κρατούσε ακόμα στα χέρια του

τα πειστήρια ενός εγκλήματος συντονιστής του οποίου

ήταν ο άνθρωπος που με την πίπα αναμμένη τον κοιτούσε

αινιγματικά.

«Πρέπει να φύγω. Μικρέ, άφησε όλα τα στοιχεία και το

υλικό στο γραφείο μου. Τι φακέλοι είναι αυτοί;» ρώτησε

καθώς φορούσε το κοστούμι του.

«Όλα όσα χρειάζονται για να ξεγυμνώσετε τον Alan Baker»

είπε και εναπόθεσε τους φακέλους και το φωτογραφικό

υλικό στο γραφείο του.

«Χμμμ...άφογα» είπε και συμπλήρωσε «έκανες καλή

δουλειά. Τώρα άσε την υπόθεση σε μένα. Ασχολήσου με

Παλίσροια και Άμπωτη

Δίγλωσσο μονόπρακτο θεατρικό του Αργύρη Φυτάκη

ΠΡΟΣΩΠΑ:

M1

M2

Γόμα. Πέλαγος. Βρέχει δυνατά.

M1

(βλέποντας τη σχεδιά να χάνεται στα κύματα, αγριεμένος.)

Τώρα, τι κάνουμε...;

M2

Τι εννοείς;

M1

Ρε, δεν βλέπεις... χάθηκε η σχεδιά μας... Πώς θα

γυρίσουμε πίσω...;

(κλαφουρίζοντας)

Dramatis Personae:

M1

M2

Even. Eventide. Heary Storm.

M1

(watching the raft being flown away ,anxious.)

And what about now...?

M2

What about?

M1

Don’t you see?...

The raft has flown...

How can we come back now...? *(whining.)*

M2

Nothing’s flown.

M1

(pointing.)

Don’t you see it, dude, on these waves...?

We’re dead...

M2

Don’t worry...

Alright.

M1

You’re crazy, aren’t you...?

A little more and the sea will swallow us...

M2

We’ll turn our bodies into rafts and swim upstream.

M1

(foiled)

Ain’t making it...

M2

Trust yourself once!

We will cross this storm safe and sound...

Yes, we can...

(They’re leaving.)

END

Χυμός καρτό

1^{ος} νικητής στον ετήσιο διαγωνισμό κονστρουκτιβιστικού διηγήματος «Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης»

Ήταν λίγο πριν δύσει, υπό κανονικές συνθήκες θα ήμουν στο εργαστήριο, στο Πανεπιστήμιο. Όμως οι συνθήκες αρνήθηκαν τον δρόμο της κανονικότητας και απορρόφησαν την ανάγκη μου για φυγή οι τέσσερις τοίχοι. Σύντομα αισθάνθηκα το δωμάτιο περικυκλωμένο από τα φυτά του παρελθόντος, αυτά τα φυτά που φυτρώνουν κυρίως στην βαθιά ησυχία. Το ξαφνικό κλείσιμο του

πανεπιστημίου επέβαλε στο εσώτερο μου τέναγος αυτή την μας. Τότε πιάστηκε αγιαζέ από τον αγιώνα μου που είχα πηγαίνει βόλτες το κοπάδι. «Μακάρι να ήταν έτσι» ήθελα φριχτή ησυχία. Κάθε μικρό αεράκι των σκέψεων έπαιρνε στραμμένο προς το μέρος της. να της πω, αλλά ήξερα ότι ούτε αυτό επιτρέπεται να μακιριά τα φύλλα τους φανερώνοντας από κάτω αγιάθια, «Μία πέτρα κατακάθισε εκείνη τη στιγμή στα σωθικά μου, γλιστρήσει από το στόμα μου. Συνέχισα λοιπόν να την κάπου κάτω από το παράθυρο της κουζίνας καραδοκίει και μία φλεγόμενη πέτρα που μου ζέσταινε το στήθος και ακούω κάνοντας που και που μορφασμούς, άλλοτε το μεγάλο αγιάθι. μοίραζε σε όλα τα σπλάχνα μου φωτιά. Ευτυχώς η Μαρία συγκατάνευσης και άλλοτε ελαφριάς διαφωνίας.»

Ευτυχώς ήταν καιρός που όλοι ήθελαν να φεύγουν συνέχισε να μιλάει περιγράφοντας μου το χωριό που Η ίδια μου εξομολογήθηκε, ότι πρόσφατα έκανε μία νωρίτερα από τη δουλειά τους. Άδραξα την ευκαιρία, μεγάλωσε, τους ήχους και τις μυρωδιές του. Εγώ αφιέρωσα πολύ μεγάλη εσωτερική αλλαγή απέναντι σε αυτό το θέμα· ζήτησα από τον υπεύθυνο να μένω υπερωρίες και να την προσοχή μου σε αυτό που ένωθα μέσα μου και οι μέχρι τότε θεωρούσε ότι πρώτα πρέπει να τακτοποιηθούν ολοκληρώνω τις δουλειές που μένανε από άλλους στη λέξεις που έντυναν για εκείνο το μισάωρο τη φωνή της ήταν οι προϋποθέσεις και έπειτα να προχωρήσει σε αυτό που μέση. Η δικαιολογία αριετά πιστευτή: σε έναν μήνα θα μόνο μια μουσική υπόκρουση πάνω σε αυτό το αίσθημα.» ονομάζει αυτή ως σκοπό της ζωής: το να φέρει στον κόσμο αναλάμβανα μια έρευνα στο διδακτορικό η οποία θα Μία ερώτηση της ξαφνικά μου προφήτευσε το άσχημο νέους ανθρώπους. Πριν δύο μήνες λοιπόν, ανοίχτηκαν απαιτεί να φεύγω νωρίτερα από το οκτάωρο και τότε δεν τέλος που ερχότανε καλπάζοντας. Μου ζήτησε να της πω παράθυρα όπως είπε, προς το φως με την θέση ότι δεν θα θέλω να χρωστάω σε κανέναν. Ήξερα πολύ καλά ότι και εγώ αυτό που θυμάμαι πιο πολύ από την παιδική μου υπάρχει καμία προϋπόθεση για τη ζωή, η μόνη αυτό το δάνειο του χρόνου, που τώρα σε κάποιους φαίνεται ηλικία. Πάγωσα. Κρύος ιδρώτας με έλουσε και έσβησε προϋπόθεση του να ζεις είναι το να μη βάζεις βαρύ, αν και βολικό οπωσδήποτε, σε ένα μήνα θα είναι εκείνη τη ζεστασιά που πριν έκαιγε τα σωθικά μου. Αυτή προϋποθέσεις.

πανάλαφρο, μετά από δύο μήνες κανονικότητας δεν θα κατάλαβε ότι κάτι άλλαξε και πήρε το χέρι της. «Και αν αυτές οι προϋποθέσεις έχουν αγκιστρωθεί πάνω υπάρχει καν και σε τελική ανάλυση κανείς ποτέ δεν θα μου Προχωρήσαμε λίγο σιωπηλοί ώσπου η δεύτερη επίθεση σου πριν καλά-καλά να γεννηθείς;» Η εσωτερική μου ζητήσει ή θα μου υπενθυμίσει να φύγω νωρίτερα. Ο χρόνος ήταν η θανατηφόρα για εκείνη τη βραδιά. ερώτηση όταν εξωτερικεύτηκε βρήκε ορδές απαντήσεων θα ξεπλύνει όλο το πρωινό τους μεϊδιάμα συνοδευόμενο Σταμάτησε μπροστά σε ένα μαγαζί που φτιάχνει χυμούς. που πέσαν πάνω της σαν όρνια σε ψοφίμι. Μετά το πέπλο από το υποχρεωτικό «ευχαριστώ» στη θέα των Μου πρότεινε να μπούμε και να αγοράσουμε έναν καθώς της σιωπής μας τύλιξε και περπατήσαμε σιωπηλοί για ολοκληρωμένων δουλειών τους. Το πρόβλημα είναι ότι δεν καλό είναι να ενισχύσουμε τον οργανισμό μας με βιταμίνες, αρικετή ώρα. Κάποια στιγμή φτάσαμε σε μια μικρή πλατεία μου φτάνουν οι δέκα ώρες εργασίας. Το διδακτορικό τέτοιες μέρες. Όλα ως εκείνη τη στιγμή πήγαιναν καλά. με δύο παγκάκια. Το ένα ήταν κατεilverμένο από μία μπορούσε να καλύπτει όλες τις ώρες και τώρα για χάρη Μετά όμως είχε τη φαεινή ιδέα να μου φανερώσει ποιος παρέα εφήβων που άκουγαν μουσική. Καθίσαμε στο άλλο ενός ιού αναστάλλθηκε και έμεινα να υφίσταμαι όλο αυτό το ήταν ο δικός της αγαπημένος χυμός: μήλο, καρότο, χωρίς δισταγμό, με τον ίδιο τρόπο που δύο σπουρίτια μαρτύριο. Αυτά τα ολισθήματα από την κανονικότητα πορτοκάλι είπε τονίζοντας τη λέξη «καρότο». Αυτή τη χωρίς κανέναν δισταγμό κάθονται στο επόμενο σύρμα. δυσκολεύουν πάρα πολύ ανθρώπους σαν εμένα. Το φορά όλα άρχισαν να γυρίζουν στο κεφάλι μου. Πρόλαβα Παρόλα αυτά διατηρήσαμε την ενδεδειγμένη απόσταση χειρότερο είναι ότι άκουσα από κάποιους συναδέλφους να πω ότι δεν είμαι καλά και ότι πρέπει να φύγω. Με ασφαλείας ο ένας από τον άλλο.

πως είναι πιθανό σε λίγες μέρες να μας βάλουν να συνόδευσε ως την πιο κοντινή πιάτσα ταξί και εκεί την Μόλις πρόλαβα να νιώσω τους χτύπους της καρδιάς να δουλεύουμε από το σπίτι. Μα όταν γύρω στις οκτώ φωνές αποχαирέτησα. ηρεμούν από το περπάτημα η παρέα σηκώθηκε και έφυγε.

άρχισαν να ακούγονται από την κουζίνα και το μυαλό μου Τη νύχτα εκείνη δεν κοιμήθηκα και όταν για λίγα Αμέσως μετά ένωσα τη Μαρία να σέρνεται προς το μέρος στρεφόταν σαν από μαγνήτη στο παρελθόν, χτύπησε δευτερόλεπτα έκλεινα τα μάτια μου οι λέξεις της, μου. Πριν καταλάβω τι συμβαίνει με αγιάλιασε και με ευτυχώς το τηλέφωνο. Ήταν η Μαρία. Στην αρχή δεν κολλημένες τσίχλες στο μυαλό μου σαν σε γυναικεία φίλησε. Εκείνο το φιλί ευθυγράμμισε όλα τα κύτταρα μου κατάλαβα καν ποια Μαρία. Ένας μήνας πάει που είχαμε μαλλιά, τραβούσαν την κουβέρτα του ύπνου βαραίνοντας προς τα πάνω της. Παραδόθηκε όπως το θήραμα στο γνωριστεί στη βιβλιοθήκη· μιλήσαμε εκεί περί ανέμων και στις εκφορές «παιδική ηλικία» και «καρότο». Όσπου η στόχαστρο, όπως το ξύλο στη φωτιά. Μα η φωτιά μου τη υδάτων. στριγκλιά της μητέρας μου ακούστηκε ερχόμενη από την στιγμή που φούντωσε και τα τριξίματα της αντιλαλούσαν

«Κάποτε υπήρχε η περίπτωση το τηλέφωνο να χτυπούσε κουζίνα στη φράση που έχει αποτυπωθεί περισσότερο από μέσα του, έσβησε ξαφνικά· την ένωσα να σηκώνεται. από κάποιον γνωστό που ζητούσε κάποια εξυπηρέτηση· κάθε άλλη στην παιδική μου ηλικία «Όχι θεέ μου! είναι η Αυτό που θυμάμαι αμυδρά, σαν από όνειρο, είναι ότι συνήθως αυτή είχε να κάνει με υπολογιστές και αυτό για καρωτίδα!». Και όταν σηκώνομουν, για να διαβάσω κάτι ή κάτι ανάφερε φεύγοντας. Κάτι για τις προϋποθέσεις της μένα πάντα ήταν ευχάριστο. Δυστυχώς, τελευταία τέτοια για να συμμαζέψω, σκέψεις ορμούσαν στο παρελθόν ζωής. Αυτό που θυμάμαι ολοζώντανα είναι ότι φτάνοντας τηλεφωνήματα σπανίζουν αρικετά και αν γίνουν τα μισά ανοίγοντας μανιασμένα τα πέπλα και τα παραπετάσματα στην άκρη της πλατείας γύρισε, με κοιτάξε και ένα τουλάχιστον ξεκινούν με τη φράση «ξέρω... έχεις τόσα στο που είχα με τόσο κόπο στήσει στο τούνελ της μνήμης. Έξω γάργαρα γέλιο ξεχύθηκε από το στόμα της. Είχε τη γεύση κεφάλι σου». Κι αυτή η άθλια φράση περιπλέκει τόσο πολύ από το παράθυρο τα αγιάθια, ήδη γυάλιζαν στο φως του μιας περιπαικτικής υπόσχησης. Ένα κοπάδι παιχνιδιάρικες

την απόσταξη της ηδονής που νιώθω όταν σκορπάω ένα φεγγαρόφωτου. πεταλούδες απελευθερώθηκε από κάποιο αόρατο κλουβί κομμάτι του μαρτυρίου μου σε αυτό που ονομάζουν Την άλλη μέρα στη δουλειά πήγα κανονικά, φαινόταν και ξεχύθηκε στην πλατεία. Έμεινα για λίγο εκεί σιωπηλός «βοήθεια» που πλέον ακούγοντάς την συγκατανεύω φυσικά ότι κάτι δεν πήγαινε με μένα καλά αλλά αυτό δεν με κοιτώντας αυτό το νέο χρώμα που είχε αποκτήσει ο θλιμμένα λέγοντας ότι δυστυχώς δεν μπορώ. Μα τώρα εμπόδισε στο να κάνω σωστά τη δουλειά μου. Έχω κόσμος.

ήταν μια γυναίκα. Πριν λίγα χρόνια δεν τολμούσα ποτέ να συνηθίσει να λειτουργώ με ελάχιστο ύπνο για εβδομάδες. «Ένα κομμάτι μου προσπαθούσε να χορέψει με το θαύμα δώσω το νούμερό μου σε γυναίκες, αλλά πλέον ξέροντας Άλλωστε, όλοι λίγο πολύ είχαν γίνει παράξενοι αυτές τις που μόλις είχε συμβεί. Και ναι, για μια στιγμή τα ότι δεν υπάρχει περίπτωση καμία να με καλέσει το δίνω μέρες. Δυστυχώς όμως οι δέκα ώρες εργασίας κατάφερε! Το πήρε στα χέρια του, το αγιάλιασε, το φίλησε εγώ πρώτος. Εισπράττω τότε εκείνο το ερωτηματικό γελάκι αποδείχτηκαν ιδιαίτερα λίγες για τη συγκεκριμένη μέρα και και το πιο σημαντικό: το πόθησε, του είπε «να», του είπε που φωνάζει χαρούμενα, ντυμένο με τα ρούχα της κατά τις έξι φωνές άρχισαν πάλι να ακούγονται από την «σε θέλω». Μα μόλις, εσωτερικά, ακούστηκαν αυτές οι έκπληξης το «τώρα μου την πέφτεις;» Δεν έχω κανέναν κουζίνα. Χωρίς καν να σκεφτώ, τα δάχτυλά μου, λέξεις, ένα άλλο κομμάτι ξεπήδησε και έβγαλε αυστηρή λόγο να τις στερήσω από αυτήν τη χαρά, ειδικά αν αυτό καλοεκπαιδευμένα κυνηγόσκυλα, ψάξανε στις εξερχόμενες φωνή: «Και ποια είναι αυτή που μιλάει; και πού ξέρει αυτή βοηθάει και στην αποφυγή περεταίρω συζητήσεων. Στην κλήσεις. ποιες είναι για σένα οι προϋποθέσεις; και πού ξέρει αυτή τι

συγκεκριμένη περίπτωση όμως δεν είχε συμβεί αυτό.» Της πρότεινα συνάντηση ζητώντας της συνώνμη για την σου συνέβη πριν καν γεννηθείς; Δεν θα μπορέσεις ποτέ να

Η Μαρία, ένα έντονο κορίτσι, εγκλωβίστηκε στη προηγούμενη ξαφνική αποχώρηση και της υποσχέθηκαν να της δώσεις αυτό που ζητάει· μόνο να κλέψεις για λίγο κάτι Θεσσαλονίκη για δέκα μέρες και οι γνωστοί της ήδη έχουν έχω μαζί μου ένα φορητό σιάκι. Κάποια στιγμή μου είχε το οποίο δεν θα μπορέσεις καλά-καλά να κρατήσεις στα γυρίσει στα σπίτια τους. Θα ήθελε να συνεχίσουμε την αναφέρει ότι ως παιδί έχει πάρει κάποια πρωταθλήματα χέρια σου». Μια αστραπή τότε έσκισε το μέσα μου και αν κουβέντα που είχαμε ανοίξει για τα νευρωνικά δίκτυα και στο σιάκι ιι ότι το λάτρευε. Αυτό όμως που φάνηκε από δεν κάνω λάθος ένα δάκρυ έσταξε σαν από βρύση που ήταν που της είχα υποσχεθεί να την τελειώσουμε κάποια άλλη τη συνάντησή μας είναι ότι αυτά τα πρωταθλήματα δεν την για χρόνια στομωμένη. Ήταν το πρώτο της ενήλικης ζωής φορά. Θα μπορούσαμε είτε να πάμε μια βόλτα στο λιμάνι. κατέστησαν ικανή να νικήσει έναν άνθρωπο που αφιέρωσε μου».

Σαν αυτόματος πωλητής αναψυκτικών το στόμα μου δύο χρόνια της ζωής του στο διαδικτυακό σιάκι. «Ίσως Την επόμενη μέρα άργησα να πάω στη δουλειά και όσο έβγαλε το ναι· μάλιστα της πρότεινα να βρεθούμε εκεί το είναι μία καλή ευκαιρία να το ξαναρχίσω» σκέφτηκα ήμουν εκεί δούλευα σαν χαμένος. Οι συνάδελφοι με ίδιο απόγευμα όπως και έγινε. κάνοντας το τρίτο ματ μέσα σε σαράντα πέντε λεπτά. ρωτούσαν αν είμαι καλά, αν έχω κολλήσει τον ιό... Τη

Η κουβέντα που ξεκίνησε στο λιμάνι περιπλανήθηκε σε Έπειτα πιάσαμε πάλι την κουβέντα. Φάνηκε να έχει μεθεπόμενη περίπου το ίδιο. Εκείνα τα απογεύματα διάφορα μονοπάτια, όπως και εμείς στα άδεια πεζοδρόμια καταλάβει ότι το παρελθόν για μένα δεν αποτελεί εγναταστάθηκε μέσα μου μία απίστευτη ανησυχία και της πόλης, κυρίως παρελθοντικά. Εγώ της εξομολογήθηκα ευχάριστη εκδρομή και έτσι ο δρόμος των ερωτήσεων της νευρικότητα. Η εσωτερική μου κατάσταση ήταν μία ότι είμαι αφιερωμένος στην επιστήμη και ότι είναι για ανηφόρησε προς το μέλλον. Της φάνηκε ιδιαίτερο το ότι ατμομηχανή που η μηχανή της έχει πάρει μπρος.

εμένα αυτό που μου δίνει ζωή και λόγο για να τη ζω. τόσο νέος έχω σχεδόν ολοκληρώσει το διδακτορικό. «Τραντάζεται και βογκάει και κλαγγιές ακούγονται από τα Το ότι με άκουγε με τόσο ενδιαφέρον, σαν να κρέμεται Όμως, το τι έχω σκοπό να κάνω μετά ούτε εγώ δεν είχα βάθη της περιμένοντας το χέρι που θα γυρίσει τον μοχλό από τα λόγια μου, ήταν αυτό που επέτρεψε και σε μένα να απαντήσει στον εαυτό μου, οπότε η περιπλάνηση προς τα για να ξεκινήσει το ταξίδι της προς το άγνωστο. Τα φυτά δείξω ενδιαφέρον στα δικά της λεγόμενα. Η ίδια μου είπε εκεί αποτέλεσε ενόχληση, αν και κάπως δημιουργική. Ούτε του παρελθόντος έπαψαν να απορροφάν το νερό της ότι ποτέ η επιστήμη της δεν αποτελούσε τον κύριο λόγο τα όνειρά μου ήξερα ποια είναι. Αυτό που ήξερα είναι ότι προσοχής μου, είχαν χαμηλώσει γύρω από τον χώρο ύπαρξης της, την έβαζε κιόλας και πολύ χαμηλά. Την σε αυτά οπωσδήποτε δεν υπάρχει μέσα η οικογένεια. μουτρωμένα και απειλητικά. Υπήρχε μόνο το τώρα πρώτη θέση στη δική της ζωή καταλαμβάνουν οι φίλοι, οι «Το πώς μπορώ να είμαι τόσο σίγουρος απέναντι σε αυτήν φορεμένο με αυτή την αδιέξοδη, ασταμάτητη ανησυχία. συγγενείς της και η ανθρώπινη επαφή εν γένη. Η επιλογή τη στάση μέσα μου το έχω απαντήσει κάθετα. Δυστυχώς Στιγμές-στιγμές πεταγόμεουν προς το τηλέφωνο νομίζοντας της υποτιμημένης κατά την άποψή της σχολής της, όμως δεν μπορώ αυτή τη στάση να την επικοινωνήσω ότι με καλεί.»

αντικατόπτριζε αυτό της το ενδιαφέρον για τους πειστικά στη Μαρία, της οποίας οι ερωτήσεις πέφτανε στα «Και τι κοινό έχω εγώ με αυτήν. Και τι θα μπορούσα να ανθρώπους: Ήταν μία κοινωνική λειτουργός. αυτιά μου σαν μανιασμένα τρένα σε τούνελ, αφήνοντας μοιραστώ; το παρελθόν μου; το μέλλον; το μέλλον

Και προχωρούσαμε αλλάζοντας κουβέντες και υπόκωφους απόηχους που θα έρθουν να με βρουν μετά. αποκομμένο από το παρελθόν;» Το γενικό συμπέρασμα πεζοδρόμια, ώσπου σε μία στροφή ξαφνικά το πεζοδρόμιο Υπονοώντας με τα λεγόμενα και τις εκφράσεις της ότι είμαι δεν άργησε να ξεπροβάλλει το κεφάλι του και να βγάλει την στένεψε και μία μεγάλη παρέα εφήβων πετάχτηκε μπροστά θύμα της εποχής, ένα έρμαιο της καλοπέρασης και ότι με ανακοίνωση του: ποτέ δεν θα γίνει κατανοητή η

συμπεριφορά μου, από τη Μαρία και από κανέναν άλλο. «Δεν θα ήμουν ούτε τεσσάρων χρονών. Έπεσε στα χέρια ενδιαφέρον, χωρίς αποτέλεσμα. Κάτω από τα χαρτιά Και μια ερώτηση κρεμάστηκε από πάνω του: «γιατί, μήπως μου ένα κατσαβίδι ή ίσως να ήταν και μικρό σκαρπέλο, βρίσκω ένα χοντρό δερμάτινο βιβλίο με έναν μεταλλικό θέλεις να γίνει κατανοητή;» Έμεινα με αυτή την απορία κανένας ποτέ δεν μου μίλησε για αυτό. Είχα, ως τότε ένα σελιδοδείκτη στη μέση. Το ανοίγω κι αίφνης, παρατηρώ μέσα μου. «Τάχα να υπόκειται στο θέλω μου αυτή η μη αδερφάκι, μάλλον ήταν κορίτσι, θυμάμαι φορούσε ροζ και έναν πηχυαίο τίτλο: «ΑΛΕΞΙΘΥΜΙΑ».

κατανόηση;» Σύντομα η ερώτηση έσβησε αφήνοντας μόνο η πιπίλα ήτανε ροζ, κανένας ποτέ δεν μου μίλησε για αυτό. Το έκανα επίτηδες, ήθελα να την πονέσω. Το έκανα σίγουρα επίτηδες, ήθελα να την πονέσω.»

Και όμως η απάντησή στον νέο αυτό ψίθυρο μου δόθηκε χωρίς προϋποθέσεις το τρίτο βράδυ: μόνο όταν κατά τις τέσσερις υποσχέθηκαν στον εαυτό μου πως θα την καλέσω μπόρεσα να κοιμηθώ. Αποφάσισα να το κάνω το πρωί, στο διάλειμμα, στις δέκα.

Δεν σήκωσε το τηλέφωνο αν και το άφησα να χτυπήσει αρκετές φορές. Ξαναδοκίμασα σε δέκα λεπτά εισπράττοντας την πιο εκκωφαντική «μη ανταπόκριση» της ζωής μου. Η ανησυχία ξαναγύρισε δριμύτερη. Γυρίζοντας όμως από τη δουλειά στο σπίτι καθώς οδηγούσα άκουσα το κινητό να χτυπά σε ήχο μηνύματος. Στο επόμενο φανάρι επιβεβαιώθηκαν: ήταν η Μαρία και μου ζητούσε συγγνώμη εξηγώντας του ότι για αυτήν δέκα η ώρα είναι βαθιά χαράματα, πρόσθεσε επίσης ότι θα βγει πάλι βόλτα στο λιμάνι την ίδια ώρα που είχαμε συναντηθεί ακριβώς μία εβδομάδα πριν.

Όταν την συνάντησα μου έπιασε σφιχτά το χέρι στον καρπό και αυτό το σφίξιμο ήταν η προσταγή του Ιησού στη μανιασμένη λίμνη. Η ανησυχία μου όσον αφορά τη θέρμη της για εμένα γαλήνεψε με μία βαθιά εισπνοή. Αναδύθηκε η ανάγκη από τα σπλάχνα μου να χαθώ στη σιωπή μιας βαθιάς αγκαλιάς. Αμέσως το ζήτησε το σώμα μου και το σώμα της δεν κήρυξε καμία αντίσταση.

«Και τώρα θα πρέπει να μιλήσω, σκέφτηκα, επιστρέφοντας από τον παράδεισο. Αν γυρνούσα την κουβέντα στα νευρωνικά δίκτυα; Το μόνο που έχεις να πεις είναι για εκείνο το μωρό, φώναξε μία φωνή μέσα μου! Και η εικόνα του μωρού με τα ροζ σχηματίστηκε επιβάλλοντας μέσα μου μία καινούργια ταραχή.»

Δεν πρόλαβα να πω τίποτα και η Μαρία μου εξήγησε καθοδηγώντας με προς τον Γολγοθά μου, ότι τυχαία συνάντησε κάποιους γνωστούς της στους όποιους θα ήθελε να με γνωρίσει. Πρόσθεσε ότι έχουν ενδιαφέρον καθώς αμφισβητούν τα δεδομένα που έχουν να κάνουν με την επιδημία. Φτάσαμε μπροστά σε ένα ζευγάρι με ένα καρότσι και μόλις πλησιάσαμε είδα τη γυναίκα να σηκώνει από το καρότσι ένα μωρό.

«Όλα είχαν γίνει θολά, το σώμα μου είχε μετατραπεί σε ρομπότ. Κάποιος κάτι είπε για τον ιό, ίσως είπα και εγώ κάποιο αστείο. Αυτό που θυμάμαι είναι ότι σιγά-σιγά η ανάσα μου κοβόταν και ότι κάποια στιγμή πήρε το μωρό στην αγκαλιά της η Μαρία. Νομίζω μου το έτεινε τη στιγμή που έχασα τις αισθήσεις μου. Έπειτα κάτι άκουσα για κρίση πανικού, για ασθενοφόρο».

Την άλλη μέρα έκανα την πρώτη μου απουσία από τη δουλειά. Οι γιατροί μου είπαν ότι καλό είναι να μείνω άλλες δύο μέρες στο νοσοκομείο. Απέδωσαν το φταίξιμο στη γενική κατάσταση και εγώ φωναχτά συμφωνούσα· υπήρχαν άλλωστε αρκετοί εκεί μέσα που βρέθηκαν εκεί καθώς λύγισαν από το ψυχολογικό αποτύπωμα της επιδημίας. Μα όταν ήμουν μόνος μου στο δωμάτιο, αναγνώριζα ως μοναδικό αποτύπωμα πάνω μου αυτό του παρελθόντος. Αυτού του όλο αγνάθια παρελθόντος με το μεγάλο του αγνάθι κρυμμένο βαθιά. Το αγνάθι που πάντα με κυνηγούσε και πάντα του ξέφευγα πετώντας πάνω του φύλλα: τους καλούς βαθμούς, τα «ευχαριστώ για τη βοήθεια» και τώρα την έρευνα και την επιστήμη. Αυτού του αγκαθιού που τα τεκμήρια του εξαφάνισαν οι γονείς μου αφήνοντας με μόνο απέναντι στη θολή πραγματικότητα των αναμνήσεων, στερώντας μου το δικαίωμα να ακουμπήσω, να σπάσω ή να πετάξω κάτι. Οι φωτογραφίες του πετάχτηκαν ή κάηκαν και μείναν μόνο οι φωνές του. Τα ικριώματά του θάφτηκαν στην ομίχλη, στη σκόνη και στη λάσπη. Έπρεπε να τα ψηλαφήσω, να τα ανασάψω και να τα επισκευάσω για να μπορέσω κάποια στιγμή να μαρτυρήσω.

Το αγνάθι εκείνο όμως τώρα είχε ξεσκεπαστεί από τα φύλλα. Προχθές «μια Μαρία» μου ζήτησε να το πάρω αγκαλιά, ίσως είναι καλή ευκαιρία παλεύοντας μαζί του εγώ να δω αν μπορεί και αυτή να το αντέξει. Ή έστω να αντέξει να ακούσει την περιγραφή του.

Ο χρόνος τρέχει πιο γρήγορα κι από τον ωκύποδα Ερμή. Τα ανελέητα ρολόγια συνηγορούν στην αποτελμάτωσή μας και οι λεπτοδείκτες θυμίζουν ξιφολόγχες, έτοιμες να διατρήσουν τη νηνεμία μας. Είναι απομεσήμερο κι εγώ βρίσκομαι ακόμη στον δρόμο, στο έλεος της κυκλοφοριακής συμφόρησης. Με οργίλες κινήσεις κατεβάζω το τζάμι του αυτοκινήτου και κοιτάζω έξω απλάνως. Ξαφνικά, διακρίνω κάτι ανήλιαγες φιγούρες που βυσσοδομούν ανερευθρίαστα ενάντια στη σωτηρία μου. Υστερα το βλέμμα μου αναρριχάται στο γαλάζιο στερέωμα του ουρανού.

«Νείρομαι το λάγγκεμα των υπερκαινοφανών αστέρων και το λυσίτελές ταξίδι ενός αστεροειδούς. Αφουγκράζομαι την πάνσεπτη παλιννόστηση των άστρων και θωρώ την αξόδευτη φωταύγεια της ουρανομήκους σελήνης. Δεν είμαι μήτε βλαψίφων, μήτε αιθεροβάμων. Απλά υπάρχουν στιγμές που θα ήθελα να γείρω στην κουपाστή του χρόνου, για να ξυπνήσω στην ευτοπία των αγαπάνθων ή της λευχειμονούσας μυγδαλιάς. Γνωρίζω καλά πως στο υπερώ των ονείρων θρασσομανούν οι χίμαιρες και τα απολεσθέντα νοήματα. Θα μπορούσα ακόμη και με μια ανάσα να σβήσω το γλίσχρο φως του λύχνου του χτες, μα εγώ ακιζομαι στα χάδια του χρόνου, σαν αγοραίος σαλτιμπάγκος. Όλα αυτά τα χρόνια πίστευα ανενδοίαστα σε καθημαγμένους θυρεούς, τελείως απογυμνωμένος απ' το δέρμα της ευπρέπειας. Ζητούσα εξίλεψη από αυτόκλητους θεούς και παρά φύση ηγεμόνες. Είχα καταντήσει άθυρμα της ωσμωτικής αφομοίωσης της ειμαρμένης και της ιβαντικής συμπύκνωσης της αποπληρωμένης ματαιότητας. Ένα πiónι ήμουν κι εγώ σε μια καλοστημένη παρτίδα σκάκι.»

Το φανάρι γίνεται πράσινο και δεν χάνω ούτε στιγμή. Σαν ανεμοστρόβιλος ροβολάω τις λεωφόρους, μήπως προφτάσω. Είναι δύο ακριβώς και βρίσκομαι έξω από το γραφείο του ψυχολόγου. Με τρεμάμενα δάχτυλα χτυπώ το κουδούνι και περιμένω. Ένας άνεμος ανακούφισης ρίπισε τα μάγουλά μου, σαν να είχα κερδίσει μαραθώνιο. Χτυπώ ξανά το κουδούνι, αλλά καμιά απόκριση. Τότε ένα ασβολερό πέπλο απελπισίας καλύπτει το πελιδνό μου πρόσωπο και τα μηνίγγια μου αρχίζουν να σφυροκοπούν από το άγχος. Αισθάνομαι σαν εκρηξιγενές ηφαιστειο, σαν σεισμογενής ατόλη.

«Δε είναι αλήθεια πως ο ψυχολόγος ξέχασε το ραντεβού μας. Ειδικά σήμερα που θα μου ανακοίνωνε το πόρισμα της διάγνωσής του μετά από μια σωρεία συνεδριών. Μα τι συμβαίνει; Δεν μπορώ να εμπιστευτώ κανέναν πια; Όλα είναι μια φενάκης Στο κάθιδρο μέτωπό μου εμφωλεύει πλέον η άπτερος αμφιβολία. Κι όσο το φιλοσοφώ, αντιλαμβάνομαι πως στο διάβα μου συνάντησα μόνο κάτι νυχτωμένους ουλαμούς μυσαρών και απάτριδων φονιάδων, αυτούς που κάποτε βάπτιζα φίλους και γνωστούς. Τώρα στέργω την αλήθεια των ρασιοναλιστών κι ίσως απαρνηθώ για πάντα και τον μεταβολισμό της λογικής. Μόνο τοιουτοτρόπως θα κατανοήσω την ασμίλευτη γνώση και θα διαφυλάξω την αμάλακτη νιότη μου.»

Λίγο πριν φύγω απογοητευμένος, σπρώχνω με δύναμη την πόρτα κι εκείνη ως εκ διά μαγείας ανοίγει. «Πολύ επιλήσμων ο γιατρός» συλλογίστηκα και με νωχελικά βήματα βρέθηκαν μέσα. Ο χώρος ήταν άδειος, αφού έλειπε ακόμη και η γραμματέας. Μπορεί προέκυψε κάποια ανειλημμένη δουλειά και να έφυγαν σαν αλαφιασμένα αχρίμια, αφήνοντας ανοχύρωτο τον χώρο. Αφήνω το παλτό μου στον προθάλαμο και κατευθύνομαι στο γραφείο του ψυχολόγου. Βλέπω πάνω κάτι παρατημένα χαρτιά και τα αδράχνω χωρίς δεύτερη σκέψη. Ψάχνω ενδελεχώς της σημειώσεις του ψυχολόγου, πασχίζοντας να βρω κάτι

«Αυτή πρέπει να είναι η τελική διάγνωση. Πάσχω από την αλεξιθυμία της πέτρας. Μέσα στους γύψινους ρόδακες της καρδιάς μου κρύβω ένα συμπίλημα άτιτλων συναισθημάτων και στα θεωρεία των υποβολιμαίων σκέψεων φυγάδευσα τις ανείπωτες επιθυμίες μου. Μερικές φορές ορρωδώ στη θέα της λιτάνευσης μιας ευεπίφορης ψυχής κι άλλες στιγμές παρατηρώ τις νηοπομπές των μυρμηγκιών στους ασφόделους λειμώνες των ισόβιων νεκρών. Ένα μυρμήγκι ήμουν κι εγώ που δεν κατόρθωσα ποτέ να διαρρήξω το άστικτο κέλυφος των ασυντέλεστων θαυμάτων. Αφέθηκα στην ηχολαλία των αμαρτιών μου και στις εκβολές των τύψεων ξέπλυνα μία μία τις φοφοδεείς λέξεις της αισχύνης μου. Αναγορεύτηκα σημαιοφόρος του χρυσίου και διαπρύσιος κήρυξ του υλισμού, αδιαφορώντας πλήρως για την ενδοχώρα μου. Με έθελγαν οι σπειροειδείς περιστροφές των χαμερπών φληναφημάτων και η ευμετάβλητη λαγνεία του εφήμερου. Ήμουν τόσο αβέλτερος, που στον παπαφίγκο της λησμονιάς έδεσα όλους τους νηπενθείς χειμώνες, ενώ πάνω στη χαρτογραφία της οδύνης απίθωσα τα εικμαγεία των ουλών μου, για να μετρήσω το μέγεθος της απώλειάς μου. Ό,τι έχασα για να κερδίσω κι ό,τι κέρδισα για να χάσω. Κι αν το ισοζύγιο βγει ελλειμματικό, θα πρέπει να απασφαλίζω τους τυχοδιώκτες εγωισμούς μου και να δω κατάματα τον εαυτό μου. Να του μιλήσω χωρίς φόβο και πάθος.»

Σπεύδω αμέσως να βρω έναν καθρέφτη. Ολόκληρο γραφείο και να μην έχει έναν καθρέφτη! Βγαίνω στον προθάλαμο και δίπλα στον καλόγερο, αντικρίζω έναν μικρό οβάλ καθρέφτη. Στέκομαι μπροστά του και με τα ακροδάχτυλα του δεξιού μου χεριού ψηλαφώ το είδωλό μου, αναγνωριστικά στην αρχή κι έπειτα με ηδυπάθεια. Ένα ηλεκτροφόρο ρεύμα ικανοποίησης διαπερνά το κάτισχο κορμί μου, σαν κεραυνός εν αιθρία. Η κόρη διαστέλλεται σιγά σιγά και φωτίζονται τα αιμοφόρα αγγεία του αμφιβληστροειδούς. Τα μάτια μου θυμίζουν μικρούς φανοστάτες. Είναι πρωτόγνωρη η συγκίνηση. Βρήκα επιτέλους τον εαυτό μου. Τον κουβαλούσα τόσον καιρό μέσα στον μάρσιπο της αδιαφορίας, αλλά υποτίμησα την αβαρία του. Στο πρόσωπό μου ζωγραφίζεται ένα χαμόγελο ευδαιμονίας. Μπορώ πια να εκφράσω ελεύθερα και τα συναισθήματά μου. Θέλω να τηλεφωνήσω στον ψυχολόγο για να τον ευχαριστήσω, για τη βοήθειά του, έστω και διά της απουσίας του. Ψάχνω στο ευρετήριο του τηλεφώνου και διαπιστώνω πως δε θυμάμαι το όνομά του. Μπορεί από την αδρεναλίνη και τη συναισθηματική φόρτιση να παθαίνω διαλειψεις. Κάπου θα υπάρχει το όνομά του. Σε κάποιο τετράδιο, σε κάποια κάρτα στο γραφείο. Αναστατώνω όλα τα συρτάρια, αλλά, δυστυχώς, δεν βρίσκω κανέναν στοιχείο της ταυτότητάς του. Μια έκλαμψη ήρθε στο νου μου, σα μετεωρίτης. Στην εξώπορτα σίγουρα θα γράφει το όνομά του, όπως και στο κουδούνι. Έτσι, φεύγω από το γραφείο και βγαίνω έξω. Αδυνατώ να πιστέψω αυτό που διαβάζω. Κάποιο λάθος θα έχει γίνει το δίχως άλλο. Μπορεί και να μου έχει σαλέψει τελικά. Μα είναι αλήθεια, στο κουδούνι αναγράφεται το φαρδύ-πλατύ το όνομά μου.

«Ο ψυχολόγος που είχα ραντεβού είμαι τελικά εγώ. Μα ποιον έπρεπε να συναντήσω; Μήπως κάποιον ασθενή που κουράω αυτήν την περίοδο ή κάποιον φίλο μου; Όχι, εθελοτυφλώ. Έπρεπε να συναντήσω εμένα τον ίδιο. Έπρεπε να συμβεί από καιρό, μα αφέθηκα στο ανάκλιντρο της αδράνειας. Όσο συναρμόζω τις ρωγμές των ενοχών μου με το κονίαμα ενός αυτόχειρα ψηφοθέτη, τόσο μεταλλάσσομαι σε ακροβολιστή του τίποτα. Γιατί εξακολουθώ να πυρπολώ τις αχυρένιες προσταγές μιας επερχόμενης καταιγίδας με το φλόγιστρο της ορμέμφυτης αδαημοσύνης; Γιατί δε βαραθρώνω τα άνθηρα της μοναξιάς με τις βουερές δονήσεις της απόδρασής μου; Γιατί εμπιστευτήκα τις έμμισθες ελπίδες, για να τιθασεύσω τις αβυσσαλέες εφορμήσεις ενός άτεγκτου κι αναπόδραστου θανάτου; Γιατί δεν συμφιλιώθηκα με τις άδηλες παραλλαγές του παραλογισμού μου, αντί να τις αντιμάχομαι;»

Σφίγγω στη φούχτα μου όλα αυτά τα αγνάθινα «γιατί», μέχρι να τρυπήσουν οι φλέβες και να ματώσει η υπερηφάνεια μου. Έτσι, λοιπόν, θα αποχαιρετήσω τη ραστώνη, με μια πληγιασμένη παλάμη, ως άλλος Χριστός. Στην υψικάμινο της εξίλεωσης θα πετάξω και τα τελευταία συντρίμμια που σκάλωσαν στις ρυτίδες της μνήμη μου.

Ένα ρεσάλτο είναι η ζωή, μια απόπειρα προς το ανέφικτο. Εξάλλου, κανείς δεν έχασε απ’ όσους τόλμησαν το μεγάλο άλμα. Φεύγω από το γραφείο έμπλεος ενθουσιασμού και χαράς. Μπαίνω στο αμάξι με κατεύθυνση το άγνωστο.

«Άραγε, ποιος μπορεί να προσπελάσει την αδήωτη αγνότητα των περιχαρακωμένων ιδανικών; Ποιος δύναται να ξεσκεπάσει την αιώνια σκευωρία της θεωρίας; Ίσως, πρέπει να πάψω να επιδαφιλεύω τιμές στους ουραγούς των οραμάτων και να θηρεύσω νέες περιπέτειες. Η σιωπή είναι μια απέραντη αχλύς που εισέρχεται υποχθόνια στους πνεύμονες της καθημερινότητας και προκαλεί ασφυξία στην ευεξία και τη ζωτικότητα μας. Ήμουν ένας κίβδηλος Δον Κιχώτης, καμωμένος από υποκρισία και γυάλινα πόδια. Είχα για κοντάρι μια σκουριασμένη βακτηρία που κληρονόμησα από τους δήθεν επαναστάτες. Για πανοπλία φορούσα την διαμπερή μου αυτοπεποίθηση, ενώ για περικεφαλαία τις θνησιγενείς υποσχέσεις της οικογενείας μου. Δεν είχα τον Ροσινάντε για άτι μου, ούτε τον Σάντσο Πάντσα για πιστό μου ακόλουθο. Είχα, όμως, μια Δουλτσινέα κι εγώ, που την έλεγαν «πίστη». Γι’ αυτήν έδωσα τη μάχη και θα δώσω κι όλους τους αγώνες από εδώ και πέρα».

Είμαι πάλι στο σπίτι μου. Βγαίνω γρήγορα γρήγορα από το αμάξι και ανοίγω βιαστικά την πόρτα. Βγάζω, κάπως αδέξια, τα παπούτσια και βουλιάζω στον καναπέ. Το σώμα μου παραδίδεται αμαχητί στην κινούμενη άμμο της ικανοποίησης και της ηρεμίας. Η ολβιότητα έχει πλημμυρίσει τα σπλάχνα μου κι αισθάνομαι μια παιδική αφέλεια και ξεγνοιασιά. Η ενδοσκόπηση ήταν το κλειδί όλων των προβλημάτων μου μέχρι σήμερα. Έπρεπε, απλώς, να στρέψω το βλέμμα μου στα άδυτα της ψυχής μου και να διεισδύσω στα αρίφνητα σκοτάδια μου. Η μέθοδος είναι απλή, αλλά η εφαρμογή λίαν δύσκολη κι επικίνδυνη, για όποιον δεν είναι προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο. Έχω σπουδάσει ψυχολογία και δύναμαι ν’ ανταπεξέρχομαι και στις δυσκολότερες καταστάσεις, σε σχέση με τους απλούς ανθρώπους. Όμως, έχω κι εγώ τους δαίμονές μου και τα ζοφερά μου σημεία, όπως όλοι. Τα βλέφαρά μου βαραίνουν, δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο. Θα κοιμηθώ.

Ένας οξύς εκκωφαντικός θόρυβος με ξυπνάει. Πετάγομαι πάνω σαν ελατήριο κι ενστικτωδώς κλείνω το ξυπνητήρι. Δυστυχώς, ο θόρυβος δεν πάει και νομίζω πως τρελαθώ. Τότε, πάνω στο κομοδίνο βλέπω το κινητό μου τηλέφωνο που αναβοσβήνει. «Δρ. Δαμάσκος» γράφει στην οθόνη. Ποιος να είναι άραγε αυτός; Κρύος ιδρώτας με λούζει και αρνούμαι να το σηκώσω. Αυτός επιμένει κι έτσι αναγκάζομαι να το σηκώσω. «Ο ψυχολόγος είμαι. Σας καλώ τόσην ώρα, γιατί αργείτε να απαντήσετε; Ξεχάσατε το ραντεβού που είχαμε στις δύο;» είπε με στεντόρεια φωνή ο Δρ. Δαμάσκος από την άλλη γραμμή. Έπεσε το τηλέφωνο από τα χέρια μου. Κοιτάζω το ρολόι στον τοίχο και είναι 2 και μισή το μεσημέρι. Σηκώνομαι αναστατωμένος από το κρεβάτι και αρχίζω να ντύνομαι. «Όλα αυτά ήταν κάποιο όνειρο ή η προβολή του υποσυνείδητου; Μήπως είμαι σχιζοφρενής και δεν το έχω αντιληφθεί; Κι αν είμαι γνωστικός, γιατί λαγοκοιμήθηκα και ξέχασα το ραντεβού με τον ψυχολόγο; Τα ερωτήματα είναι πολλά και αδυσώπητα, ενώ πι απαντήσεις φαντάζουν δύσβατες, απόκρημνες. Νόμιζα πως είχα βρει τη λύση στο πρόβλημά μου. Φρονούσα ότι η ενδοσκόπηση θα με βοηθούσε να ξεδιαλύνω όλα τα σύννεφα που θόλωναν το τοπίο της ειλικρίνειας. Μήπως, είναι άλλο το πρόβλημά μου. Ο Δρ. Δαμάσκος, σίγουρα θα γνωρίζει τι συμβαίνει επακριβώς και θα μου γνωστοποιήσει το πόρισμά του. Μπορεί να είναι η «αλεξιθυμία», αλλά μπορεί και όχι. Μπορεί να είναι κάτι βαθύτερο, ένα ανεξερευνήτο φρέαρ, που αναβλύζει πετρέλαιο, αντί για νερό. Πρέπει όλα αυτά να τα συζητήσω μαζί του. Να τον εμπιστευτώ και να του αποκαλύψω ό,τι είδα στο όνειρό μου. Να τον ενημερώσω πως νιώθω παροπλισμένος Δον Κιχώτης, που ενώ θέλει, δεν μπορεί να προχωρήσει.»

Όλες αυτές οι σκέψεις βασανίζουν το νου μου και νιώθω πάλι σαν ηφαιστείο έτοιμο να εκραγεί. Τουλάχιστον, τώρα δεν είμαι ένα άδειο κουφάρι που το παρασέρνει ο αγέρας σε κάθε ανασάλεμά του ή ένα ορφανό κύμα, που σικάει στο βράχο, χωρίς να επιστρέφει πίσω στη θάλασσα. Έχω καυτηριάσει όλες τις νοσηρές απολήξεις μου και είμαι έτοιμος για μια πρώτη κάθαρση. Όλοι έχουμε μετατραπεί σε εξαίρετους τοξοβόλους, αλλά χάσαμε τον στόχο. Τα θεμιτά έγιναν αθέμιτα και ξεπουλήσαμε τη θέωση για μια φτωχή και ταπεινή θέαση. Πάνω στην πλάτη μου ξέρασαν

τα επονειδιστα γέλια τους και τις φτιασιδωμένες ντροπές κι ότι ακόμα κι αν σταματήσει ο φρενήρης ρυθμός της του οι καταραμένοι ποιητές κι εγώ ερωτοτροπούσα με την ατροφική Άρπυια της φιλαρέσειας. Μυρίζει θάνατο η στασιμότητα και τόσο χρόνια κώφευα. Δεν μπορούσε να προχωρήσω, όχι γιατί δεν έκανα βήματα προς τα μπρος, αλλά γιατί έκανα και βήματα προς τα πίσω.

«Μακάρι να είχα σπουδάσει ψυχολογία, για να μπορούσα πολύωρες και ανούσιες συναντήσεις για τη λήψη να μελετήσω το ωραιότερο όργανο του ανθρώπου, την ψυχή. Δεν πειράζει, όμως, έχω όλο το χρόνο να μελετήσω την δική μου, αυτήν που είχα ξεχασμένη στο κιβούρι της λήθης. Όταν φτάσω στο γραφείο του Δρ. Δαμάσκου δεν θα υπάρξουμε, για να ζήσουμε και να πράξουμε όλα τα άλλα που ερωτήσω για τη διάγνωση. Δε μ’ ενδιαφέρει πια το πόρισμα και οι συνεδρίες που κάναμε. Θα του θέσω ένα πολύ απλό ερώτημα. Πώς μπορώ να λυτρωθώ; Να νιώσω ελεύθερο πουλί και να ανοίξω τα φτερά μου πετάξω ψηλά, μακριά στον ορίζοντα κι ακόμη παρά πέρα; Κι αν δεν πάρω κάποια απάντηση, θα τον ευχαριστήσω ευγενικά, θα φορέσω το παλτό μου και θα φύγω. Δεν θα πω άλλη λέξη. Αυτή η άρνηση θα είναι ένας φάρος για μένα, για τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσω. Για μια ακόμη ενδοσκόπηση, πολύ πιο βαθιά και ουσιαστική αυτή τη φορά.

Μετέπειτα
2 ^{ος} νικήτρια
στον ετήσιο διαγωνισμό
κονστρουκτιβιστικού διηγήματος
«Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης»

Εξ απαλών ονύχων γνώριζα αυτό που άλλοι απλώς υποπτεύονταν ήγουν ότι ακόμα και το απλούστερο πράγμα δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για κάτι τόσο σύνθετο και πολυπαραγοντικό όσο η απειλή «από έναν αόρατο εχθρό», όπως αρέσκονται να λένε οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι, από έναν θανατηφόρο, εν πολλοίς, ιό, μια πανδημία που δεν γνωρίζει χρώμα, φύλο ή κοινωνική θέση. Έτσι, διόλου δεν παραξενεύτηκα όταν αυτό που αρχικά φαινόταν ως κάτι που η πλειοψηφία των ανθρώπων θα πέρναγε σαν μια απλή γρίπη, γρήγορα έγινε μια τρομακτική ασθένεια που απαιτούσε περίπλοκα και αυστηρά μέτρα προστασίας του πληθυσμού, προκειμένου να εξασφαλιστεί ο περιορισμός της διασποράς της νόσου.

Η αρχή όλων συντελέστηκε όταν ένας ιός, αδιευκρινίστως πώς, μεταλλάχθηκε εντός του σώματος κάποιου ανθρώπου. Έκτοτε άρχισε να διασπείρεται ταχύτατα και ανεξέλεγκτα και να σκορπίζει τον θάνατο σε όλο τον κόσμο. Οι φορείς και τα επιβεβαιωμένα ικρούσματα αυξάνονταν τόσο γρήγορα, ώστε χρειάστηκε να γίνει πραγματικότητα αυτό που μέχρι πρότινος κυκλοφορούσε ως μια ακόμα απλή φήμη: απαγορεύτηκε προσωρινά η κυκλοφορία. Η ειμαρμένη απειλούσε όποιον τολμούσε να αγνοήσει την απαγόρευση. Η νέμεσις ήταν αναπόφευκτη. Ανθρώπινα σώματα βρέθηκαν στα όρια μέχρι να εξαϋλωθούν σε ό,τι είχαν συντεθεί, ψυχές ζώσες ένωσαν βαρύ το φορτίο του προσωρινού οικιακού περιορισμού.

Όσο για μένα... Στο σπίτι ο χρόνος εντός του τετραγώνου ωρολογίου τρέκλιζε επαναλαμβάνοντας τις ίδιες νοητές κινήσεις του λεπτοδείκτη που έσπρωχνε αδιαλείπτως τις ώρες τη μία μετά την άλλη. Κάθε δραστηριότητα διαδεχόταν μιαν άλλη καθ’ όλη τη διάρκεια της ημέρας, σε ένα γαϊτανάκι αγωνιώδους επαναληψιμότητας δίχως τέλος. Αρχικά δυσκολεύτηκα να προσαρμοστώ στον «εγκλεισμό» στους τέσσερις τοίχους της οικίας μου, που μέχρι τότε έβλεπα μόνο κατά το πρωινό μου ξύπνημα και λίγο προ του ύπνου. Σταδιακά όμως άρχισε να μου αρέσει αυτή η ιδιότυπη παύση. Οι ρυθμοί της ζωής μου επιβραδύνθηκαν. Παρακολούθησα ενδιαφέρουσες τηλεοπτικές σειρές που δεν γνώριζα καν ότι υπήρχαν, διάβασα βιβλία που με περίμεναν για πολλά χρόνια υπομονετικά στα ράφια της βιβλιοθήκης μου, είδα θεατρικές παραστάσεις στο διαδίκτυο που δεν είχα προλάβει να δω όταν παίζονταν στο θέατρο, μίλησα με φίλους που είχα καιρό να ακούσω, χρησιμοποίησα το σταθερό τηλέφωνο που μέχρι πρότινος ήταν απλώς μια συσκευή, σχεδόν διακοσμητική, στην οποία με καλούσαν μόνο εταιρείες προώθησης προϊόντων. Ανακάλυψα την αλληλεγγύη και την καλοσύνη των γειτόνων, στην οποία είχα χάσει την πίστη μου, έγραψα όσα βίωνω και άλλα πολλά σε ένα χαρτί, βυθίστηκα στη σιωπή. Είχε κάτι μαγικό αυτή η παύση. Όλα γύρω διακόπηκαν αποδεικνύοντας ότι τίποτα τελικά δεν είναι τόσο βιαστικό

να αναγνωρίζουμε ως τέτοια. Ο χρόνος απέκτησε ξαφνικά άλλη αξία. Γλιτώσαμε τις άνευ λόγου μετακινήσεις, τις τακτοποιώ, να ζω το σπίτι ως ένα ασφαλές καταφύγιο κι όχι σαν ένα ξενοδοχείο. Ζύμωσα ψωμί, έφτιαξα γλυκά, μπισκότα, απλώθηκε η μυρωδιά φρεσκομαγειρεμένου φαγητού στο σπίτι. Έπαιξα με το παιδί μου χωρίς το άγχος των προθεσμιών και της παρέλευσης του χρόνου, έμεινα για ώρες στην αγκαλιά του συντρόφου μου, διάβασα και έμαθα περισσότερα για μένα. Κάθε μέρα μου ήταν δημιουργική με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο. Κάθε μέρα έπραττα κάτι νέο, γινόμουν λίγο καλύτερη από αυτή που ήμουν προ μιας ημέρας. Μέσα στο χάος της απειλής, των δελτίων ειδήσεων που μετρούσαν τους θανόντες, μέσα σε κλίμα τρόμου με μάσκες και γάντια χειρουργικά, βρήκα ξανά τον εαυτό που είχα απωλέσει. Τον δέχτηκα με χαρές και με τιμή, με μόσχο σιτευτό, και γιόρτασα μαζί του την επανένωση. Περπάτησα στη φύση, τηρώντας απαρεγκλίτως τις αποστάσεις, με την ταυτότητά μου και το υπογεγραμμένο χαρτί με τα στοιχεία μου, την ώρα και την αιτία εξόδου, ανά χείρας. Και είδα τον ουρανό να είναι πιο γαλάζιος και οι άνθρωποι πιο ήρεμοι κι ευγενικοί, χαιρετούσαμε εγνάρδια ο ένας τον άλλον εξ αποστάσεως, ασφαλώς, και κοιταζόμασταν στα μάτια. Ησυχία απλωνόταν στους περισσότερους δρόμους. Ηρεμία. Όλα ήταν πιο ανθρώπινα.

Περίπου στα μισά του Ιουνίου, μετά από τρεις μήνες κατ’ οίκον περιορισμό δηλαδή, η απειλή του ιού καταλάγιασε και ο κίνδυνος υποχώρησε. Η εντολή «μένουμε σπίτι» ήρθη και η πολυαναμενόμενη για τους περισσότερους έξοδος έγινε πραγματικότητα. Αν και περιμένα κι εγώ η ίδια πώς και πώς αυτή την ώρα, όταν τελικά ήρθε δυσκολεύομουν να κατανοήσω αν ήμουν χαρούμενη ή λυπημένη. Είχα συνηθίσει για τα καλά πλέον αυτή την απομόνωση που μου ασκούσε μια ιδιαίτερη γοητεία και είχε εξελιχθεί σε μια από τις πιο παραγωγικές περιόδους του βίου μου. Θυμάμαι πολύ καλά τη μέρα που άνοιξα την πόρτα για να βγω εκτός οικείας για πρώτη φορά χωρίς κανένα περιοριστικό μέτρο. Το ηλιακό φως μού φάνηκε εντονότερο απ’ ό,τι συνήθως, σχεδόν εκτυφλωτικό, τόσο που δυσκολεύομουν να δω ακόμα και με τα σκουρόχρωμα γυαλιά ηλίου μου. Μου πήρε λίγα λεπτά για να συνηθίσω και να διαπιστώσω ότι κάτι αδιανοήτως παράξενο είχε συμβεί: όλα είχαν μεταβληθεί, όλα είχαν μετουσιωθεί σε κάτι άλλο. Στο αγαπημένο μου πάρκο, που παρέμενε κλειστό την εποχή του «εγκλεισμού», δεν υπήρχε πια ίχνος πρασίνου και ο υπέργηρος κύριος με το κασκέτο που έφηνε καλαμπόκια τα καλοκαίρια και κάστανα τον χειμώνα στη γωνία απουσίαζε. Είχε αποδημήσει εις Κύριον εξαιτίας του ιού, όπως έσπευσε να με πληροφορήσει ο επίσης γηραιός ιδιοκτήτης του μικρού καταστήματος με ψιλικά που γειτνίαζε μαζί του. Έμοιαζα και ένιωθα σαν ζόμπι. Σαν ένας ζωντανός νεκρός που περιπλανιόταν σε μια πόλη ολότελα αλλιώτικη από αυτή που είχε συγκρατήσει η μνήμη μου τρεις μήνες πριν. Οι άνθρωποι εξακολοιθούσαν να διατηρούν αποστάσεις μεταξύ τους, μολονότι ο κίνδυνος από τον ιό είχε παρέλθει, όπως διαβεβαίωναν οι επιστήμονες. Στον δρόμο έβλεπα πεταμένα γάντια και χειρουργικές μάσκες. Αδιαφορία άραγε ή ανοησία; Ίσως τελικά κάποιοι άνθρωποι δεν πρόκειται να αλλάξουν ποτέ.

Περνώντας από τον φούρνο της γειτονιάς η όσφρησή μου αιχμαλωτίστηκε από την οσμή της μπουγάτσας που αγαπούσα πολύ και είχα τόσον καιρό να γευτώ. Δεν κατόρθωσα να αντισταθώ στον πειρασμό, εισήλθα εντός κι αγόρασα μία. Οι σιελογόνοι αδένες μου εργάζονταν πέραν το δέον για να επαναφέρουν τους γευστικούς κάλυκες στην προτέρα τους κατάσταση. Οι συνήθειες είχαν πλέον αλλάξει.

Τα αυτοκίνητα λοξοδρομούσαν καθώς οι οδηγοί, παρασυρμένοι από της οράσεως την πλάνη, κοιτάζαν δεξιά κι αριστερά τοπία και σκηνές ανθρώπινες που είχαν στερηθεί. Παρότι ο κίνδυνος είχε θεωρητικά περάσει, σπανίως έβλεπε κανείς ανθρώπους να αγκαλιάζονται, να φιλιούνται, να δίνουν το χέρι τους ο ένας στον άλλο. Όλοι τηρούσαν απόσταση τουλάχιστον δύο μέτρων ακόμα και στις ουρές. Στο παραμικρό φτέρισμα ή βήχα, εκτυλίσσονταν σκηνές πανικού που κινούνταν στα όρια μεταξύ τραγικού και γελοίου. Τρομαγμένοι άνθρωποι έτρεχαν, παρασύροντας εμπορεύματα και άλλους ανθρώπους, έπεφταν κάτω, κάλυπταν το πρόσωπο με ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Κάποιοι φορούσαν ακόμα μάσκες. Ο φόβος δύσκολα αφήνει τον θρόνο του άπαξ και εισχωρήσει για τα καλά στων ανθρώπων τις ψυχές. Κάποιοι άλλοι παρέμειναν στην ασφάλεια που τους παρείχε το σπίτι τους, σαν να μην είχε αλλάξει τίποτα.

Λίγο πιο κάτω είδα έναν ηλικιωμένο που τριγυρίζει τρομαγμένος, σχεδόν εξουθενωμένος. Του έδωσα τη μπουγάτσα που κρατούσα χωρίς να το σκεφτώ. Κι ας διαμαρτύρονταν οι γευστικοί μου κάλυκες που αδημονούσαν να γευτούν την κρέμα και το πασπαλισμένο με άχνη ζάχαρη φύλλο. Είδα κι άλλους ανθρώπους, νευρικούς και φοβισμένους, ανάμεσά τους παιδιά, που κρατούσαν σφιχτά το χέρι των γονιών τους κάθε φορά που τους πλησίαζε κάποιος, και απέφευγαν να αγγίξουν επιφάνειες, πόρτες, τοίχους ακόμα και τα λουλούδια, όσα είχαν απομείνει σκόρπια κάτω από τους κορμούς των δέντρων ή δίπλα στα πεζοδρόμια. Είδα βέβαια και άλλους, λίγους, πιο χαλαρούς, κυρίως πολύ νέους που απολάμβαναν την επιστροφή στη χαρά της κοινωνικής επαφής.

Οι πλείστοι ωστόσο δεν κατόρθωσαν να απαλλαγούν από το έντονο στρες, τον φόβο και την αβεβαιότητα που βίωσαν επί τριμήνου. Τουλάχιστον όχι ακόμη. Ανάμεσά τους κι εγώ.

Όταν γύρισα σπίτι άφησα τα παπούτσια μου απέξω, έβγαλα τα ρούχα μου προσεκτικά να αεριστούν, έπλυνα τα χέρια μου σχολαστικά μετρώντας αργά μέχρι το 23, απολύμωνα με αντισηπτικά μαντιλάκια το κινητό μου τηλέφωνο και τα ψώνια που έφερα από το σούπερ μάρκετ. Μία ρουτίνα που ακολουθούσα ευλαβικά τους τρεις μήνες που προηγήθηκαν από φόβο αλλά και καθήκον απέναντι στον εαυτό μου και τους άλλους.

Φόρεσα τα ρούχα που φοράω συνήθως στο σπίτι, μια φόρμα αθλητική και ένα φούτερ δηλαδή, έφησα έναν καφέ ελληνικό και κάθισα στον καναπέ για να δω ειδήσεις. Δεν διέφεραν και πολύ σε σχέση με τους προηγούμενους μήνες με εξαίρεση τον απολογισμό θυμάτων, που αφορούσε πλέον άλλες χώρες κι όχι τη δική μας. Ο εκφωνητής επισημαίνει ότι η ανεργία έχει αυξηθεί. Τα ξενοδοχεία, και άνοιξαν για τη θερινή περίοδο, εξακολουθούν να είναι άδεια και οι αεροπορικές εταιρείες προσπαθούν να βρουν τρόπο να παραμείνουν βιώσιμες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για όσους εργάζονται σε αυτές. Πολλές επιχειρήσεις έκλεισαν, εργαζόμενοι και εργοδότες βρέθηκαν στον δρόμο. Άλλες πάλι επιβίωσαν αλλάζοντας τη νοοτροπία χρόνων, αξιοποιώντας τη δύναμη της τηλεργασίας που αναδύθηκε κατά την εποχή του «εγκλεισμού». Πλέον δεν είναι απαραίτητες τόσες χαμένες ώρες σε μετακινήσεις, τόσες ώρες σε ένα γραφείο. Το σπίτι αναδείχθηκε σε έναν χώρο απ' όπου μπορεί κανείς να προσφέρει εργασία. Το επόμενο ρεπορτάζ αφορά τους εργαζόμενους στον τομέα της υγείας. Γιατροί, νοσηλεύτές, τραυματιοφορείς, κατάσκοποι, οι περισσότεροι με σύνδρομο εξουθένωσης παλεύουν να επεξεργαστούν και να ξεπεράσουν τα βιώματα του περασμένου τριμήνου, δείχνοντας εμφανή σημάδια μετατραυματικού στρες. Πολλοί πρέπει να βγουν σε άδεια, υποχρεωτικά, αφού η κατάσταση της ψυχικής και σωματικής υγείας τους επιδεινώνεται και οι δυνάμεις τους τους εγκαταλείβουν. Το σύστημα υγειονομικής περίθαλψης παλεύει να κλείσει τις πληγές του, να συνέλθει και να χτιστεί σε πιο γερά θεμέλια.

Ένας ειδικός ψυχικής υγείας αναλύει τους λόγους για τους οποίους οι άνθρωποι που έχουν περάσει μεγάλο διάστημα σε καραντίνα είναι πιθανότερο να εκδηλώσουν αγοραφοβία κι εγώ αρχίζω πια να φοβάμαι ότι είμαι αγοραφοβική, αφού δεν θέλω να βλέπω πολύ κόσμο, δεν νιώθω άνετα με την πολυκοσμία, ποτέ δεν ένιωθα, πόσο μάλλον τώρα που ο φόβος της ασθένειας δεν με έχει εγκαταλείψει, που νιώθω ακόμα το χνώτο του, βαρύ, να καίει τον αυχένα μου. Κι ύστερα νιώθω ενοχές. Τι άνθρωπος είμαι εγώ που δεν αδημονώ να συναντήσω τους

άλλους, να γίνω ένα με το πλήθος, να χαθώ σε πολυπληθή εμπορικά ή σε πολυσύχναστα μπαρ και παραλίες;

Γυρίζω κανάλι. Ένας μεσήλικας, ευτραφής δημοσιογράφος ρωτά με λαϊκίστικο ύφος τον ειδικό λοιμωξιολόγο που έχει καλέσει στην ειροπή του αν τα μπάνια στη θάλασσα, τα μπάνια του λαού είναι ασφαλή, αν θα μπορέσει ο κοσμάκης να πάει στο εξοχικό, να κάνει ένα μπάνιο μετά από τόση κλεισούρα και ταλαιπωρία, αν θα μπορέσει να πάει να δει τον παππού και τη γιαγιά στο χωριό. Η απάντηση του ειδικού είναι ασαφής. Παραδέχεται πάντως ότι θα χρειαστεί καιρός για να πούμε με απόλυτη βεβαιότητα τι είναι ασφαλές και τι όχι. Και καταλήγει ότι ένα εμβόλιο, που η παγκόσμια επιστημονική κοινότητα αναμένει μετά βαιών και κλάδων, σίγουρα θα βοηθήσει. Αναρωτιέμαι πώς ένας τόσο δα μικρός ιός κατάφερε να γονατίσει την ανθρωπότητα. Ένας ιός, όπως ένα παράσιτο, ένα τσιμπούρι ας πούμε, που ψάχνει να βρει ξενιστή, σάρκα, για να τραφεί.

Σε λίγο καιρό οι δρόμοι γέμισαν πάλι με κίνηση. Ο κόσμος με λιγότερα χρήματα στην τσέπη προσπαθεί να τα βγάλει πέρα. Η κοινωνική αποστασιοποίηση εξακολουθεί να υπάρχει σε πολλούς. Εγώ η ίδια αλλάζω πεζοδρόμιο κάθε φορά που βλέπω διαβάτη στην ίδια πλευρά του δρόμου με τη δική μου. Καλύπτω το στόμα και τη μύτη μου με μαντίλια για να μην εισπνεύσω πύελα και σταγονίδια των άλλων. Αποφεύγω τα φιλά, τις χειραφίες και τις αγκαλιές που έχω τόσο ανάγκη, καθώς οι εγκεφαλικές συνάψεις που δημιουργήσε ο φόβος δεν λένε να αποσυνδεθούν. Στα σούπερ μάρκετ δεν αγοράζω ό,τι συνήθιζα πρωτότερα. Έχω μάθει πια να είμαι λιτή και λιτοδίαιτη, δεν πετάω ποτέ φαγητό και ό,τι περισσεύει το μαγειρεύω εκ νέου σε συνδυασμό με κάτι άλλο. Τα οικονομικά μου εξάλλου, μετά από τρεις μήνες αργίας και

αρισθίας, έχουν καταβαραθρωθεί και η αγοραστική μου ικανότητα έχει υποστεί σοβαρό πλήγμα. Κι όχι μόνο η δική μου. Οι περισσότεροι εργαζόμενοι και επιχειρηματίες, πλην όσων ασχολούνται με το εμπόριο τροφίμων, το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζουν, αφού οι περισσότεροι κλάδοι εργασίας υπολείπονται τους προηγούμενους μήνες.

Μαζί με την επιστροφή μιας σχετικής «κανονικότητας», τα άγρια ένστικτα ξαναβγήκαν στην επιφάνεια. Οι κλοπές, που είχαν περιοριστεί, επανέκαμψαν, το ίδιο και η χυδαιότητα και η αγένεια. Και τότε πήρα την απόφαση να παρατείνω οικειοθελώς το μέτρο των περιορισμένων μετακινήσεων και συναναστροφών. Το χρωστάω στην ψυχική μου γαλήνη και στον εαυτό που βρήκα ξανά με δυσκολία, εντός μια παύσης ιδιότυπης που κύκλωναν επικίνδυνα η ασθένεια και ο θάνατος.

Αλεξία Καλογεροπούλου

«Της ζωής οι παραστάσεις»

3^η νικήτρια
στον ετήσιο διαγωνισμό
κονστροκτιβιστικού διηγήματος
«Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης»

'Ω_Qα 22:19 μμ

Η τελευταία πράξη του έργου έφτανε στο τέλος της. Το μόνο που έβλεπα πλέον, ήταν ένα μαύρο τοπίο. Μια εκτυφλωτική άσπρη τρύπα από εγωισμό, να φωτίζει τις χλωμές μπαλαρίνες του αέρα. Η αυλαία του ονείρου έπεφτε. Το κύμα από τα χέρια που χτυπούσαν ρυθμικά, έφτανε μέχρι το κατ'αστρωμα της σκηνης. Μια επανάληψη, ένας γλυκός ανεμιστήρας που έφερνε γλυκόλογα, ένα κρότος από ανθρώπινα τηγάνια που ομοίως του δεν υπήρχε. Μόλις είχε τελειώσει μια ακόμα παράσταση.

«Εγώ εκεί, να ζητώ περισσότερα χάρτινα ψέματα. Οι πρόκες έτριζαν από χαρά, και εγώ ήθελα κι' άλλο. Τα στηρίγματά μου, είχαν χαθεί κάτω από αιμάτινες φυτικές ουσίες. Τα χαστούκια στον Αίολο, έκαναν τα αυτιά μου να χαμογελούν. Λίγο ακόμα, έλεγα. Λίγο ακόμα αέρινο μέλι να μπει στην καρδιά μου. Λίγο ακόμα κρότος να τραντάξει τα ντουλάπια του εγωισμού μου. Ήταν η ώρα να φύγω από τους βράχους της υπερηφάνειας. Από το φως, ξανά στο απόλυτο σκοτάδι της σιωπής μου. Κατευθύνθηκα προς το καμαρίνι μου, με την καμπύλη μου σβησμένη. Το μαρμαρίνο σώμα μου, ικέτευε για ένα στρώμα. Ο καθρέπτης μπροστά μου, έδειχνε ένα πρόσωπο για μένα άγνωστο. Δεν ήμουν εγώ εκείνος. Εγώ γεννήθηκα για το

συνάδιδι. Αν δεν ήμουν εκεί, δεν ήμουν τίποτα. Η μοναξιά ήδη με έπνιγε. Η απελπισία του τώρα, γρατζουνούσε τους τοίχους μου. Όμως το λιωμένο ρολόι στην καρδιά μου, έδειχνε την ώρα του γυρισμού.»

Φορώντας μια πιο αποδεκτή αμφίση, βγήκα από το θέατρο. Εκεί έξω, παιζόταν μια διαφορετική παράσταση. Τα υποδήματα μου, μούλιαζαν στην παρεξηγημένη άσφαλτο. Η πόλη ήταν πάντα ένα μουχλιασμένο σιντριβάνι δακρύων και πυρωμένων υποσχέσεων. Όποιος την επέλεγε, την παντρευόταν. Ήταν ένας αναπάντεχος έρωτας, λες και η βρωμιά και μελαγχολία ήταν κάτι όμορφο. Ήταν ένας μαγνήτης, με τσόφλι από λίγδα και εσωτερικό ραγισμένου αμαρτήματος. Ο κόσμος, γλιστρούσε πάνω στον δρόμο κρυσταλλωμένης ζάχαρης και ξηρών καρπών, ανελέητα. Ρόδες όλων των ειδών, έτρεχαν να φτάσουν σε μια άγνωστη ουτοπία. Στο ζωωμένο στενό της γειτονιάς, έβλεπε κανείς την σάπια άσφαλτο να λαμπυρίζει στα φώτα. Αυτός ήταν ο δρόμος προς την καρδιά. Ανεβαίνοντας τα σκαλιά της σκουριασμένης ανηφόρας, χτύπησα την καμπάνα του ρολοφωτού σπηλαιού. Την πόρτα άνοιξε η Μάγδα. Στο μαρμαίρινο πρόσωπο της, παράσταση έδινε η χαρά.

ΚΗΞΕΡΕ που βρισκόμουν πριν λίγο, και αυτό της δημιουργούσε δυσαρέσκεια. Ένωθα την ξινισμένη της ανάσα να ανεβαίνει μέχρι το στόμα της, και να μετατρέπεται σε φιλή Ιούδα. Ήταν πολύ κοντά στο να περαιοποιηθεί. Να καταδικάσει έμμεσα τους ονειρικούς παλμούς στην αναπνοή μου. Ήμουν τότε ενθουσιασμένος πριν λίγο. Τώρα έμοιαζαν όλα ανήθικα μουντά, καθώς η ουτοπία είχε πλέον χαθεί. Συνειδητοποίησα πως θα προτιμούσα να βρισκόμουν ακόμα στο θέατρο, εκεί που τα συναισθήματα μου ήταν πιο σίγουρα. Εκεί όπου οι παραστάσεις είχαν αρχή, μέση και τέλος.»

Μπαίνοντας στο διαμέρισμα, η Μάγδα προσφέρθηκε να πάρει το πλατό μου για να το κρεμάσει. Έφυσα το πετσό μου να γλιστρήσει στα χέρια της γυναίκας, και ακούμπησα τα πόδια μου στο υγρό περβάζι του τζακιού. Ο αέρας σφύριζε τρελός στα κουφώματα της φειριασμένης οροφής. Η εφημερίδα στα χέρια μου, διηγούνταν τις παραστάσεις της ζωής, με έμφαση στα πέτρινα πρόσωπα της ψεύτικης κοινωνίας. Το θέατρο είχε πάρει σάρκα και οστά. Είχε βιαστεί και αυτό για λίγο φλας, για λίγες υπερτιμημένες λέξεις σε ένα χάρτινο φόρεμα. Μια γάτα έκοβε βόλτες έξω από το παράθυρο. Ακόμα και εκείνη φαινόταν να με ελευάζει. Η ήχος των βασιανισμένων σκευών στην κουζίνα, έβραζε την σιωπή του δωματίου. Η Μάγδα, κολώνια κάτω από τον απορροφητήρα, μετρούσε τα λεπτά της αναμονής. Όπως κάθε βράδυ, μου ετοίμαζε ένα πιάτο φαΐ χωρίς χιλάτι. Οι μυρωδιές της αχνιστής σούπας, γέμισαν γρήγορα το δωμάτιο και η γυναίκα με κάλεσε στο τραπέζι.

Ήταν η πρώτη φορά που κατάλαβα πως ζούσα σε έναν βρρόγγο. Το βραχνισμένο κάλεσμα της Μάγδας, ακουγόταν πλέον όπως πραγματικά ήταν. Μια εντολή ενός αποζητημένου ηγεμόνα σε ένα μπαλκόνι ματαιοδοξίας. Αφησα την εφημερίδα στο τραπέζι δίπλα μου, και σήκωσα τα καθισμένα κούτσουρα μου με θυμό. Ο θρόνος μου, έμοιαζε πλέον με μπιντέ, ο οποίος με περίμενε να καθίσω. Οι βολβοί της Μάγδας κοντεύαν να γίνουν ακροάδια. Πρόλαβα να το δω αυτό, καθώς μου έφερνε το πιπίατο. Το ρούφηγμα του υγρού, κάλυπτε τις βουβές επιθυμίες και των δυο μας. Ήθελα να μιλήσω, όπως και εκείνη, αλλά κανένας δεν έπαιρνε τον λόγο. Έκανα το λάθος να ξεκινήσω, ελπίζοντας πως κάτι καλό μπορεί να συνέβαινε. Έσταξα ουράνια τόξα σαν χαρούμενη οροφή. Δεν με ένοιαζε τίποτα. Ήθελα να τα πω όλα. Πόσο γεμάτος ένοιωθα. Η Μάγδα τότε, ως δηλητηριασμένος αρουραίος, άρχισε να ξερνά τις λέξεις σαν οβίδες, παίρνοντας την γλυκόπικρη εκδίκηση της. Το χαμόγελο μου, είχε γίνει πια χαλιομανία ενός ασπρόμαυρου φιλμ. Επιτέλους ομολογούσε ξεκάθαρα, πως ήθελε να αφήσω την δουλειά του ηθοποιού, και να βρω μια πραγματική εργασία. Στεκόμουν στήλη άλατος απέναντι της. Ακόμα και το λούτρινο φεγγάρι είχε κρυφτεί από ντροπή. Σηκώθηκα από το βαρύ τραπέζι της ευθύνης και της φτώχειας, χωρίς ενοχές για τίποτα. Τα ωκεάνια ματιά της Μάγδας, ήταν ατσάλινες βελόνες που ούρλιαζαν να μείνω. Πήρα το λιωμένο τομάρι από το αγνίστρι, και φόρεσα το καπέλο μου. Είχα πάρει την απόφαση μου. Βγήκα έξω κλείνοντας δυνατά την πόρτα της δυστυχίας πίσω μου.

Ο πύργος του χρόνου έδειχνε έντεκα. Μαύρα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τον βαμβάκινο ταβάνι. Λίγο πιο

κάτω, ένα αδιάβροχο ζευγάρι κλειδωμένο πάνω στην και το να με ελέγχει. Είχα κάνει αριετή υπομονή. Πότε εβδομήντα οχτώ του χρόνια ανακαλούσε την εντύπωση στιγμή, έκανε την εμφάνιση του. Άνθρωποι πήλινοι, που το δεν είχα σκεφτεί, ότι θα έφτανε μέχρι αυτό το σημείο. Ίσως εύρωστου ανθρώπου που δούλεψε όλη του τη ζωή στα ύδωρ δεν τους άγγιζε. Το σανίδωμα της πράξεως δεν είχε γιατί μέσα μου, πίστευα ότι δεν με αγαπούσε πραγματικά απέραντα ναυπηγεία της Αδριας Ζώνης, τα τριάντα χρόνια ακόμα τελειώσει. Πιο πέρα, ένα συρμάτινο πουλόβερ για να κάνει κάτι τέτοιο. Ίσως να ήταν απλά ο εγωισμός που ακολούθησαν τον εμφύλιο στη Γραικολάνδη και τον κρατούσε αιχμάλωτα άψυχα μέταλλα της δεκάρας. Από της. Όπως και να είχε, εκείνο το απόγευμα είχα μετέπειτα ολοκληρωτικό καταποντισμό της χώρας. Ούτε την άλλη κατεύθυνση, η μαύρη λουρίδα χόρευε προγραμματισμένη παράσταση, γι’ αυτό και έπρεπε να ήξερα από πριν, αλλά, ούτε και ξανάδα ποτέ τον γέρο, πλην κοροϊδευτικά μπροστά στα μάτια μου, σηματοδοτώντας φύγω από την σκηνή εκείνης της αρχαίας τραγωδίας.» όμως, συναναστρεφόμενος συχνά την άνευ τίτλων ευγενείας την έναρξη μιας αλλόκοσμης νυχτιάς. Συνέχισα να Οι μέρες περνούσαν τυφλωμένες μαριονέτες. Η μία ανθρωπότητα, αισθάνομαι πως όχι μόνον ταυτίζομαι περπατώ κι άλλο. Προσπέρασα το θέατρο. Με καλούσε να παράσταση έφερνε την άλλη. Οι προτάσεις που δεχόμουν, κάποιες φορές ως θεατής με το αντικείμενο της θεασής έρθω, όμως έδινα ήδη μια καινούργια-χρόνια παράσταση. πολλές. Το θέατρο είχε γίνει πλέον το νέο μου σπίτι. Η μου, αλλά, και πως αυτό που βιώνω, συμβαίνει και μάλιστα Προσπέρασα το εμπορικό. Έφτασα μέχρι το πάρκο. Εκεί Μάγδα, έπαιζε ακόμα τον ρόλο της κοιμώμενης Χιονάτης. εντελώς ανεξήγητα και ανεξάρτητα από τη θέλησή μου και όπου πρωτογνώρισα την Μάγδα πριν μερικά χρόνια. Είχε περάσει πλέον καιρός, από τότε που είχε αναλάβει σε κάποιον άλλο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, στον

«Τότε ήταν τόσο διαφορετική. Πουλούσε λουλούδια, και αυτό το έργο. Φαινόταν όμως πως ήταν γραμμένο. Οι παππού απέναντί μου. Ενδεχομένως να φταίει για αυτό το ήταν πάντα με το χαμόγελο. Επικροτούσε τα όνειρα μου, παραστάσεις στο θέατρο συνεχιζόνταν, όπως και στην ζωή. γνωστό σύμπλεγμα Δρ. Τζέκυλ και κος Χάιντ. Είναι όμως τώρα, είχε γίνει και αυτή ένα με την μάζα της «Εγώ, είχα μέσα μου αποδεχτεί πως μπορεί να μην άλλωστε βαρύν ο συναισθηματικός πόνος τον οποίο φέρω αποκρουστικής πραγματικότητας. Ήθελε και εγώ να κάνω ξυπνούσε ποτέ. Όσες ενοχές και αν είχα, ένιωθα πλέον από μίαν άλλη ζωή. Μια κοτζάμ αυτοκτονία. το ίδιο. Να γίνω ένας από τους πολλούς. Ένα φυσιολογικό ελεύθερος. Έκανα αυτό που ήθελα. Είχα αραιώσει τις «Η ιστορία θα μπορούσε να είναι μια σύντομη διαδρομή πιόνι της κοινωνίας. Όχι, δεν είχα σκοπό να εγκαταλείψω επισκέψεις μου στο νοσοκομείο. Η μνήμη της Μάγδας σε φανταστικό χρόνο, μολονότι όλα τα επιμέρους στοιχεία τα πιστεύω μου για κανέναν και για τίποτα. Μέσα μου, έμοιαζε πλέον σαν ένα μακρινό παρελθόν, που δεν μου της είναι δυνατό να διασταυρωθούν και να εξακριβωθούν ήθελα τόσο να μετανιώσω που την είχα γνωρίσει, όμως την ανήκε. Η καριέρα μου έφτασε στα ύψη, εκεί όπου εκείνη σχετικά εύκολα ακόμη κι από έναν ερασιτέχνη ερευνητή. αγαπούσα ακόμα.» δεν πίστευε ποτέ ότι θα φτάσω. Πάνω στο σανίδι, ένιωθα Οποιαδήποτε ομοιότητά τους όμως με πρόσωπα, γεγονότα

Συνέχισα να προχωράω, μέχρι που έφτασα έξω από ένα πιο γιγάντιος απο ποτέ. Οι φιγούρες χειροκροτούσαν, και ή πράγματα θα πρέπει να θεωρηθεί πως δεν είναι διόλου μπαρ. Πυγολαμπίδες τις νύχτας με καλούσαν να μπω στην εγώ λιωμένο χρώμα ζητούσα λίγο νερό ακόμα. Δεν ήθελα να τυχαία κι αυτό παρά τις επιφυλάξεις μου, δεδομένου ότι εσωτερικό. Δεν έψαχνα μια προσωρινή αγκαλιά για να τελειώσει αυτή η ουτοπία. Η αίθουσα ήταν χαμογελαστή. εάν πιστεύω σε κάτι, αυτό είναι το απρόβλεπτο. Όμως, θα σβήσω τον καημό μου, ούτε ένα ποτήρι για να υγράνω το Όλες οι κουκίδες έλαμπαν το ίδιο για μένα. Ήταν ένα πρέπει να εξηγηθώ εδώ και να δηλώσω ευθύς εξ αρχής πως τσιγάρο μου. Καθώς στεκόμουν στο πεζοδρόμιο, το βράδυ όπως όλα τα άλλα, όμως τότε, διέκρινα μια χλωμή η πίστη μου αυτή δε μοιάζει καθόλου με την πίστη ενός πέρασμα ενός κίτρινου κτήνους μου τράβηξε την παπαρούνα να τινάζει τα λευκά της πανιά ανάμεσα στο αρχάριου παίκτη τυχερών παιγνιδιών, αλλά, αφορά σε προσοχή. Σήκωσα την δερμάτινη σημαία της απόγνωσης πλήθος. Ήταν η Μάγδα. Στην αρχή φοβήθηκα πως έβλεπα καταστάσεις πραγματικά εκτός ελέγχου, ή, αν προτιμάτε, χωρίς δεύτερη σκέψη, και εκείνο σταμάτησε.

Μπήκα μέσα και ζήτησα από τον οδηγό να με πάει στο πλησιέστερο μοτέλ.

«Οι ραγισμένες κουρτίνες έτρεχαν κατά μήκος του οδοστρώματος, κάνοντας την αγωνία μου να κορυφώνεται. Η Χιονάτη μου είχε ξυπνήσει; Η γυναίκα που ήξερα δεν θα Ένιωθα το ακορντεόν στα στήθη μου να πνίγεται στον ερχόταν ποτέ να δει παράστασή μου. Ήμουν άρρωστος ή οποία -όπως λέει κι ο ποιητής- βρίσκονται εντός του καπνό της φαντασίας μου. Το αλατόνερο στο μάγουλο μου είχα πεθάνει και βρισκόμουν στον παράδεισο που είχα μέλλοντος μας. Πείτε με προληπτικό, όμως εγώ πιστεύω ήταν λάθος. Το έδιωξα μακριά. Οι φράουλες της πίσσας σχεδιάσει εγώ τέλεια στο μυαλό μου;» στη Μοίρα· δηλαδή, σ’ αυτήν τη σχεδόν ενστικτώδη γνώση φώτιζαν τα κτήρια της προσωρινής συντροφιάς, όμως εγώ Άναψα ένα τσιγάρο και άπλωσα τα πόδια μου πάνω στο του Γραικού πως η ευτυχία ή η δυστυχία του, ανήκουν σ’ απόψε ήθελα μόνο ένα πράγμα. Γαλήνη. Κάποια στιγμή, μπουντουάρ. Άνθρωποι άρχισαν να χτυπούν την πόρτα αυτήν την επικράτεια του χάους και πως η γενναϊόδωρη είδα την φωτεινή πινακίδα ενός μοναχικού μοτέλ. Έμοιαζε μου. Ζητούσαν αυτόγραφα με αντάλλαγμα βιολογικά προσφορά της πρώτης, καθιστά απολύτως σαφές πως η τόσο με εμένα. Αυτό ήταν το μέρος μου για απόψε.» φέματα. Τους έδιωξα δίχως σκέψη. Και τότε, η πόρτα έλευση της δεύτερης είναι μονάχα θέμα χρόνου. Σε ένα

Το κινούμενο κιβώτιο, με άφησε στην εισόδου του νέου χτύπησε ξανά. Μια γνώριμη φωνή έλεγε το όνομα μου. τέτοιο φανταστικό χρόνο λοιπόν θα μπορούσε να μου παραδείσου. Ένα ακόμα σαπισμένο διαμάντι για τις Άνοιξα με τρεμάμενα χέρια. Η Μάγδα ήταν μπροστά μου. αναφέρεται η διαδικασία και το αποτέλεσμα της αφήγησης, ανεμοδαρμένες ψυχές. Στο εσωτερικό, παίζόταν η ίδια Δεν ήταν πια χλωμή παπαρούνα, αλλά κόκκινη σαν τον ή, σε κάποιον άλλο παράλληλο χρόνο· τουτέστιν υπ’ αυτήν παράσταση αφυδατωμένων πολυελέων, που ζητούσαν βιολογικό χαρτοπόλεμο εκείνης της νύχτας. Ήταν αλήθεια. την έννοια, αντικείμενο της αφήγησης δεν υπάρχει. Εκτός χάρτινα φέματα. Το φως στην ρεσεψιόν τρεμόπαιζε. Ο Ήταν εκεί. Η γυναίκα έπεσε στις βάσεις μου, ως είδωλο από το τι συνέβη, με ενδιαφέρει εξ ίσου και το τι δεν ορίζοντας ήταν στρωμένος με κολλώδες λουρίδες λατρείας. Τα τσαλακωμένα παράθυρα της είχαν ναυαγήσει. συνέβη, ή ακόμα, το τι θα μπορούσε να είχε συμβεί κάτω πολυτελείας. Το δωμάτιο μου και αυτό πικρό και Γράπωσε με μανία τις φλούδες από το κορμί μου, από ακριβώς τις ίδιες συνθήκες. Τέλος, θα πρέπει να ιδρωμένο. Κρεβάτι χωρίς εσώρουχο.

Ματιά λασπωμένα να κρέμονται από το ταβάνι χωρίς να «Αμέσως έγινα υγρό. Άρχισα να ρέω μέχρι τα έγκατα της περί ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου και τα τοιαύτα λένε λέξη. Ένα κουτί γεμάτο φέματα να γιγρινιάζει γης μαζί της. Τα χέρια της είχαν ακόμα σημάδια, σημάδια «αυτεξούσια». Θεωρώ πάντως πως η θέση μου είναι αριετά υστερικά. Η βροχή δυνάμωνε. Έπεσα να κοιμηθώ.

«Στο όνειρο μου, ήμουν ξανά στην σκηνή. Έπαιζα τον γλυκά και ανείπωτα. Όπως τότε. Το φαρμακερό κολιέ στο Ένα φάντασμα πλανιόταν στη Γραικολάνδη μετά την μεγάλο μου ρόλο. Οι δείκτες, έμοιαζαν λιωμένοι πάνω λαιμό της, είχε πια εξαφανιστεί. Ήταν μια άλλη πια, όμως επικράτηση της υλιστικής επαναδιατύπωσης των στην στιγμή της κορύφωσής μου. Το κύμα χτύπησε στο εξακολουθούσε να είναι η Μάγδα μου. Ήμασταν και οι δύο επαναστατικών ιδεωδών της ελευθερίας, της ισότητας και λιμάνι μου, φέρονοντας ξανά νεκρά κόκκινα συγχαρητήρια. αμαρτωλά πιόνια μιας ψηφιακής πραγματικότητας. Στα της αδελφосύνης· το φάντασμα της καθυπόταξης των Ένιωθα υπέροχα, μέχρι που ανάμεσα στις καρφίτσες, είδα φύλλα της καρδιάς μας, γραφόταν πλέον το ίδιο ποίημα, πολλών στη βούληση των εσχάτων των χυδαίων. Ο μια πρόκα να με κοιτάζει. Ήταν η Μάγδα. Το εξώφυλλο ιδρωμένο, ματωμένο. Ήμουν λάθος και ήταν ψέμα. Σμερντιάκοφ, αφού επιβίωσε μια ιδιαίτερα στερημένη της έτρεμε σαν τρελό, ούρλιαζε. Ξύπνησα μέσα σε μια Ήμασταν μπουκέτο από σίδερο και χαρτί. Φονικοί κήποι παιδική ηλικία στις φαβέλες της Νέας Σιάλας πανικοβλημένη θάλασσα συναισθημάτων. Το δαιμονισμένο σε ένα μαραμένο εγωισμό. Τραπουλόχαρτα γεμάτα τρύπες. Δραπετσώνας και όντας φιλόδοξος και προικισμένος με ένα ασίγηστο πάθος για απερισκεψία, σύντομα ακουστικό ζητούσε την φωνή μου πάνω του. Ανταπέδωσα. Εγώ και εκείνη. Ένα.»

Κάποιος άγνωστος τελάλης, μου έλεγε πως η Μάγδα είχε Πανωραία Χριστοπούλου **Χαμένος Τόπος** 3^{ος} νικητής στον ετήσιο διαγωνισμό κονστρουκτιβιστικού διηγήματος «Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης» Ούτε ήξερα από πριν, αλλά, ούτε και ξανάδα ποτέ το κύριο πρόσωπο του επεισοδίου το οποίο και καταγράφω εδώ προς όφελος της προσωπικής μου εμφύλιας εμμονής και μόνον. Από τότε, δεν υπάρχουν πληροφορίες ως προς το πού βρίσκεται ή το τι απέγινε πια ο λιπόσαρκος τρόφιμος της αβυσσικής πεδιάδας του Περναμπούκιο που συνάντησα κάποια γλυκερή τροπική νύχτα του Οκτώβρη του δυο χιλιάδες... στο Λίμποβο· μια γειτονιά δίπλα στα ντόκια του λιμανιού της Μπρατισλάβα, της περιώνυμης μητρόπολης εκεί στις εσχατιές της γης, στον Κάτω Κόσμο. Το όνομά του ήταν Σμερντιάκοφ κι επαίρονταν ότι στα νιάτα του υπήρξε κλαρίτης στα βουνά στη Σιέρα Μαέστρα, τον καιρό της τριπλής κατοχής της Γραικολάνδης. Ο Σμερντιάκοφ ήταν λίγο κοντύτερος από μένα και παρά τα

αυτά, έκανε την εμφάνιση του. Άνθρωποι πήλινοι, που το δεν είχα σκεφτεί, ότι θα έφτανε μέχρι αυτό το σημείο. Ίσως εύρωστου ανθρώπου που δούλεψε όλη του τη ζωή στα ύδωρ δεν τους άγγιζε. Το σανίδωμα της πράξεως δεν είχε γιατί μέσα μου, πίστευα ότι δεν με αγαπούσε πραγματικά απέραντα ναυπηγεία της Αδριας Ζώνης, τα τριάντα χρόνια ακόμα τελειώσει. Πιο πέρα, ένα συρμάτινο πουλόβερ για να κάνει κάτι τέτοιο. Ίσως να ήταν απλά ο εγωισμός που ακολούθησαν τον εμφύλιο στη Γραικολάνδη και τον κρατούσε αιχμάλωτα άψυχα μέταλλα της δεκάρας. Από της. Όπως και να είχε, εκείνο το απόγευμα είχα μετέπειτα ολοκληρωτικό καταποντισμό της χώρας. Ούτε την άλλη κατεύθυνση, η μαύρη λουρίδα χόρευε προγραμματισμένη παράσταση, γι’ αυτό και έπρεπε να ήξερα από πριν, αλλά, ούτε και ξανάδα ποτέ τον γέρο, πλην κοροϊδευτικά μπροστά στα μάτια μου, σηματοδοτώντας φύγω από την σκηνή εκείνης της αρχαίας τραγωδίας.» όμως, συναναστρεφόμενος συχνά την άνευ τίτλων ευγενείας την έναρξη μιας αλλόκοσμης νυχτιάς. Συνέχισα να Οι μέρες περνούσαν τυφλωμένες μαριονέτες. Η μία ανθρωπότητα, αισθάνομαι πως όχι μόνον ταυτίζομαι περπατώ κι άλλο. Προσπέρασα το θέατρο. Με καλούσε να παράσταση έφερνε την άλλη. Οι προτάσεις που δεχόμουν, κάποιες φορές ως θεατής με το αντικείμενο της θεασής έρθω, όμως έδινα ήδη μια καινούργια-χρόνια παράσταση. πολλές. Το θέατρο είχε γίνει πλέον το νέο μου σπίτι. Η μου, αλλά, και πως αυτό που βιώνω, συμβαίνει και μάλιστα Προσπέρασα το εμπορικό. Έφτασα μέχρι το πάρκο. Εκεί Μάγδα, έπαιζε ακόμα τον ρόλο της κοιμώμενης Χιονάτης. εντελώς ανεξήγητα και ανεξάρτητα από τη θέλησή μου και όπου πρωτογνώρισα την Μάγδα πριν μερικά χρόνια. Είχε περάσει πλέον καιρός, από τότε που είχε αναλάβει σε κάποιον άλλο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, στον

το πρόγραμμα της αγροτικής κολεκτιβοποίησης και για αποδέκτης της ειδικητικής συμπεριφοράς των καλό και στο κακό. Σα βγήκαμε στο παγωμένο ακόμη τους δικούς του σταθμούς. Δράμα, Μαλακιάσα, παραστρατιωτικών του νέου καθεστώτος. ανοιξιάτικο αέρα της Αδαίας Ζώνης, ήταν περασμένα Μεσαναγχρός, Προσήνεμη. Η τελευταία, η πιο ψηλή από «Υπάρχει κι άλλος τρόπος για να τον δω και να με δει ο μεσάνυχτα και τα λιγοστά φώτα του έρημου δρόμου τις Δυτικές Σποράδες, ήταν ηφαιστιογενής κι εξαιρετικά Σμερντιάκοφ· ο σκληρός, ο ζόρικος απαράτσι, αυτός που σχεδόν εξαϋλώνονταν πάνω στο ακανόνιστο λιθόστρωτο ορεινή με πολύ γόνιμο έδαφος. Ψηλά και τραχιά βουνά τη ζει κλεισμένος μέσα σε μια συλλογή ξηρών βοτάνων, αυτός και τους ατμούς του αλκοόλ που οι δυο μας αναδίναμε. διέτρεχαν στο κέντρο. Η οροσειρά εκτείνονταν γενικά που αναμετρίεται με τα φτερωτά σκουλήκια πάνω απ’ τα Ακόμη και ο κινηματογραφικός θάνατος είναι σκληρός βόρεια-βορειοανατολικά από το Κίνγκστον που μπαΐρια του Γονικού. Να δείχνει περήφανα με το δεξί του σιέφθηκα καθώς έσπρωξα τον εξουθενωμένο από το βρίσκονταν στο κέντρο ενός ευρύχωρου ακρωτηρίου και χέρι τεντωμένο προς το Νοτιά και να μην οραματίζεται τη οινόπνευμα φουκαρά μέσα στο στενό διάδρομο ανάμεσα που σχημάτιζε το βόρεια άκρο του νησιού, αυξάνονταν στο θάλασσα με τα ανεμοδαρμένα βράχια του πελάγου, αλλά, σε δυο ερειπωμένες από καιρό πέτρινες αποθήκες του υψηλότερο σημείο στη θέση Τομπάγκιο (40° 28’Β, 25° ένα ονειρεμένο μέλλον, ένα αχαρτογράφητο μέλλον που λιμανιού. Τον έφερα εύκολα βόλτα κι έκλεισα το γέρικο 35’Α) και σε προεξέχουσα θέση. Ύστερα, συνέχιζε προς το όμως δεν μου ανήκει και δεν με περιλαμβάνει. Να ξέρει κεφάλι με τις λιγοστές άσπρες τρίχες εδώ και κει, σε μια ανατολικό άκρο του νησιού. Η οικονομία βασιζονταν άραγε αν επιτρέπεται το μέλλον; Να κατανοεί άραγε το σφιχτή μέγγενη από πίσω με το μπράτσο μου καθώς το κυρίως στις καλλιέργειες με κύριο προϊόν τις μπανάνες και χρόνο; Λες και μπορείς να, σκοτώσεις το χρόνο δίχως να κορμί του εκτελούσε μικρές αλλόκοτες συσπάσεις, σύντομα κατά δεύτερο λόγο τα εσπεριδοειδή, τα καρύδια και το πληγώσεις τον Καταρχαιοζωϊκό Μεγαιώννα, λες και απότομα τινάγματα που προσομοιάζαν κινήσεις οργασμού. κακάο, καλλιέργειες που συχνά καταστρέφονταν μπορείς να ξεχάσεις την παιδιάστικη ματαιότητα της βίας Μου ήταν αδύνατο να δω τα μάτια του από τη γωνία που ολοσχερώς από τους ισχυρούς νοτιάδες, πράγμα που έκανε και να βρεις το κουράγιο της ερημιάς, να φορέσεις τη στεκόμουν και μονάχα η επίμονη ταγκή μυρωδιά του την Προσήνεμη ένα από τα φτωχότερα νησιά του γκαμπαρντίνα της ενηλικίωσης. Τέλος, περπατώ μέσα σ’ κορμιού του είχε καταλάβει το μυαλό μου όλο εκείνο το συμπλέγματος. Οι λιγοστοί νησιώτες ζούσαν σε μικρές ένα περιβόλι. Αντιλαμβάνομαι επιτέλους το κάλλος και τη σύντομο διάστημα του μοιραίου εναγκαλισμού. Συνέχισα φάρμες σχηματίζοντας αραιούς οικισμούς καταμεσής στο σοφία της μάνας. Ούτε αυτός, μήτε και εγώ ψάχνουμε την να σφίγγω, νοιώθοντας τα δικά μου μηνίγγια να ορεινό τοπίο. Σε δυο απ’ αυτούς, τη Γιρενάντα και τη εξήγηση για την παρουσία μου στον κήπο και για τη φύση διογκώνονται και τη δική του πνοή να έχει σβήσει και Μαρί-Γκαλάντ, φιλοξενούνταν μικρές κοινότητες ψαράδων του κήπου. Ωστόσο, συνεφώνησα επανειλημμένως με την σιέφθηκα πως είναι εντάξει έτσι. Είναι καλύτερα. που αναγκάζονταν να σέρνουν έξω στην ακτή τις βάρκες έκρηξη του ηφαιστείου στη σελίδα τριάντα τρία (τόμο Κοιμήσου τώρα.

τους αφού λιμάνι δεν υπήρχε στο νησί. Όλοι, τα πάντα, δεύτερο) της έκδοσης των απάντων των αχράντων «Ο τρυφηλός δημεγέρτης Καπετάν Αρχάγγελος - ήταν φυλακισμένα μέσα σ’ έναν Καταρχαιοζωϊκό αναδόχων μας -Ω λότους κορνικουλάτους! Φώναξα σπουδαγμένος στα Παρίσια Θεός σχωρέσ’ τον-Μεγαιώννα κι αυτός ο ίδιος ο Σμερντιάκοφ μέσα σ’ αυτά ξαφνικά λόγω ψυχικής έντασης. Ω βελβίτσια μιράμπιλις! γνωστοποιημένος γύπας και η ειλαμφία του χρώματος και μέσα στην περιδίνηση της ιστορίας, μα τώρα βρισκόταν Ω πιμπιρέλα σαξιφράγκα!- Ανέπτυξα τις επτά ψυχές μας μενεξεδί. Όπως καταδεικνύουν και με αδιαμφισβήτητο πλέον μπροστά μου να ρουφάει ούισκι και να περιγράφει έχοντας μίαν ακόρεστη επιθυμία για άμεση ευτυχία -Ω τρόπο οι αιματολογικές εξετάσεις «procul dubio πώς κανόνισε κείνον τον μαραγκό τον Τζον Πρόκτορ μαζί ντατούρα φέροξ! Ω ντατούρα τάτουλα! Ω ντελφίνιουμ rationabiliten», όπως επίσης και η ομοσπονδία με τους άλλους αντιδραστικούς και με μια άσεμνη καρντιοπέταλουμ!- Αδέκαστος τιμωρός της ανορθόδοξης προσφυγικών σωματείων Γραικολάνδης, ο Καπετάνιος χειρονομία να μου δείχνει πώς κανόνισε και τη γυναίκα του επαφής -Ω φραξίνους εξέλισιορ!- ύλης και διαλεκτικής -Ω χλεύαζε τους ντόπιους για την ευρωπενία τους και Πρόκτορ· δαίμονες με μεταμορφωσιγενείς φωνές, ακάνθους σπινουζίσιμους! Ω αλοπέκουρους μπιφλόρα! Ω απαύτωνε μικρά αγόρια που κατόπιν τούτου κολλούσαν περασμένα μεσάνυχτα στοίχειωσαν τ’ αυτιά μου σαν χεροφίλιουμ τεμουλέντουμ!- Οδηγήθηκα από μίαν ανορχία, ψωροφύτη και άλλες πυώδεις φλεγμονές· επιπλέον ηλεκτρόνια ατάκτως ερριμμένα πάνω σε κόκκους άμμου, υποσυνείδητη ορμή να δημιουργήσω τη νέα ιεροτελεστία προσάγονταν ενώπιον ανακριτή εάν αργότερα άλλαζαν σα μεθυσμένοι που θέλοντας να με πιάσουν φίλο πάνω στην καταμέτρησης -Ω κάναμπις σατίβα!-» γνώμη, ή, έπαιρναν τα όρη. Η μητρουιά και μέντοράς του έξαψή τους, άθελά τους μου σφίγγανε το χέρι λίγο Οι ιερολοχίτες στάθηκαν τυχεροί, ή, περίπου τυχεροί μαρκησία Νούλα, πιθανώς να συνδέεται συνειρμικά κατά περισσότερο απ’ όσο έπρεπε. Μέσα από το κυρτό γιατί ενώ ξέφυγαν εγκαίρως από την έφοδο της Μαύρης τον Ξενοιάδη τον Μεταποντίνο -βλέπε λήμμα στο κάτοπτρο του πολιτισμικού πεσιμισμού μας, ο φρουράς, το ραντεβού τους με το υποβρύχιο άργησε για ταυτώνυμο λεξικό- με ρίζα που σημαίνει «τρέφω ή παχαίνω Σμερντιάκοφ, αλλά και εγώ, νοιώθαμε τη σαγήνη του δένα ολόκληρες μέρες κατά τις οποίες οι δυο άντρες μαζί ρέγνεσ» ή «ενεργώ με τρόπο επιζήμιο για το σύνολο». αναπόφευκτου και την ομορφιά της εσχατολογίας. Σα να’ με τον ασύρματό τους πρόλαβαν να βρούνε καταφύγιο Εντούτοις οι δυο τους άσκησαν ιδιάζουσα επίδραση στη ταν χτες, με τη αδιάλλακτη φλέβα του ξεκαθαρίσματος των αποφεύγοντας την καταδίωξη των ταξικών τους εχθρών και μετανεωτερική παρήχηση, επιχορηγώντας λογαριασμών να έχει πλέον διαρραγεί και να να λιμοκτονήσουν με σχετική ασφάλεια σε κάποια ενδοκρινολογικές μελέτες οι οποίες αποκαθιστούσαν παρουσιάζονται ξαφνικά μοναρχο-ρεπουμπλικανικές αφιλόξενη παραλία της βραχώδους ανατολικής πλευράς επισήμως την ιδιορρυθμία του Καπετάνιου στα μάτια του λεηλασίες , συνοπτικές εκτελέσεις και ενβερικές του νησιού που ήταν στην ουσία μια τεράστια λειάνη από ειρωνικώς αποκαλούμενου κυρίαρχου λαού της πυρπολήσεις χωριάτσπιτων και βία στη βία του αντιπάλου γκουανό. Εκεί, έχοντας αρκετό χρόνο για σιέψη, Γραικολάνδης, ο οποίος είχε φτάσει πια στο σημείο να που κανείς δεν ήθελε να εφαρμόσει απάνω του ο αντίπαλος, περίμεναν το μέσον της διαφυγής τους. Στη Μαρί- παρακαλεί να κάνουν οι Πέρσες καμιά εισβολή. Όπως μια υπερμνησία θαρρείς στη βία του βέβηλου άλλου, του Γκαλάντ ωστόσο, οι άντρες του Σμερντιάκοφ δε περνούσαν τα χρόνια, οι ταυροκαθάπτες τυφλώθηκαν και οι γεννημένου εκτός γάμου αδερφού του. Μια εθνοκάθαρση χρειάστηκε να περιμένουν, αλλά ούτε και να ψάξουν πολύ. ποιητές εξαπάτησαν την ακοή τους κι έτσι έπαψαν να και στις λαγόνες των τρομοκρατημένων κοριτσιών και μια Πήγαν κατευθείαν στο σπίτι του μαραγκού όπου τον ονειρεύονται. Η Γραικολάνδη μετατράπηκε σε έρημο βροχή από φρικαλεότητες σε κυκλώπεια κλίμακα με το βρήκαν μαζί με τη γυναίκα του. Χωρίς πολλά-πολλά, τον λόγω και του φαινομένου του θερμοφωσφορισμού. Από θρυμματισμό όλων των πολιτισμικών και των θρησκευτικών ανεβάζουν σε ένα μουλάρι και τον πάνε στο διοικητήριο τότε, δεν υπάρχουν πληροφορίες ως προς το πού βρίσκεται ταμπού, με την καταστροφή σε ανυπολόγιστη έκταση της στη Χώρα όπου και τον πετάνε σε μια τρύπα μαζί με πέντε- ή τι απέγινε πια αυτός ο τόπος. Η αναζήτηση καθολικών υπαίθρου και των πόλεων, ακόμη και με την παραχώρηση έξι στραπατσαρισμένους πρόκριτους του νησιού. Εκεί, νόμων που διέπουν την ιστορία του αποδείχθηκε μάταιη της Μαέστρα στη γειτονική Εβροσλαβία ως αντίδωρο για κατέφθασε αργά το απόγευμα ο Σμερντιάκοφ λυσσασμένος και από τους απογόνους των Κοτζαμπάσηδων -αφότου τις διευκολύνσεις της στους Μαύρους, ο εμφύλιος σάλπισε από το κακό του ύστερα από την άκαρπη αναζήτηση των σώθηκε το λίπος που τους έτρεφε- και από τους το δραματικό τέλος της ζωής όπως βιώνονταν ως τότε δυο ιερολοχιτών και επιδόθηκε με ζήλο στην ανάκριση του κληρονόμους των Κλεφτών οι οποίοι και διασκορπίστηκαν παντού, έτσι και στην Προσήνεμη, αφού καμπή στο Πρόκτορ. Αφού τον έγδυσε, τον χτύπησε χωρίς έλεος στην Εσπερία για να τροφοδοτήσουν μια νέα Αναγέννηση.

επεισόδιο ανά χείρας στάθηκε που το αργεντίνικο μέχρι λιποθυμίας με ένα κοντόξυλο ρωτώντας τον συνέχεια

υποβρύχιο αποβίβασε με φουσκωτό τους δυο ιερολοχίτες να του μαρτυρήσει πού είχε κρύψει τους δυο αξιωματικούς στη μακρινή αμμώδη παραλία της Αρούμπα, νότια του και ποιος ήταν ο λόγος που οι τελευταίοι είχαν έρθει σε νησιού, καμιά δεκαριά χιλιόμετρα από τη Μαρί-Γκαλάντ. επαφή μαζί του. Στη συνέχεια, του ανακοίνωσε πως όσοι Οι δυο άντρες στάλθηκαν προφανώς για να ανιχνεύσουν θέλησαν να δημιουργήσουν προβλήματα σε βάρος της την κατάσταση στην Προσήνεμη, ήταν η εποχή που επανάστασης, τιμωρήθηκαν όλοι τους σκληρά. Ο κάποιοι ενεργοί θύλακες του παλιού καθεστώτος Πρόκτορ του είπε ό,τι ακριβώς γνώριζε, δηλαδή, πάνω-αντιστέκονταν ακόμη, όχι όμως και στο χαμένο μέσα στο κάτω ελάχιστα πράγματα. Αυτό επαναλήφθηκε με πέλαγος νησί. Αφού οι δυο τους περιπλανήθηκαν δυο τρεις διαλείμματα και την επόμενη μέρα, ώπου κάποια στιγμή μέρες στους οπωρώνες κοντά στην ακτογραμμή και τα ο μαραγκός, αλλόφρων από το ανελέητο ξυλοκόπημα και βοσκοτόπια της ενδοχώρας συλλέγοντας πληροφορίες για όταν ο φρουρός του δεν πρόσεχε, το βάζει στα πόδια με τα φυλάκια και τις άλλες θέσεις ενδιαφέροντος, ήρθαν σε όση δύναμη είχε απομείνει στο βασανισμένο του κορμί και επαφή με κάποιο βοσκό ο οποίος και τους έστειλε στη χώνεται πρώτα μέσα στο μπαχτσέ και στη συνέχεια στον Μαρί-Γκαλάντ και στο σπίτι του μαραγκού που είχε απόπατο του σπιτιού, τρελός από την απόγνωση. Εκεί τον μάλιστα πολεμήσει με τον στρατό των «Πράσινων» στον πρόλαβε ο διώκτης του κι εκεί τον πυροβόλησε δυο φορές Εχίνο. Ο Τζον Πρόκτορ τους δέχτηκε ακουσίως, τους στο στήθος. Το πρόσωπο του Σμερντιάκοφ ήταν τάισε και τους άφησε να κοιμηθούν στην αποθήκη του ως ανέκφραστο καθώς μου διηγήθηκε το συμβάν, μα εγώ την επομένη όταν και θα επέστρεφε το υποβρύχιο στο κατάλαβα αμέσως πως όποιο και να’ ταν το ηθικό επίπεδό προκαθορισμένο ραντεβού για να τους παραλάβει. Αυτό του τη στιγμή του φόνου, τα χρόνια και η συνεχής στάθηκε και το μοιραίο λάθος του ανθρώπου, αφού επανάληψη, του είχαν στερήσει πια την ικανότητα τού να κάποιοι ρουφιάνος απ’ τη Μαρί-Γκαλάντ το σφύριζε στον κρίνει. Δεν είχε όμως χάσει τη ζωηρή επίγνωση τού πόσο Σμερντιάκοφ που ήταν άλλωστε κι ο επικεφαλής της σημαντικές υπήρξαν οι επιλογές του· αντιμέτωπος με μια μικρής ομάδας της Μαύρης φρουράς στη πρωτεύουσα του κακόβουλη, σχεδόν υπερφυσική διάσταση της αβύσσου και νησιού τη Χώρα. Αυτό στάθηκε και το σημείο όπου η χωρίς να πιστεύει σε καμία μέλλουσα ζωή, έζησε τύχη του Τζον Πρόκτορ εξανεμίστηκε και ο ίδιος έγινε ακροβατώντας στην άκρη του ουρανού, φτάνοντας εδώ, τώρα. Όλοι στο βάθος ξέρουν τη διαφορά ανάμεσα στο

Κωνσταντίνος Παπαγιάννης

Τριάντα ημέρες

Στην πόλη κυκλοφορούν επαίτες και εργάτες. Άλλα πεζοδρόμια γλιστρούν από τα δάκρυα και άλλα λάμπουν από χαμόγελα, ενώ οι στροφές πάντα επιφυλάσσουν εκπλήξεις. Θα ήθελε να άκουγε πλοία θριαμβευτικά να σαλπάρουν και να αντηχούν περίλυπα ή χαρμόсуνα, ανάλογα με την διάθεση του ταξιδευτή. Μα το μόνο που ακούγεται είναι οι κόρνες των αυτοκινήτων να κυριαρχούν στους δρόμους και στην πλατεία να συναγωνίζονται τα καλέσματα των περιστεριών. Έσυρε τα βήματά του μέχρι το παγκάκι απέναντι από την πετρόκτιστη βρύση. Απολάμβανε να βλέπει τη ροή του νερού, μα η μειωμένη ακοή του και οι θόρυβοι της πόλης δεν του επέτρεπαν να ακούει το τρεχούμενο νερό. Επίσης, του άρεσε το λαμπύρισμα που ξέχυνε το κρεμασμένο τάσι. Είχε καμπυλωτό σχήμα και χωρούσε όση ποσότητα χρειαζόταν η ψυχή του για να ξεδιψάσει. *Ποια ψυχή ξεδιψάει;* Κρατούσε ένα εγκλησιαστικό κερί, από αυτά που διαρκούν περίπου τριάντα μέρες. Ήταν λευκό και το φύλαγε με φροντίδα στην αγκαλιά του. Έφαζε στις τσέπες του σακακιού του. Ήταν αρκετά μεγάλες για το κέρασμα των περιστεριών. Με γρήγορες κινήσεις σκόρπισε το ψωμί,

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έλα, δεν θέλω υπερβολές.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καθόλου υπερβολές. Όποιος ξέρω μου ξινίζει τα μούτρα... Αλλά αυτό έπρεπε να είχα κάνει τότε. Αυτό. Να τρέξω. Να πιάσω την Αφροδίτη από το μπράτσο, την ώρα που μάζευε τα πράγματά της για να πάει για λίγες μέρες στους δικούς της, τάχα μου για να ηρεμήσει, και να της πω: “Δεν θα πας πουθενά. Εσύ είσαι για μένα, κι εγώ για σένα. Τέρμα οι υπεκφυγές και τα πείσματα. Τέρμα! Θα μείνουμε εδώ, εσύ και εγώ, και θα μάθουμε τι πάει να πει πορευόμαστε μαζί στη ζωή.” Αλλά όχι. Τίποτα απ’ αυτά δεν έκανα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Την Αφροδίτη την ήθελαν πολλοί. Αυτό είναι το πρόβλημα με μερικές γυναίκες.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καθόλου πρόβλημα δεν είναι αυτό. Αν ξέρεις ποιον άνθρωπο θέλεις κοντά σου και γιατί, θα βρεις τον τρόπο και θα τον κρατήσεις.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Εγώ δηλαδή δεν ήξερα αν ήθελα ή όχι την Αφροδίτη; Για αυτό δεν την κράτησα; Αυτό θες να πεις;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Την τύφλα σου ήξερες. Είχες μαύρα μεσάνυχτα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Εγώ την Αφροδίτη την στήριξα. Παντού και πάντα. Όταν πέθανε ο αδερφός της, παρόλο που είχαμε χωρίσει, εκεί εγώ. Στην κηδεία, δίπλα της, να την κρατάω να μην πέσει. Εσύ πού ήσουν τότε; Να σου πω πού ήσουν. Στου Φιλιππάκη, και κουβαλούσατε τα έπιπλα για τη μετακόμισή του.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ε, μα του είχα υποχρέωση. Μου ‘χε δώσει να του φτιάξω τα φυλλάδιά του, τα διαφημιστικά. Η πρώτη δουλειά μου ήταν. Τί ήθελες να κάνω;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι, αλλά ή κάνεις τη θυσία ή δεν την κάνεις. Ή τρέχεις από πίσω ή δεν τρέχεις. Εγώ έτρεξα πίσω από την Αφροδίτη. Αλλά εκείνη δεν εκτίμησε τίποτα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλά, ας αφήσουμε την περίπτωση της Αφροδίτης, για να μην πλακωθούμε πάλι. Πάρε την Κιάρα. Μια απ’ τα ίδια. Την άφησα κι αυτή να φύγει. Πνιγόταν, λέει στην Αθήνα, μακριά απ’ τους δικούς της. Μακριά απ’ τους φίλους της. Μαλακίες. Αν επέμενα, αν με τα λόγια μου, με τις πράξεις μου έφτιαχνα έναν κόσμο που θα την έκανε να νιώθει ότι εδώ είναι ο τόπος της, ότι εδώ ανήκει, τότε θα είχε μείνει... Ξέρεις τι νομίζω τελικά; Ότι είναι αυτή η νοοτροπία, αυτή η κουλτούρα που φταίει για όλα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποια κουλτούρα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η ελευθεριακή. Έτσι δεν την λένε; Ελευθεριακή. Ό,τι κάτσει, με όποιον κάτσει. Δεν επενδύουμε εμείς σε μακροχρόνιες σχέσεις, σε σταθερές δουλειές, και κομποδέματα στην τράπεζα. Εμείς είμαστε άλλη ράτσα. Εμείς ήπιαμε το άγριο γάλα των καταραμένων ποιητών σαν αντίδοτο στην μάστιγα του μικροαστισμού. Επανάσταση και ελευθερία. Τρίχες κατσαρές.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τι ήθελες να κάνουμε; Να κλειστεί ο καθένας στο σπίτι του, να κοιτάζει τηλεόραση, και να κάθεται πάνω στον μισθολάκκο του και να τον φυλάει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Να κάνουμε σχέσεις αληθινές, Σταύρο. Αυτό να κάνουμε. Και να βάλουμε στόχους. Στόχους για το μέλλον. Να φροντίζουμε, να αγωνιούμε, να νιώθουμε το μέλλον. Να το χτιζουμε, όχι να προσπαθούμε το γκρεμίσουμε.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τώρα, ό,τι έγινε έγινε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κάτι μας είπες. Ό,τι έγινε έγινε. Ναι. Αλλά να μην ξαναγίνει. Τώρα ήρθε η ώρα να πιάσω τις καταστάσεις, να μάθω τι γίνεται, να χωθώ.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν σε καταλαβαίνω, ρε φίλε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σταύρο, θα σου πω κάτι αλλά μην ταραχτείς. Και προπάντων τσιμουδιά σε κανέναν.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Εντάξει, λέγε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι ‘εντάξει’. Θα κρατήσεις την ψυχραιμία σου. Και προπάντων τάφος.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τάφος. Λέγε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θυμάσαι που λέγαμε για την Αφροδίτη, τότε που μου αράδιαζε τις ονειροφαντασίες της; Ότι είχαμε και τούτο, και εκείνο, και το άλλο...
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ότι είχατε παιδιά, σπίτια, καριέρες και λοιπά. Ναι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ωραία. Από όλα αυτά, εγώ τώρα θέλω να μείνω σε ένα πράγμα. Στα παιδιά. Θυμάσαι πώς τα είχε βαφτίσει τα παιδιά;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι, το είχαμε πει. Βερόνα το κορίτσι. Γιατί είναι η πιο ρομαντική πόλη στην κόσμο. Και να ‘ναι καλά ο Σαίξπηρ. Το αγόρι δεν θυμάμαι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Άσε το αγόρι τώρα. Το κορίτσι μας νοιάζει. Βερόνα. Δεν σου λέει τίποτα το όνομα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σαν τι να μου πει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βερόνα η πόλη στην Ιταλία, Βερόνα το παιδί μου με την Αφροδίτη, Βερόνα και η μικρή του Λορέντζο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και λοιπόν;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λέω, μήπως. Μήπως η Αφροδίτη τότε, δεν ονειροφανταζόταν μόνο. Μήπως ήταν αλήθεια αυτό που έλεγε. Μήπως κάτι ήθελε να μου πει. Μήπως ήταν ήδη έγκυος!
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δηλαδή, δηλαδή η μικρή! Η μικρή του Λορέντζο; Η μικρή του Λορέντζο να είναι παιδί δικό σου; Δικό σου και της Αφροδίτης; Αυτό θες να μου πεις;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αυτό, ρε φίλε, αυτό!
ΣΤΑΥΡΟΣ: Σου ‘στριψε μου φαίνεται, φίλε. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί δεν γίνονται; Όλα γίνονται.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Πρώτα απ’ όλα η μικρή δεν μοιάζει καθόλου με την Αφροδίτη.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πώς δεν μοιάζει; Και στα μαλλιά, και στο δέρμα, και στο μπόι. Ίδια είναι. Και δεν την άκουσες και πώς τσεβδίζει; Το σέρνει το σίγμα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποιο σίγμα σέρνει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σέρνει το σίγμα όταν μιλάει. Όπως έκανε και η Αφροδίτη.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τι πάει να πει αυτό; Ότι είναι κόρη της Αφροδίτης;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί όχι; Οι ομοιότητες είναι πολλές!
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και γιατί να μην σου το πει η Αφροδίτη αν το παιδί ήταν δικό σου; Για ποιον λόγο να μην σε πιάσει και να σου πει, «Περικλή, το και το».
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ξέρω γω για ποιον λόγο; Χίλιοι λόγοι μπορεί να υπάρχουν. Μπορεί να μην με έβρισκε. Μπορεί να είχε μάθει πως τα είχα φτιάξει με την Κιάρα, και να μην ήθελε να μ’ ενοχλήσει. Μπορεί να είχε μπλεξίματα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι μπλεξίματα να είχε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπλεξίματα. Να ήταν μπερδεμένη μέσα της. Να μην ήξερε αν ήθελε να κρατήσει το παιδί. Να της έκανε πρόταση γάμου κανένας μπαγλαμάς και να τον προτίμησε από μένα. Οτιδήποτε μπορεί να είχε συμβεί.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τώρα; Τι σκέφτεσαι να κάνεις;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πρέπει να βρω τρόπο να ψαρέψω την μικρή. Να μάθω περισσότερα για τους δικούς της.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τόσο καιρό τι κάνεις; Δεν την ρώτησες την μικρή;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Την ρώτησα, πώς δεν την ρώτησα; Την ρώτησα πώς λένε την μάνα της.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τι σου είπε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μου είπε ότι την λένε Ελένη Παπαδήμα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ελένη Παπαδήμα; Ε, τότε δεν είναι η Αφροδίτη.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι νόμιζα κι εγώ στην αρχή. Αλλά δεν μου το βγάζει κανείς εμένα απ’ το μυαλό ότι κάτι τρέχει με την Βερόνα. Δεν είναι τυχαίο αυτό το όνομα. Δεν είναι τυχαίο ότι εμφανίστηκε τώρα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Αφού την μάνα της την λένε Ελένη Παπαδήμα. Θα με τρελάνεις; Τι σχέση μπορεί να έχει με την Αφροδίτη;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κι όμως, μπορεί να έχει σχέση. Πρόσεξε. Δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν. Πρώτον, μπορεί το πραγματικό της όνομα να μην είναι Ελένη Παπαδήμα. Και δεύτερον, αν το όνομά της είναι όντως Ελένη Παπαδήμα, παρέα. Μην ανησυχείς καθόλου.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Περικλή, δεν ξέρω. Μπλέκεται πολύ το πράγμα. Μπλέκεται πολύ, και φοβάμαι ότι αν το ψάξεις παραπάνω θα μπλεχτείς κι εσύ σε ιστορίες άλλων ανθρώπων και θα το μετανιώσεις. Θα φας τα μούτρα σου.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν μπορώ όμως, ρε φίλε, να μην το ψάξω. Δεν το καταλαβαίνεις; Κι αν είναι να φάω τα μούτρα μου, και θέσεις των ιδίων και δεν σχετίζονται με τις αντίστοιχες της ας τα φάω. Κι ύστερα, δεν είδες τι είπε η μικρή τις προάλλες; Όταν ήρθε να μείνει εδώ, δεν άκουσες τι είπε;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι είπε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η μάνα της της είπε ότι ο πατέρας της δεν είναι ο πραγματικός της πατέρας. Άρα μπορεί κι εκείνη να μην είναι η πραγματική της μάνα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Περικλή, αν είναι έτσι, πολύ σκούρα τα βλέπω τα πράγματα. Τι θα κάνεις δηλαδή; Θα διεκδικήσεις την πατρότητα ενός υιοθετημένου παιδιού; Τρέχα γύρευε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πρέπει να προσπαθήσω να μάθω όμως. Τουλάχιστον να προσπαθήσω. Δεν μπορώ να μείνω με σταυρωμένα τα χέρια. Διακριτικά θα κινηθώ. Θα την ρωτήσω με τρόπο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποια θα ρωτήσεις;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Την Βερόνα. Και θα με βοηθήσεις κι εσύ να το σ’ αυτό.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Πώς θα σε βοηθήσω;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θέλω ν’ απασχολήσεις τον Λορέντζο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Πώς να τον απασχολήσω;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κοίτα να δεις. Αυτός και η Βερόνα τον τελευταίο καιρό πηγαίνουν παντού μαζί. Δεν τους ξεκολλάς να την πετύχω μόνη της την Βερόνα, αλλά δεν τα κατάφερα. Κολιτισίδα ο Λορέντζο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Λες να κατάλαβε τίποτα ο μικρός;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι, τι να καταλάβει; Απλώς θέλει να είναι συνέχεια κολλημένος πάνω της. Όχι ότι δεν θέλει και η μικρή, αλλά ο μικρός το παρακάνει.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ε, έρωτας βλέπεις.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι, έρωτας, αλλά φαντάζεσαι ο μικρός να είναι αδερφός της;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ωχ, αυτό δεν το είχα σκεφτεί!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γι’ αυτό σου λέω. Πρέπει να προσπαθήσω να μάθω το συντομότερο. Λοιπόν, άκου. Θα πιάσεις τον Λορέντζο και θα του πεις ότι έχεις δύο εισιτήρια για να πάτε να δείτε ποδόσφαιρο.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Μα δεν έχω εισιτήρια.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έχω εγώ. Παίζει μεθαύριο Παναθηναϊκός Ξάνθη.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Σιγά τον αγώνα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν έχει σημασία. Εσύ θα του πεις ότι έχεις τα εισιτήρια και ότι θέλεις να πάτε μαζί γιατί δεν έχεις με ποιον να πας, ότι λείπουν όλοι σου οι φίλοι και τα λοιπά.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Κι αν δεν θέλει να πάει να δει ποδόσφαιρο;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα τον πιέσεις λίγο και θα δούμε. Αν δεν θέλει, θα σκεφτώ κάτι άλλο. Αλλά αφού τα έχω τα εισιτήρια ας ξεκινήσουμε από αυτά.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά. Θα του το πω. Τώρα που θα έρθει, θα του το ρίξω με τρόπο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι. Κι αν αρχίσει να σου λέει ότι δεν πηγαίνει στο γήπεδο, και δεν του αρέσει το ποδόσφαιρο, πες του, πες του την ιστορία σου με την Μαίρη. Που την ζάλιζες να πάτε μαζί στο γήπεδο, κι εκείνη δεν ήθελε με τίποτα, και μια φορά την πήρες με το ζόρι, και μετά της άρεσε τόσο πολύ η εμπειρία που έγινε φανατική, και τα λοιπά.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν είχε γίνει έτσι ακριβώς με την Μαίρη. Της Μαίρης της είχε γυαλίσει ένας επόπτης, γι’ αυτό ήθελε να πηγαίνει μετά συνέχεια στο γήπεδο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν μας νοιάζει αυτό τώρα. Εμάς μας νοιάζει να τσιμπήσει ο Λορέντζο. Λοιπόν. Τον νου σου. Βασίζομαι πάνω σου.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Βασίζεσαι πάνω μου, ε; Καλά. Θα το κάνω, κι άντε να δούμε τι θα δούμε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν θέλω ηττοπάθειες. Σε θέλω να έχεις κέρφι, αλλιώς δεν θα πετύχεις τίποτα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά, καλά, μη σε νοιάζει, θα τον τουμπάρω. Ένα πράγμα θέλω να ξέρω. Την μικρή εσύ πώς θα την ξεμοναχιάσεις; Πες ότι ο Λορέντζο κι εγώ πηγαίνουμε στο γήπεδο. Η μικρή πώς το ξέρεις ότι θα κάτσει εδώ;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έχω το σχέδιό μου. Δεν χρειάζεται να τα ξέρεις όλα. Η μικρή δεν μου ξεφεύγει. Θα μείνει εδώ και θα σας περιμένουμε να γυρίσετε από το γήπεδο, οι δυο μας παρέα. Μην ανησυχείς καθόλου.

Τέλος μέρος 1^ο, Πράξη 2^η

Αρχισυντάκτης-Επιμελητής: Αντώνης Χαριστός

*Τα κείμενα των συντακτών εκπροσωπούν αποκλειστικά απόψεις των ιδίων και δεν σχετίζονται με τις αντίστοιχες της Υπερρεαλιστικής Ομάδας Θεσσαλονίκης και του Εκδότη

ISSN: 2654-1769

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ